182

COLECȚIA ROMANTIC

Anne Hampson

ÎNTR-O ZI

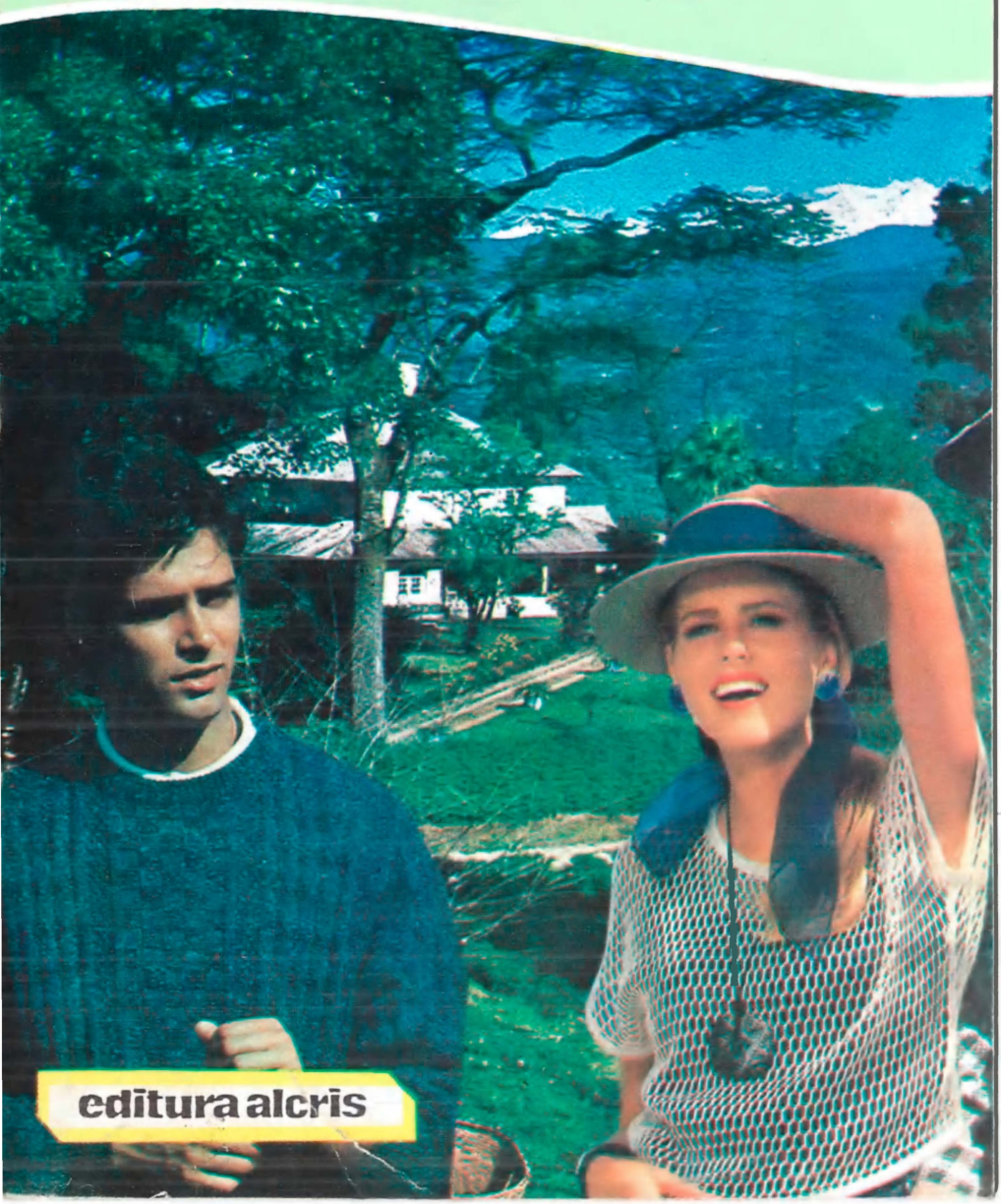

editura alcris

ANNE HAMPSON

ÎNTR-O ZI

ALCRIS

Editor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-166-3

Colecția „ROMANTIC"

Rock Linton, celibatar convins, arogant şi foarte pretenţios, nu acordă femeilor decât un interes foarte vag. Adeseori este suficient să-şi fixeze ochii asupra unei tinere fete, pentru ca aceasta să se viseze doamna Linton...

Coperta : ANDY

© 1977. Anne Hampson

SWEET IS THE WEB

Harlequin S.A.

În românește de : Irina Trandafirescu

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

Vântul împrăştia mirosul persistent al migdalelor. Călare pe Sammy, calul pe care-l cumpărase patronul său pentru ea, Kim urca la trap aleea de la Katania Lodge. Părul lung şi blond îi zbura în urmă, luminat de soarele african. Şuviţele ondulate îi cădeau pe frunte. Ochii săi mari, albaştri şi limpezi, erau înconjuraţi de gene lungi şi întoarse. Ochii ei se întunecară când văzu armăsarul murg legat de un pom în faţa casei. Cel al lui...

Rock Linton... Patronul despotic al celor mai mari exploatări forestiere din regiune... Bogatul proprietar care era servit de doisprezece servitori... Celibatarul convins, căruia multor femei le-ar fi plăcut să-i scoată ochii cenuşii şi neînduplecaţi, pentru a se răzbuna... Rock Linton era acolo, în vizită la patronul lui Kim, un celebru autor de cărţi despre natură.

Descălecând, Kim se gândi la întâmplarea ce-o adusese să lucreze pentru Bartley Nash. Regretase că nu murise împreună cu ceilalţi trei pasageri ai unei maşini lovite în plin de un camion nebun. Tatăl, mama şi logodnicul ei fuseseră omorâţi pe loc. Disperată, rătăcise în zilele care urmaseră în jurul localităţii Derby, ca un suflet bolnav. Nu se aşteptase să întâlnească pe cineva

în aceste mari întinderi de pământ pustiu şi în nici un caz să dea peste un bărbat care se târa. Căzuse peste Bartlet, Bart cum îi spuneau prietenii. Murmurând câteva scuze, el se ridicase repede. Privirea lui pătrunzătoare văzuse imediat pe chipul lui Kim semnele tragediei. După zece minute, ea îi destăinuise nenorocirea în cele mai mici amănunte. Găsind o persoană care-o asculta, ea vorbise, vorbise, descărcându-şi puţin imensa nefericire.

– Copila mea, spusese bărbatul cu compasiune, acum eşti singură pe lume ?

– Da, nu mai am pe nimeni, răspunsese ea cu voce gâtuită.

Lacrimile îi inundaseră obrajii.

– Şi culmea nenorocirii, trebuie să părăsesc casa în care locuiesc. Proprietarul vrea s-o vândă.

Bartley Nash reacţionase într-o manieră surprinzătoare. După ce şi-a pus la loc lupa cu care urmărise un scarabeu în iarbă, îşi adunase rucsacul şi o luase pe Kim de braţ. Din clipa aceea, el preluase răspunderea întregii situaţii, scoţând fata din neagra-i amărăciune ca s-o ducă la lumina vieţii.

– Uite, Sammy, eşti liber până mâine dimineaţă, spuse Kim, smulgându-se din amintiri ca să vorbească cu calul.

Animalul îşi trecu capul peste bariera albă ca să fie mângâiat, apoi, scoţând un nechezat potolit, fugi de cealaltă parte a ţarcului.

Kim îl urmări o clipă cu privirea, apoi se îndreptă spre casă căzând din nou pe gânduri... În ziua aceea, mersese puţin cu Bart, apoi el o invitase să se urce în maşină. Ea se lăsase convinsă să meargă cu el acasă.

Acolo o obligase să mănânce și în sfârșit îi oferise găzduire pentru o noapte.

Tot comportamentul lui Bart, de a doua zi, avusese scopul de a o scoate din starea de amărăciune. El rămăsese fără secretară de o lună de zile și avea dificultăți în înlocuirea celei ce-l părăsise, deci îi oferise slujba lui Kim. În acea vreme, fata lucra la birourile unui mare magazin, dar de la accident, starea ei despresivă necesitase un concediu.

Urcând scările ce duceau la terasă, ca își reaminti lipsa de înțelegere a patronului său. El îi dăduse de înțeles că trebuia să reia imediat lucrul, sau să-și dea demisia. Kim acceptase propunerea lui Bart și nu-l mai văzuse vreodată pe acel om dezgustător.

Bart îi spusese cu o blândețe extremă :

– În timpul acestei luni cât eu n-am avut secretară s-a adunat mult de lucru. Pentru început, ai să dactilografiezi notele mele. Asta nu va impune nici un fel de concentrare și nu este cazul să te îngrijorezi pentru greșelile mele. Nu este vorba de un text definitiv al cărții.

Puțin după aceea, ea se instalase în frumoasa casă a lui Bart. Menajera lui, la fel de bună și atentă ca și el, făcea imposibilul să apară un zâmbet pe chipul fetei. Bart se ocupase personal de vânzarea mobilierului ei și adusese la el ceea ce ea voia să păstreze. Îi aranjase toate problemele și se străduise să-i îndulcească soarta. În semn de mulțumire, ea îi promisese că va lucra pentru el atâta timp cât va avea nevoie, ceea ce avea să fie cu siguranță până în ziua pensionării sale. Astfel, de-a lungul ultimilor opt ani, ea parcursese cu el mii de kilometri, însoțindu-l de la un continent la altul. Acum, la vârsta de douăzeci și șase de ani, se găsea

în Africa de Sud pentru douăsprezece luni, sau poate chiar mai mult. Îl ajuta pe Bart în cercetările sale şi-i bătea notiţele la maşină. Prin alte părţi, ea se ocupa puţin şi de menaj. Aici, el nu găsise de cuviinţă să angajeze servitori. O dată cartea terminată, avea să-şi ia zborul împreună cu Kim spre alte orizonturi, pentru a începe o altă operă.

Revenind la realitatea prezentă, Kim rămase locului o clipă, contemplând grădina din jurul ei. Cu o noapte în urmă plouase şi pământul ud împrăştia un miros puternic. Toate plantele erau verzi şi proaspete. Doar florile mai delicate suferiseră din cauza căderii importante de apă. Insectele zumzăiau în tufele de hibiscus. O pasăre lansa un apel melodios zburând dintr-un stejar pentru a se aşeza cu graţie pe un plop.

Kim se întoarse de la acest spectacol şi intră în salon prin uşa cu geamuri ce dădea pe terasă. Rock îşi fixă imediat pe ea obişnuita-i privire metalică, acea privire ce părea să vadă prin îmbrăcăminte. Afişă de asemenea şi obişnuitul lui zâmbet ironic şi întrebă degajat :

– Ce mai face domnişoara Mason, în dimineaţa asta ? V-a plăcut plimbarea ?

Ea ridică din umeri cu dispreţ, ca de fiecare dată când avea de-a face cu el.

– Foarte mult, domnule Linton. Am văzut că aţi venit călare. O să plecaţi pe ploaie.

Această remarcă, spusă parcă pe un ton vesel, lăsă să se înţeleagă că ea era încântată să şi-l imagineze ud până la piele. Merita o ripostă. În clipa în care interlocutorul ei, cu expresia devenită dură, se pregătea s-o pună la punct, interveni Bart, contrariat şi încruntat :

– Mi-ar plăcea să vă purtaţi mai amical unul cu celălalt şi să vă spuneţi pe nume. Domnişoară Mason !

Domnule Linton ! M-am săturat de această purtare ridicolă !

Bart se încruntă şi mai tare, în timp ce încerca să înţeleagă această ostilitate.

– Vă cunoaşteţi de mai bine de trei luni. De ce vă purtaţi astfel unul cu celălalt?

Ochii săi căprui studiau pe rând chipurile lui Kim şi al lui Rock.

– S-ar zice că vă detestaţi. Nu vorbiţi, iar când sunteţi împreună, lătraţi.

– Eu nu latru, protestă Kim.

În schimb, ea ridică într-un fel foarte semnificativ ochii spre cer, unde norii se adunaseră, groşi şi cenuşii. Soarele dispăruse şi aversa de ploaie era aproape.

– Nu lătraţi, muşcaţi ! afirmă Rock cu răutate.

– Sunt foarte uluit, interveni Bart. Kim se poartă întotdeauna foarte amabil cu toată lumea !

Kim nu se putu abţine să roşească la această remarcă, iar reacţia ei nu-i scăpă lui Rock. Acesta îi aruncă o privire amuzată.

– Eu nu latru, insistă ea indignată, pretinzând că nu auzise remarca lui Rock. Nu am ce să-mi reproşez în privinţa domnului Linton.

– Haide, nu poţi nega faptele, obiectă Bart. Ca să fiu drept, sunteţi în cauză atât unul cât şi celălalt. Strângeţi-vă mâna şi trageţi linie peste neînţelegerea voastră.

Bart suspină cu nerăbdare. Această situaţie îl irita.

– De fapt, adăugă el, observând că ignora ceea ce era mai important, ce a provocat această ură ?

Kim şi Rock se priviră în timp ce fiecare dintre ei îşi reaminti scena primei lor întâlniri.

Kim se plimba pe marginea râului ce traversa domeniul lui Rock. Obişnuită să se plimbe în câmpia nata-

lă, în jurul Derbyului, nu-i venise ideea că intrase pe o proprietate particulară. De altfel, nu făcea nimic rău. Urmase doar cursul apei cu malurile înflorite, la care se gândise că-l vor interesa pe Bart într-un viitor apropiat. Cartea lui conținea într-adevăr un capitol consacrat florei acvatice.

– Hei! strigase o voce masculină. Cine sunteți ? Ce faceți aici ?

Tonul dezagreabil o enervase imediat. Ce om arogant și vanitos ! Îi va da o lecție. Vioaie la minte, ea îi răspunse provocator :

– Stăpânul locurilor să nu se îngrijoreze, nu fac decât să trec și nu distrug nimic.

Urmase o tăcere grea. Kim nu se jenase să-l măsoare pe cel ce nu reușise s-o intimideze. Era brun, cu fruntea înaltă, sprâncene arcuite, un nas drept, o gură cu trăsături misterioase, nu lipsită de senzualitate, o bărbie puternică, pătrată, indicând mult orgoliu. Avea pe puțin un metru și optzeci de centimetri, iar trupul său atletic îi conferea prestanță. Părea cam de treizeci de ani. Pielea bronzată era a unui om care-și petrecea cea mai mare parte a timpului în aer liber, expus puternicelor raze ale soarelui african. Kim ridicase capul ca să-l înfrunte fără teamă. De bine-de rău, ea trebui să admită că acest personaj odios emana un farmec profund.

– Cine sunteți ? repetase el cu voce fermă, iar ea simți că se înmoaie, în pofida hotărârii sale.

– Locuiesc la Katania Lodge. Lucrez pentru un scriitor care s-a instalat aici pentru o vreme.

– A, da ! Familia Joynson i-a închiriat casa, murmurase Rock, aproape pentru sine.

Kim avu impresia că el își ura vecinii pentru că plecaseră pentru un an lăsând proprietatea unui om

care, așa cum auzise ca spunându-se, scormonea toată regiunea centimetru cu centimetru cu lupa, pentru a studia insectele și florile. Această muncă trebuie că lui nu i se părea serioasă. Kim ghicise imediat, chiar înainte de a ști că Rock exploata păduri, păduri imense al căror lemn îl vindea.

El luase un aer dur și-și țuguiase buzele într-un fel respingător.

– Ei bine, domnișoară scumpă, declară după un oarecare timp de gândire, să știi că nu vreau să te revăd pe pământurile mele. Dacă te mai prind vreodată pe aici, am să-i spun vreo două vorbe patronului dumitale. Șterge-o !

Cu un gest al mâinii, îi ordonase să plece, strigând după ea :

– Haide, cară-te !

Fierbând de furie, își dăduse totuși seama că îngrozitorul ei interlocutor era în drepturile sale. Se întorsese atât de violent, încât se împiedicase de o rădăcină și căzuse pe burtă. Cu mâinile în șolduri, Rock râsese zgomotos, fără să schițeze cel mai mic gest să-i vină în ajutor.

Omul acesta era un adevărat bădăran ! Furia o făcuse să nu-și găsească cuvintele. Neputincioasă, își scutură rochia de noroi.

– Ce păcat că n-ai căzut în râu ! râsese Rock. Pe vremuri, când se voia pedepsirea unei femei, era băgată cu capul în apă. Regret că s-a renunțat la genul acesta de pedepse. Ar fi fost foarte util pentru a învăța creaturile de soiul dumitale care le este locul...

Fără să-i dea timp să răspundă, el îi întorsese spatele și se îndepărtase cu pași mari și repezi.

Acum, proptit bine în fotoliu, o privea amuzat. Zâmbind răutăcios, îi răspunse prietenului său :

– Relațiile noastre n-au început prea bine, Bart. Află că domnișoara Mason se plimba pe proprietatea mea fără permisiune. A fost pedepsită, căci a căzut în noroi. Lecția i-a servit, n-a mai călcat pe pământurile mele... cel puțin după câte știu eu, adăugă el făcând cu ochiul.

Kim își ridică imediat privirea, amintindu-și cele auzite la Chameleon Club. Plimbându-se prin grădina clubului, auzise fără să vrea o conversație între două prietene ale sale.

– Rock Linton este grosolănia personificată. Îmi venea să-l pălmuiesc când l-am auzit spunând că femeile ar trebui să stea la locul lor, în spatele casei, afirmase prima.

– Asta înseamnă bucătăria, răspunsese cealaltă, oftând nostalgic în pofida indignării. Ce păcat că este astfel ! Recunoaște că e irezistibil și că emană o forță aproape magnetică. Ar fi soțul ideal pentru...

– Prostii ! i-o tăiase prima. În ceea ce mă privește, n-aș vrea să fiu vreodată sclava unui asemenea bărbat.

– Haide, Susan, recunoaște, de ani de zile nu ai ochi decât pentru el.

– Glumești, Linda.

– Deloc. Știu ce spun. Și susțin că ar fi un soț senzațional dacă n-ar fi atât de impertinent și sfidător cu femeile.

– Este un celibatar convins. Mi-a mărturisit chiar el că cea care-l va face să-și piardă libertatea nu s-a născut încă.

La aceste cuvinte, Susan izbucnise în râs.

– Cât mi-ar plăcea să-l văd pe Rock Linton prins în cursă. Este într-adevăr foarte sigur pe el. Să vină cea care-i va lua libertatea !

De atunci, Kim avusese ocazia să-şi facă singură o părere despre Rock Linton. Contrar aşteptărilor după prima lor întâlnire, el se împrietenise cu Bart. Dar părerea ei era tot ca cea a lui Susan şi a Lindei. I-ar fi plăcut să-l vadă îndrăgostit. Nu aştepta decât această ocazie pentru a-şi bate joc de el. Ce plăcere să şi-l imagineze îmblânzit, obligat să-şi păstreze pentru sine impertinenţele la adresa femeilor.

Distrându-se în taină la acest gând, ea îl studie atent. Se lăsase confortabil pe spătarul fotoliului, cu picioarele lungi întinse în faţă. Arbora, ca întotdeauna, acest aer de satisfacţie suficientă care-o agasa fără măsură. Se credea la adăpost în spatele imaginii sale de celibatar impenetrabil. Părea chiar excesiv de mândru de a fi atât de bine protejat ca o fortăreaţă. O, da ! se gândi ea aproape cu ură, iar fi plăcut să vadă tot sistemul lui de apărare sfărâmându-se în faţa farmecului pustiitor al unei femei.

Din păcate, pentru moment, Rock o fixa cu un aer dur, plin de ironie. Kim oftă şi-şi îndreptă atenţia spre Bart. El medita asupra proastelor relaţii ce se instauraseră între ea şi Rock.

– Este o ruşine, da, o ruşine, murmură el, că voi...

– Că suntem duşmani, Bart ? întrebă Kim.

Era curioasă să vadă ce avea de zis Rock.

– Termenul este puţin cam tare, domnişoară Mason. Nu suntem duşmani, nu ne suferim, asta-i tot, afirmă el.

Încă o dată, îşi bătea joc de ea, într-o manieră subtilă, irezistibilă, care-o făcea să turbeze. Nu-şi mai găsi locul pe canapeaua pe care se aşezase.

– Pentru mine înseamnă acelaşi lucru, domnule Linton, replică ţeapănă.

Rock declară atunci pe un ton ce se voia serios :

– Văd că nu sesizezi nuanțele, draga mea.

La un asemenea argument, Kim trebui să se încline. Cerul, din ce în ce mai întunecat, îi oferea o consolare sigură.

– Furtuna amenință, anunță ea încântată, privindu-l pe Rock cu coada ochiului.

– Vrei să plec, nu-i așa ?

– Rock, ce spui ? se indignă Bart. Secretara mea n-ar îndrăzni niciodată să se arate atât de nepoliticoasă !

– Chiar crezi ?

Cu sprâncenele ridicate, Rock îl privi fără să-i vină să creadă. Își îngustă ochii cu șiretenie.

– Nu o cunoști bine, Bart, în pofida celor opt ani pe care i-ai petrecut cu ea.

Kim putea să jure că el adăugase în gând : opt ani! Dumnezeule, cum ai putut s-o suporți atâta timp ?

El plecă câteva minute mai târziu, iar Kim constată cu plăcere că norii continuau să se adune pe cer. Își dori un diluviu capabil să-l ia pe Rock, cu intolerabila lui aroganță cu tot.

*
* *

Kim își reîntâlni dușmanul în sâmbăta următoare. Îmbrăcată într-o rochie lungă încântătoare, într-un degradeu foarte reușit de nuanțe de albastru, ea intră în holul clubului și văzu imediat figura bronzată și batjocoritoare a bărbatului pe care-l detesta cel mai mult pe lume. Arăta înnebunitor, trebui să recunoască ea cu furie. Nuanța superbă a pielii lui contrasta cu albeața

gulerului. Mâinile frumoase ieşeau din manşetele cămăşii.

– Bună seara, domnişoară Mason, spuse el pe un ton rece şi impersonal.

El o privi blazat şi-şi duse degetele în faţa gurii pentru a-şi ascunde un căscat.

– Astăzi nu te însoţeşte Bart ?

Kim îşi scoase liniştită mantoul de catifea şi-l luă pe braţ înainte de a-i răspunde :

– Ba da, bineînţeles. Nu vin singură aici niciodată.

– De ce ? Cunoşti destui tineri ca să nu te temi. De altfel, cred că-l zăresc pe Val Hudson. Aşteaptă să plec ca să se repeadă spre dumneata.

Cu un umor teribil de deplasat, el adăugă :

– Bietul băiat, ce prost inspirat este !

Muşcându-şi buzele să nu izbucnească, Kim îl fulgeră cu privirea.

– Simţiţi nevoia să jigniţi în permanenţă ? întrebă ea cu voce tremurândă. Ce plăcere perversă simţiţi când vă purtaţi atât de odios ?

El nu găsi de cuviinţă să-i ceară scuze şi râse satisfăcut.

– Îmi place să văd femeile dovedindu-şi inferioritatea.

Kim se încruntă şi-l întrebă ce voia să spună. Deloc stânjenit, el îi explică ironic :

– Înfuriindu-te, ţi-ai arătat slăbiciunea.

– Nu m-am înfuriat ! protestă ea cu tărie, abia lăsându-i timp să-şi termine fraza.

Tot vorbind, Kim îşi dădu seama că atrăgea atenţia celor din jur. Cu siguranţă că vor fi încântaţi să se amuze pe socoteala ei. Rock îi urmări privirea şi-i ghici gândurile. Cum el zâmbea mulţumit, ea adoptă o ex-

presie foarte demnă şi spuse, cu grijă să nu ridice vocea :

– Nu am intenţia să rămân aici ca să vă suport insultele.

El afişă o figură mirată.

– Sunt sigur că vrei să te aperi. Nu vei abandona lupta până nu vei avea ultimul cuvânt.

De ce se înverşuna astfel împotriva ei ? Nu-i înţelegea motivele. Deşi, Rock nu făcea niciodată nimic fără motiv.

– Pentru că aşteptaţi o ripostă, poftim : sunteţi odios cu prejudecăţile dumneavoastră prosteşti în privinţa femeilor şi cu prosteasca dumneavoastră mândrie de bărbat. Mintea dumneavoastră îngustă nu v-a făcut niciodată să gândiţi că fără o femeie care să vă aducă pe lume, nu aţi fi aici ?

Rock o ascultă fără să-şi piardă calmul. Atitudinea lui impasibilă şi superioară sfârşi prin a o dezgusta.

– Odios, prost, minte îngustă... Nu te temi de adjective, domnişoară Mason ! Am observat deja. Sper din toată inima ca Bart să nu comită eroarea de a-ţi lăsa prea mare libertate când îi baţi manuscrisele la maşină.

Albă de furie, Kim se abţinu cu preţul unui efort suprem. Îi aruncă o privire furibundă şi refuză să mai spună vreun cuvânt în plus, îndepărtându-se cu capul sus ca o regină. Îşi duse mantoul la vestiar. Val o aştepta la ieşire. Curtoazia lui şi privirea sincer admirativă îi aduseră reconfortarea de care avea nevoie. Datorită lui îşi regăsi buna dispoziţie şi-l uită pe Rock Linton.

Val semăna uluitor cu logodnicul ei. Aceeaşi statură, aceiaşi ochi albaştri, acelaşi păr blond şi o gură la fel de

tandră şi reuşită... O atrăsese încă de la primele lor întâlniri. Val îi plăcea doar pentru că semăna cu logodnicul ei dispărut ? Putea să-şi analizeze sentimentele cu toată luciditatea, durerea ei estompându-se de-a lungul anilor.

Totuşi, în pofida eforturilor sale, nu reuşea să privească clar în adâncul său. Ceea ce, de fapt, nu prea avea importanţă. Se simţea bine cu Val, numeroasele lor puncte comune îi apropiau şi conversaţia lor era întotdeauna interesantă şi animată. Val lucra la exploatarea pe care o aveau părinţii săi, dar spera ca într-o bună zi să se poată consacra unei meserii mai interesante şi mai intelectuale. Îl tenta cea de scriitor, iar Bart îl invitase o dată la Katania Lodge ca să discute cu el.

Tânărul îi oferise braţul şi o condusese la bar unde, nu mult după aceea, sosise şi Bart. Apoi, Kim şi Val dansaseră şi luaseră masa la bufet. Cu coada ochiului, Kim îl urmărea pe Rock. Om de lume, el era înconjurat de femei tinere şi mai în vârstă. În clipa când ea constată cu uşurare că el nu avea nici cea mai mică intenţie s-o invite la dans, se găsi în braţele lui.

– Tot prost dispusă ? o zeflemisi el.

Ea preferă să nu-i răspundă şi se concentră asupra paşilor complicaţi impuşi de el, fără îndoială făcând-o intenţionat. Dacă avea să greşească, el va fi mulţumit. Graţia ei fusese mereu admirată ca şi simţul ritmului, iar ea se arătă la înălţimea reputaţiei sale. Când muzica încetă, Rock o privi cu atenţie şi ea nu-şi putu ascunde încântarea pe care plăcerea de a dansa i-o aprinsese în ochi.

– Am apreciat mult acest dans, îi spuse el. Eşti o dansatoare excelentă.

O astfel de declarație din partea lui o suprinse considerabil.

– Sunt foarte puțin obișnuită cu complimentele dumneavoastră, așa că nu știu ce să spun, zise ea pe un ton de sfidare.

Această reacție declanșă un hohot de râs. Susan, care nu era departe de partenerul său, seducătorul Roger Van der Walte, se întoarse și-l privi pe Rock cu un aer gânditor. Kim își reaminti discuția pe care-o ascultase. Linda pretinsese că prietena ei Susan era îndrăgostită de Rock de ani de zile...

– Vezi, domnișoară Mason, răspunse el fără să se sinchisească de ochii dulci pe care i-i făcea Susan, este inutil să răspunzi unui compliment.

– Mi se pare că nu este în firea dumneavoastră să le faceți, continuă ea, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

Zâmbind indulgent, Rock o luă din nou în brațe și începu să danseze cu ea vals.

– Fii sigură, nu sunt zgârcit cu complimentele când sunt meritate.

– Ce simț ascuțit al dreptății ! replică ea ironic.

Fără să-și dea osteneala de a-i lua în seamă înțepătura, Rock o conduse cu autoritate pe terasă, la sfârșitul dansului. Kim se trezi afară fără să-și dea seama ce se întâmplase.

Se așeză docilă, intrigată de comportamentul însoțitorului său. El se instală în fața ei și păru cufundat în gânduri. Se gândea la arborii săi ? Cum să-și folosească averea ? În această regiune din Africa erau puține ocazii de a face cheltuieli. Casa lui era splendidă, cel puțin la exterior. Nu intrase acolo niciodată, dar Bart îi povestise că era o capodoperă de lux și rafinament. Era o construcție în stil colonial, înconjurată de o grădină fastuoasă. Din grădină, se întindeau pe de o parte

pădurile lui Rock, iar pe de alta, de-a lungul șoselei, pășunile ocupate de oi și bovine.

Kim îl privi pe proprietarul tuturor acestor bogății. El se ridică în acea clipă ca să observe un mic animal ce traversa peluza. Statura lui era într-adevăr impozantă și degaja un fel de duritate severă care-i dezmintea suplețea cu care se mișca. O costa într-adevăr pe Kim să recunoască superba prestanță a lui Rock. Ea zâmbi gândindu-se cât de montată era împotriva acestui om. El se întoarse tocmai atunci să se așeze și-i surprinse expresia.

– Ce te amuză, domnișoară Mason ?

Așezându-se, el își încrucișă neglijent picioarele. Kim ar fi vrut să afle cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus că-l admira. Dar el era suficient de îmbătat de propria-i persoană, vanitatea lui nu mai trebuia flatată.

– Am râs de o idee care mi-a venit în minte, explică ea cu dezinvoltură, privind cerul presărat cu stele.

Aerul era impregnat cu un parfum dulce de caprifoi. Cântecul greierilor se auzea din arborii de mango care împrejmuiau grădina. Era mirată că se simțea atât de bine și era destinsă în compania lui. Cu un oftat de mulțumire, se lăsă pe spate în fotoliu. Evident, identitatea bărbatului din fața ei avea puțină importanță, într-o noapte atât de frumoasă și plăcută. Abia dacă-și dădea seama de prezența lui.

Ea se gândea la Val, cuprinsă de o tandră emoție. Ar fi preferat ca el să fie acolo, dragul de Val care semăna atât de bine cu Richard...

Brusc, trecutul reveni, readucând durerea în sufletul ei, de parcă accidentul s-ar fi produs ieri... Cineva bătuse la ușă... Când deschisese, un agent de poliție o întrebase dacă ea era Kim Mason... Expresia lui o

înghețase de spaimă... Îi spusese cât de nefericit era pentru că trebuise să-i aducă vestea cumplită.

– La ce naiba te gândești ? Arăți sinistru, spuse Rock. Kim își scutură capul pentru a alunga amintirile.

– Mă gândeam la lucruri înfiorătoare, răspunse ea, forțându-se să zâmbească. Nu se poate lupta împotriva amintirilor.

Kim tăcu, mirată că era aproape să-i destăinuie lui Rock adevăratele gânduri. Uitase pentru o clipă că relațiile lor erau mai degrabă constituite din certuri, nu din destăinuiri.

– Ești prea tânără pentru a avea amintiri neplăcute, afirmă el.

– Nu sunt atât de tânără pe cât credeți, domnule Linton.

– Câți ani ai ?

– Douăzeci și șase.

El ridică ochii.

– Nu-ți dădeam mai puțin.

– Nu este prea măgulitor, eu...

Kim se opri în mijlocul frazei, regretând această reacție de cochetărie. Amuzat, el aștepta urmarea, dar ea se feri să continue.

– Ar fi fost o neghiobie din partea mea să spun că arăți mai degrabă de douăzeci și unu de ani, când știu că lucrezi cu Bart de opt ani, explică el în sfârșit.

Cum el o privea cu intensitate, Kim se ridică pentru a-și masca jena.

– Este timpul să ne întoarcem.

Rock o imită și rămase pe loc o clipă, cu mâna pe spătarul scaunului. Kim admira luna argintie pe cerul imens și plin de stele. Rock nu vedea nimic din toate astea pentru că o privea ; îi privea silueta fină și ele-

gantă, părul strălucitor, pielea ca fildeşul şi ochii mari. Privirea lui întârzie o clipă pe pieptul ei, subliniat de croiala perfectă a rochiei.

Brusc, dintr-un motiv misterios, el se smulse din contemplare şi-şi regăsi vocea :

– Ai dreptate, domnişoară Mason, este timpul să ne întoarcem.

CAPITOLUL II

În cursul serii, întâmplarea o conduse pe Kim la masa lui Susan și au stat de vorbă amical.

– Mi-ar plăcea să fac munca ta, declară Susan. Mă pasionează tot ceea ce este legat de natură.

– Am noroc că Bart mi-a oferit această slujbă, recunoscu Kim.

– Ai călătorit mult, cu siguranță.

Kim urmărea cu privirea un cuplu de dansatori foarte grațioși care atrăgeau atenția asistenței.

– Următoarea noastră destinație va fi America de Sud.

– Sunt fantastici ! exclamă Susan admirând și ea perechea de dansatori.

Privirea ei întârzie apoi pe o altă siluetă și întrebă fără să vrea :

– Ce părere ai despre Rock Linton ? Ești aici de destulă vreme ca să-ți fi făcut o părere. De altfel, cred că este prieten cu Bart.

Kim confirmă raporturile excelente dintre patronul său și Rock, dar în rest, se arătă foarte prudentă.

– De fapt, nu prea îl cunosc, spuse pe un ton detașat. Când vine la Katania Lodge, discută cu Bart, dar eu nu stau întotdeauna cu ei.

Susan părea gânditoare. Privind în aceeași direcție cu ea, Kim îl văzu pe Rock stând de vorbă cu Bart și Randall Kibler, un bărbat care se instalase pe proprietatea vecină cu Val.

– Este o ființă insensibilă, murmură Susan, un celibatar înrăit și totuși...

Susan rămase pe gânduri, iar Kim se auzi vorbind fără să vrea :

– Nu pari să crezi că va rămâne mereu celibatar.

De ce făcuse oare această remarcă ? Își dădea seama că dorea să provoace confidențele prietenei sale. Voia să știe dacă într-adevăr era îndrăgostită de Rock, așa cum pretindea Linda.

– Este anormal ca un bărbat să nu se căsătorească, explică Susan.

– Da... fără nici o îndoială, aprobă Kim.

– Își pune libertatea mai presus de orice. Am impresia că dacă ar fi trebuit să aleagă între independența sa și toate pădurile, ar prefera să renunțe la pământurile sale.

Kim scuturâ din cap, nevenindu-i să creadă.

– Ce nebunie Eu...

Se întrerupse brusc, conștientă de absurditatea conversației.

– Sunt sigură că dacă într-o zi se va îndrăgosti, va lupta ca un diavol împotriva sentimentelor sale, adăugă Susan.

Kim nu se putu împiedica să râdă constatând în ce măsură lua Susan acest subiect în serios.

– Până în prezent nu s-a ivit ocazia, spuse Kim.

– Nu, după câte știu, cel puțin. Niciodată nu l-a interesat vreo femeie, dar nu va mai dura mult.

Susan tăcu, lăsând-o pe Kim să vorbească, dar aceasta urmărea din nou evoluția dansatorilor.

– Dacă vreo fată va reuși să-l seducă pe Rock, atunci vom avea ocazia să ne distrăm. Mie îmi place să fiu martorul acestei lupte, spuse Kim într-un târziu, pentru că politețea o obliga să continue discuția. Mă întreb cum va fi.

– El se va comporta odios, presupuse Susan. O va ține în sarcasme și insulte, se va purta cu ea disprețuitor și ironic.

– Cu un astfel de comportament, riscă s-o piardă pe cea pe care o iubește, adăugă Kim.

– Într-adevăr, ar merita. Dar mă întreb dacă nu acesta va fi scopul lui.

– Totuși, dacă este îndrăgostit de ea...

Kim se încruntă, în timp ce încerca să-și imagineze situația. Imaginile i se derulară în minte și o amuzară.

– Ceea ce se va întâmpla după aceea va fi foarte caraghios, explică ea cu un aer satisfăcut. Dacă aleasa îl respinge, el se va vedea constrâns s-o implore să se căsătorească cu el. Îți imaginezi comicul scenei ?

– Ai pronunțat cuvântul „implore" ! zise Susan. Crezi într-adevăr că orgoliosul Rock Linton va fi capabil să implore pe cineva ?... și mai ales o femeie ? Doamne, ar prefera probabil să se arunce din înaltul unei faleze !

Kim trebui să admită că prietena ei avea dreptate. Aceasta continuă să vorbească încet, ca pentru sine :

– După toate aparențele, se păzește ca aceste sentimente să nu apară. Dacă ar fi apărut cea mai mică atracție pentru cineva, ar fi luptat împotriva ei imediat.

Pasiunea cu care Susan discuta acest subiect stârnea zâmbete, dar Kim o ascultă cu respect. Foarte serioasă, interlocutoarea ei continuă :

– De altfel, nu va avea nevoie să implore. Orice femeie ar accepta să se căsătorească cu el, fără să se lase rugată.

– Eu nu, în orice caz. Pentru nimic în lume nu m-aş mărita cu un bărbat ca el.

– Chiar aşa ?

Foarte surprinsă, Susan o privi pe Kim o clipă în tăcere, înainte de a continua :

– Da, în fond, ai dreptate. Eu îl găsesc extrem de seducător. Are un farmec superior celui pe care-l au majoritatea bărbaţilor, dar nu merită să se consume dragoste pentru el.

– Este prea autoritar şi dominator, afirmă Kim.

– Sigur, confirmă Susan. Biata lui soţie abia va mai avea dreptul să respire.

Exagera puţin, dar vorbele ei conţineau un fond de adevăr. Kim o deplângea pe nefericita care ar fi riscat să se unească cu acest bărbat de temut. S-ar fi putut lăuda că este soţia unui bărbat fără pereche, să fie mândră să iasă cu el, iar toate celelalte femei s-o privească cu invidie. În schimb, ce condiţii de viaţă va putea ea să aştepte ? Orice persoană de bun-simţ s-ar fi gândit cu siguranţă înainte de a se angaja. O va întâlni oare Rock într-o zi pe cea care-l va face să cadă în cursă ?

*
* *

A doua zi, Kim călărea pe Sammy în împrejurimile de la Katania Lodge. Apucă pe un drum pustiu ce traversa o pădure şi ieşi într-un sat de indigeni. Soarele o bombarda cu razele sale, dar se obişnuise cu căldura puternică şi nu mai suferea. Se sculase devre-

me, împinsă ca în fiecare dimineață de dorința de a vedea fantasticul spectacol al zorilor. Un evantai roșiatic se desfășurase la orizont, anunțând apariția astrului zilei. Kim profitase de următoarele ore ale dimineții ca să lucreze, apoi ieșise ca de obicei la ora unsprezece, plimbându-se până la prânz.

Aruncând un ochi ceasului de mână, constată că era timpul să se întoarcă. În pofida ochelarilor de soare pe care-i purta, Kim era orbită de lumină. Se apropia de Katania Lodge când îl zări pe Rock. Muncitorii săi erau pe care să doboare un mahon gigantic, iar el supraveghea operațiunile. Purta pantaloni bleumarin și o cămașă în carouri. Trupul său înalt, puternic și musculos, era al unui bărbat care ducea o viață sănătoasă în aer liber. Purtarea arogantă pe care o abordă era insuportabilă, dar acest orgoliu era cel puțin justificat. Rock era conștient de calitățile sale excepționale și credea probabil că nici o femeie nu era demnă de el. Kim zâmbi, dându-și seama că încerca să-i ghicească gândurile. Cine se putea lăuda că știe ce-i trecea prin cap ?

Când o văzu, îi adresă un semn neglijent din mână. Ea se mulțumi să încline puțin capul și-și urmă drumul spre Katania Lodge. Bart era instalat pe terasă, cu un bloc pe genunchi. Se duse să-l închidă pe Sammy în țarc, apoi veni spre terasă în fugă. Era încântătoare cu obrajii roșii de efort și părul ciufulit.

– Am făcut o plimbare minunată, afirmă ea, anticipându-i întrebarea. Mii de mulțumiri, scumpul meu Bart, că mi l-ai cumpărat pe Sammy.

– Sunt fericit ori de câte ori pot să-ți fac o plăcere.

– Mi-ai pregătit notele pentru bătut la mașină după prânz ?

– N-am făcut mare lucru, mărturisi el. Mi-e din ce în ce mai greu să lucrez.

– Ce ți se întâmplă ?

– Nu știu. O privi trist. Poate că este timpul să mă retrag din activitate. Cariera mea a fost destul de lungă.

– Chiar așa gândești ? îl întrebă ea, nereușind să-și ascundă consternarea. Este prima dată când îmi vorbești astfel.

– Ieri încă, explică Bart, nu mă gândeam să-mi încetez activitatea. Dar în această dimineață, m-am luptat cu textul, îmi căutam cuvintele...

Ridică din umeri și continuă pe un ton sfârșit :

– Îmi propusesem să abandonez imediat ce munca mi se va părea apăsătoare.

– Și chiar crezi că a devenit astfel ?

– Da, Kim.

Kim scutură din cap, refuzând să creadă.

– Este doar zi proastă. Mâine totul va fi mai bine.

– Nu, nu, draga mea.

– Atunci va trebui să te odihnești. Ce-ai zice de o mică vacanță pe malul mării ?

– Am să mă odihnesc, dar aici.

Kim era îngrijorată. De când îl cunoștea pe Bart, totdeauna fusese dinamic și entuziast. Trebuia să fie cu ochii pe el. Era unica ființă de pe lume căreia îi păsa de ea și-i oferea afecțiunea, iar Bart n-o avea decât pe ea și pe blânda menajeră care se ocupa în permanență de casa lui din Anglia.

În cursul aceleiași după-amiezi, veni Rock care-i aduse lui Bart revistele pe care i le promisese și conțineau articole despre plante africane rare.

Aşteptându-se la salutul lui obişnuit, sfidător, Kim fu surprinsă. În locul rictusului ironic, acesta îi oferi un zâmbet larg.

– Bună ziua, domnişoară Mason. Ţi-a plăcut plimbarea de dimineaţă ?

– Foarte mult, domnule Linton, mulţumesc.

Bart îşi încruntă sprâncenele şi spuse iritat :

– Aici toată lumea îşi spune pe nume. Cred că v-am mai atenţionat o dată.

Rock făcu o strâmbătură comică.

– Pentru că Bart pare contrariat de această situaţie, ar trebui poate să-i îndeplinim dorinţa.

Kim îl privi uluită şi spre marea ei nemulţumire, simţi că roşeşte.

– Bine, dacă... dacă doriţi, domnule Linton.

– Bart este cel care doreşte, domnişoară Mason, preciză el pe un ton provocator.

Ochii îi străluceau de plăcerea de a o pune la punct. Bart scoase o exclamaţie exasperată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, comportaţi-vă mai normal ! Kim, ce ai de te tot frământi şi roşeşti astfel ?

– După părerea mea, interveni Rock, încântat de propria impertinenţă, i-ar trebui câteva săptămâni până să-mi poată spune pe nume fără să devină ca macul şi să nu mai plece ochii.

– Nu mai spuneţi ! izbucni ea furioasă... Rock ! Rock !... Am roşit cumva ? Mi-am plecat ochii, pronunţându-vă numele ?

– Nu, Kim, doar te-ai înfuriat, ca întotdeauna.

Bart îi întrerupse.

– Terminaţi, terminaţi ! Aţi obţinut deja un progres. Sper ca în curând să nu vă mai ciondăniţi, iar

atunci va fi perfect. Vă purtați ca niște copii. Îl privi pe Rock cu reproș. Kim se înfurie foarte rar. Nu văd de ce ai făcut acest comentariu.

– Nici eu, recunoscu el, împotriva tuturor așteptărilor.

Începu s-o privească pe Kim cu atenție. Părea că se gândește și era puțin tulburat.

Mai târziu, când Bart ieși din salon, el abordă subiectul care o frământa pe Kim.

– Cum ți se pare Bart ?

Întrebarea era pusă cu abilitate, ca să n-o alarmeze.

– Crezi că este bolnav ?

Expresia întunecată a lui Rock n-o liniști câtuși de puțin. El era profund atașat de Bart, cu toată diferența mare de vârstă. Amândoi erau foarte inteligenți și cultivați, împărtășindu-și ideile cu mare plăcere.

– Am impresia că este bolnav, declară Rock. Aș vrea să-l vadă un doctor. Am să vorbesc cu el.

– O, da, vorbește-i, te rog ! Astăzi mi-a spus că se gândește să-și înceteze activitatea.

Contrar a ceea ce ea ar fi crezut, vestea nu-l miră pe Rock. El se purtă de parcă această informație ar fi fost potrivită exact cu ceea ce știa deja.

– Alaltăieri, mi-a mărturisit că lucrează din ce în ce mai încet.

Bart reveni în aceeași clipă în salon.

– Tocmai vorbeam cu Kim despre tine. Nu vrei să te consulte un medic ?

– De ce ?

– Ar trebui găsită cauza acestei oboseli, răspunse Rock liniștit. Trebuie căutată o explicație, mai ales când este vorba despre un om atât de energic ca tine.

– Nu, Rock, este inutil. Pur şi simplu sunt surmenat. I-am promis lui Kim că mă voi odihni şi am s-o fac, timp de cincisprezece zile.

Rock nu mai insistă dar, înainte de a pleca, îi şopti lui Kim la ureche că va trimite un medic cât de curând posibil.

*
* *

A doua zi dimineaţa, Bart îşi rugă secretara să meargă la Tengaville pentru a aduce cărţile pe care le comandase cu câteva săptămâni în urmă.

– Trebuie să mă întorc imediat ? întrebă Kim.

El dădu negativ din cap, fără să-i răspundă.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să mă duc la coafor. Mi-a crescut părul şi nu-l mai suport atât de lung pe această căldură.

– Tunde-te, Kim, bineînţeles. Am să te aştept, nu-ţi face griji.

Kim plecă la volanul maşinii lui Bart. Ajunsă la Tengaville, lăsă maşina în parcarea clubului. Cărţile nu sosiseră, librarul spera să le primească abia joia următoare. Kim ieşi deci din magazin cu mâinile goale. La coafor, i se ceru să revină peste trei sferturi de oră, pentru că nu se programase.

Îşi omorî timpul plimbându-se pe strada principală a oraşului. În pofida rochiei sale scurte din bumbac, ce-i lăsa la vedere picioarele superb bronzate şi a corsajului fără mâneci şi foarte decoltat, în curând se sufoca de căldură. Hotărî să stea la umbră într-o cafenea unde se răcori cu o limonadă foarte rece. Prin fereastră vedea frunzele ca dinţii de ferăstrău ale cocotierilor legănându-se uşor sub cerul albastru. Se reze-

mase comod de spătarul scaunului, când apariția cuiva o scoase din starea ei plăcută. Cu o familiaritate liniștită, Rock veni la masa ei și-i ceru permisiunea să se așeze.

– Vă rog, domnule... Rock, se corectă ea cu voce sigură, observând strălucirea batjocoritoare din ochii lui.

– Ce mai face prietenul nostru ? întrebă el în clipa următoare.

– Mi se pare tot obosit.

Rock o privi gânditor.

– Doctorul va veni mâine la Katania Lodge.

– I-ai spus lui Bart ?

– Intenționez să trec în seara asta să-l previn.

– Este drăguț din partea ta să te ocupi de el.

Chelnerița veni să ia comanda lui Rock. După plecarea acesteia, el se așeză mai bine în scaun și o privi cu ochi critici. Kim îl sfidă, susținându-i privirea. Ostilitatea lor nu se diminuase. Faptul că amândoi erau preocupați de sănătatea lui Bart nu era destul pentru a-i apropia. Nu, relațiile lor nu evoluau deloc spre prietenie. O clipă, ea crezuse că Rock va da semnalul disputei și va lansa o primă remarcă ironică, dar sclipirea agresivă dispăru din ochii lui și nu spuse nimic... absolut nimic.

Kim își reaminti cuvintele lui Susan : „Dacă într-o zi se va îndrăgosti, se va lupta ca un diavol împotriva propriilor sentimente".

De ce își reamintise aceste cuvinte exact în acea clipă ? Fără îndoială pentru că, o dată în plus, constatase frumusețea și remarcabilul farmec al lui Rock. Era o adevărată minune că un astfel de bărbat reușise să rămână celibatar.

O întrebă pentru ce motiv se afla în oraş, iar ea se surprinse răspunzându-i pe un ton mai amabil ca de obicei.

– Ne purtăm foarte bine astăzi, comentă el pe un ton sarcastic.

– Nu va ţine mult dacă vei începe să faci iar ironii, replică ea imediat.

– Ei poftim ! Nu numai că nu eşti prea feminină, dar mai eşti şi furioasă şi bănuitoare.

– Asta-i tot ? întrebă Kim, rămânând stăpână pe sine în mod admirabil.

– Nu cred, replică Rock căutând să-i găsească alte defecte.

– Eşti un mitocan încrezut, domnule Linton, anunţă ea cu voce calmă.

Insulta nu avu alt efect decât să-l amuze.

– Văd că nu ne mai spunem pe nume, constată el. Într-una din zilele astea, cineva îţi va da lecţia pe care o meriţi.

Enunţase ameninţarea ca pe o glumă, dar ea roşise violent.

– Aş vrea să ştiu de ce ai venit la masa mea ! spuse Kim pentru a-şi ascunde tulburarea.

– Am avut nebunia de a crede că nu vei declanşa o dispută în public, explică el pe un ton care se voia suav.

– N-am declanşat nimic ! protestă ea cu demnitate.

Rock ridică din umeri şi-şi goli paharul.

– Să schimbăm subiectul. Spune-mi mai bine cât timp îi va trebui lui Bart să-şi termine cartea... dacă o termină.

Kim nu ştia dacă trebuia să-i răspundă sau să plece fără să spună vreun cuvânt, aşa cum avea chef. Dar

din considerație pentru Bart, al cărui prieten era Rock, se hotărî să nu izbucnească. De altfel, felul în care el vorbise o intriga. Părea să acorde o oarecare importanță datei la care Bart își va termina cartea.

Fără îndoială îl va regreta atunci când acesta va părăsi Africa, pentru că avea multă stimă pentru el. Kim, dimpotrivă, nu-i va lipsi deloc.

– Își va termina cartea, îl asigură ea. Nu pot să evaluez timpul care-i va fi necesar. A închiriat Katania Lodge pentru un an. Apoi, va găsi o altă casă dacă este nevoie.

– Totdeauna scrie în țări exotice, nu ?

– Aproape totdeauna. Am avut un singur sejur magnific în insulele Fiji.

– Te invidiez, ești privilegiată.

– Dacă Bart se retrage din activitate, voi fi obligată să-mi caut alt serviciu, spuse ea în timp ce Rock își puse paharul gol pe masă.

– Să sperăm că n-o va face imediat, spuse el pe un ton sec.

Kim fu surprinsă de această schimbare bruscă. În același fel se alterase dispoziția lui Rock și cu o seară în urmă, pe terasa clubului. De ce ar putea fi îngrijorat acest om de retragerea lui Bart ? Nu-l privea nici problema serviciului ei.

– Trebùie să plec, anunță ea. Am oră la coafor, să mă tund.

Își luă câteva șuvițe de păr în mână și mimă mișcarea foarfecelor.

– Este mult prea lung.

– Nu sunt de părerea ta, declară Rock, manifestând un interes neașteptat. Este o lungime care-ți vine foarte bine.

– Mulțumesc, spuse ea din pură politețe, dar mă duc să mă tund foarte scurt.

Aruncând o privire spre ceasul de la mână, Kim se ridică, îi ură o după-amiază plăcută și plecă grăbită, de teamă să nu întârzie.

Câteva minute mai târziu, era așezată într-un fotoliu al salonului de frumusețe. Când coaforul o întrebă ce dorea, ea se auzi spunând spre marea-i mirare :

– Nu vreau să-l tundeți, doar să-l egalați.

CAPITOLUL III

Bart îi dicta un text. Se opri brusc şi căută nişte hârtii într-un sertar.

– Ce trist ! murmură el.

De curând îşi luase obiceiul să gândească cu voce tare. Kim presupuse că se referea la speciile de animale pe cale de dispariţie din cauza vânării masive. Nu înţelegea deloc oamenii care se aruncau asupra animalelor din pură plăcere de a ucide.

Medicul venise cu câteva săptămâni în urmă, iar diagnosticul său fusese liniştitor. Bart nu suferea de nici o boală gravă. Avea nevoie doar de odihnă. După el, era vorba doar de surmenaj.

– Dar toţi autorii se surmenează ! spusese medicul. Cum vreţi să vă opriţi din a mai lucra când mintea dumneavoastră debordează de idei ? Insist să vă reduceţi activitatea.

Întorcându-se spre Kim, pe care o luase drept fiica lui Bart, adăugase :

– Aveţi grijă să nu lucreze mai mult de cinci ore pe zi.

– Am să fac tot posibilul, răspunse ea fără convingere.

În cei opt ani, avusese ocazia să-şi dea seama cât era Bart de încăpăţânat.

Plecând, doctorul o luă deoparte pentru a-i repeta că nu era nici un motiv de îngrijorare.

– Nu vă faceţi griji. Dacă îmi respectă sfaturile, îşi va reveni în curând.

*
* *

A doua zi, Kim avu o discuţie cu Rock şi acesta îi promise că o va ajuta să-l facă pe Bart să înţeleagă.

– Ai notat ce ţi-am spus despre ultimii elefanţi care au rămas în pădurile din Guyana ? o întrebă brusc Bart, smulgând-o din gânduri.

Kim făcu din cap un semn afirmativ, iar el îşi reluă dictarea. Când termină, Kim se duse imediat să bată textul la maşină. Achitându-se repede de această sarcină, ea hotărî apoi să reia o duzină de pagini dintr-un alt capitol, care impunea corecturi. Bart intră în birou în clipa când ea începea această muncă şi o rugă să se ducă din nou la librăria din Tengaville.

– Sunt nerăbdător să citesc aceste două cărţi noi pe care le-am comandat. Nu este cazul să te grăbeşti dacă ai de gând să hoinăreşti, spuse cu blândeţe. Ai putea face cumpărături. Îmi spuneai că te tentau o rochie şi un parfum.

Kim îi zâmbi şi-l privi cu afecţiune. Bart o trata mai mult ca pe fiica sa decât ca pe o angajată. Celibatar, nemaiavând familie, o primise în casa lui cu braţele deschise. Compania ei îl făcea fericit, atât pe plan personal cât şi profesional. Destul de des, la sfârşitul unei zile de muncă, el îi mulţumise. O felicitase pentru că era cea mai bună colaboratoare pe care o avusese vreodată. De când ea îl seconda, opera lui progresase remarcabil.

– Am să probez rochia, spuse ea, ştiind că făcându-şi o plăcere, îi făcea plăcere şi lui. Dar pentru parfum, va trebui să mai aştepţi. Se apropie Crăciunul şi vom avea nevoie de bani.

– Doar n-o să-ţi refuzi plăcerea de a-ţi cumpăra acest parfum care ţi-a plăcut atât de mult ! insistă el.

– Ba da, este prea scump.

– Dă-mi voie să ţi-l ofer, se grăbi să-i spună implorator.

El cunoştea caracterul foarte independent al fetei şi dorinţa de a nu datora nimănui nimic.

De data asta, ea nu vru să-l dezamăgească.

– Mulţumesc, Bart, accept cu plăcere.

Chipul lui Bart se lumină.

– Sper că după ce-l vei avea, ai să-l foloseşti !

Kim izbucni în râs.

– Mă feresc totdeauna să folosesc produse atât de costisitoare. Am impresia că-l stric.

– De ce ? Când se va goli flaconul, vom cumpăra altul.

Câteva minute mai târziu, Bart îi dădu un cec în alb şi o îndemnă să-şi cumpere parfumul fără să se sinchisească de preţ. Kim visa la o marcă celebră, o adevărată nebunie. Nici nu era sigură că-l va găsi într-un loc atât de mic ca Tengaville. Reuşi totuşi să-l găsească şi nevrând să abuzeze, se mulţumi cu un flacon mic. Apoi, porni în căutarea unei rochii. Până la urmă, se lăsă încântată de un ansamblu cu pantalon din material subţire. Susan intră în magazin la puţină vreme după ea şi erau încântate de întâmplarea care le făcuse să se întâlnească.

– Aş vrea o bluză, dar va fi foarte greu de găsit ce caut eu.

– De ce ?

– Trebuie să fie destul de decentă şi totuşi plăcută de purtat în acest climat. Din păcate, bluzele care acoperă mai mult au mâneci lungi.

– O vrei pentru o ocazie ?

Susan privea cu un aer de nemulţumire ceea ce-i prezenta vânzătoarea.

– Nu, deloc. Aş vrea să-mi înnoiesc garderoba până la sosirea verişoarei mele. O ştiu eu, totdeauna este îmbrăcată deosebit.

Susan îşi sublinie cuvintele cu o strâmbătură amuzantă. Vânzătoarea continua să-i arate alte bluze, aşteptând cu speranţă şi răbdare să facă o vânzare bună.

– Când trebuie să sosească verişoara ta ? întrebă Kim.

– Săptămâna viitoare... Vineri, mai exact.

– Va rămâne mult aici ?

– Şase săptămâni, poate mai mult dacă se simte bine cu noi.

– Cu puţin noroc, va fi încă aici de Crăciun.

– Nu cred, răspunse Susan făcând repede un calcul. În scrisoare mi-a spus că în principiu, vine pentru şase săptămâni şi că-şi va prelungi şederea cu opt zile. Dacă nu mă înşel, Crăciunul va fi peste două luni.

– Într-adevăr.

– Atunci va fi plecată.

Tot vorbind, Susan continua să se uite la bluze.

– Verişoara mea este fata cea mai vioaie şi mai atrăgătoare pe care am văzut-o vreodată, continuă ea. Toţi bărbaţii cad în genunchi la picioarele ei, dar este cam dificilă, după părerea mea şi va sfârşi nemăritată.

– Dacă înţeleg bine, spuse Kim, are toate calităţile : tinereţe, frumuseţe şi dinamism.

– O, da, ursitoarele i-au fost favorabile. Se îmbracă elegant şi poartă bijuteriile cu uşurinţa unei regine ; ştie cum să flateze orgoliul bărbaţilor şi-şi foloseşte ochii mari, albaştri pentru a-i emoţiona.

Susan se opri şi izbucni în râs.

– Am spus destul. Cred că ai ghicit că o invidiez ?

– Deloc. Descrierea ta m-a interesat. Mă gândeam că mi-ar face plăcere s-o cunosc. Cum o cheamă ?

– Ravella. Este straniu, numele acesta e demodat pentru o fată atât de modernă.

– Am impresia că va sfărâma multe inimi la club, şopti Kim.

– Fără nici o îndoială. Bărbaţii din împrejurimi nici nu-şi dau seama ce surpriză îi aşteaptă ; aici nu prea au ocazia să vadă în fiecare zi o zeiţă blondă.

Curiozitatea lui Kim nu mai avea margini.

– Cum este? Scundă, înaltă ?

– Este de talie mijlocie şi se poate lăuda cu o siluetă de manechin.

– Cu ce se ocupă ?

Kim îşi dădu seama că pusese mult prea multe întrebări. Susan, oricum, nu se plângea. Dimpotrivă, părea încântată să stea de vorbă în timp ce-şi făcea cumpărăturile.

– Nu are nevoie să muncească, explică ea. Tatăl ei, adică unchiul meu, are afaceri foarte importante. Ravella n-a lucrat niciodată. I-ar trebui un soţ capabil să-i asigure traiul cu care este obişnuită.

– Vine singură ?

Kim începuse să se simtă jenată, căci prietena ei continua să refuze bluzele pe care i le arăta vânzătoarea. Îi arătase deja o duzină, fără nici un succes, iar Susan flecărea în continuare.

– Da, Ravella vine singură. Mătușa mea voia s-o însoțească, dar unchiul meu s-a îmbolnăvit. A, da, vreau s-o probez pe asta, spuse ea.

Kim rămase singură în timp ce Susan o urmă pe vânzătoare în cabină. Zece minute mai târziu, ele ieșeau din magazin.

– Trebuie să trec pe la librărie. Bart a comandat niște cărți.

– Vin cu tine, spuse Susan imediat. Mama m-a rugat să-i cumpăr niște reviste.

Kim se interesă de cărțile lui Bart. Poate sosiseră. Vânzătorul îi ceru să-i acorde zece minute pentru a despacheta cărțile sosite. Așteptând, ele răsfoiră reviste. Susan întoarse repede capul când văzu schimbarea bruscă a expresiei lui Kim. Precis era ziua coincidențelor : Rock Linton intra în librărie.

– Bună ziua, Rock, spuse Susan zâmbind. Cum se face că ți-ai lăsat copacii la ora asta ?

Abordând ca întotdeauna aerul lui nepăsător și sigur pe sine, se îndreptă repede spre cele două fete. Privirea lui se opri pe chipul fermecător al lui Susan, apoi pe Kim. Cum el o privea cu oarecare încruntare, ea simți că roșește. Rock îi studie coafura și constată că nu-și tunsese părul. Se întreba probabil de ce renunțase la tuns. Nu făcu însă nici un comentariu, spre ușurarea lui Kim.

– Ce caută tinerele doamne ? întrebă el, neglijând să explice motivele prezenței sale. Cărți de bucate ? Modele de cusut ?

Ironia din ochii săi se accentuă când o văzu pe Kim înfuriată.

– Nu ? Nu asta căutați ?

– Nu ! aproape țipă Kim, reproșându-și imediat că-i făcuse jocul.

Luă o revistă de tricotaje pe a cărei copertă era un bebeluș bucălat. Punându-i-o sub nas lui Rock, ea spuse pe un ton liniștit :

– Uite, s-ar putea să te intereseze. Sunt și bărbați care tricotează, să știi ! Se pare că este o activitate excelentă pentru nervi.

Susan izbucni în râs, împrăștiind tensiunea provocată de cuvintele ei. Puțin dezamăgită, Kim trebui să se mulțumească de a surprinde lumina amenințătoare din ochii cenușii ai lui Rock. Dacă ar fi fost singuri, cuvintele ei ar fi provocat cu siguranță una din vestitele certuri.

– Și tu, Rock ? Ce fel de carte dorești ? întrebă Susan.

Ea ridică o privire admirativă spre chipul lui frumos. În pofida purtării distinse și a dezinvolturii pe care o afișa, Kim vedea clar prin ea. Prezența lui Rock o emoționa profund.

– Aș vrea un roman ușor. Vreau să mă destind.

El parcurse cu privirea raftul cel mai apropiat.

– Îmi recomanzi ceva ?

Fata scutură din cap.

– Niciodată n-am timp să citesc. Acasă este totdeauna câte ceva de făcut.

Rock ridică din umeri și se îndepărtă. Se opri în celălalt capăt al magazinului, în fața unui stand. Kim profitase de ultimele clipe ca să aleagă câteva reviste și i le întinse însoțitoarei sale.

– Crezi că i-ar conveni mamei tale ?

Susan verifică repede titlurile și-i aprobă alegerea.

– Da, este perfect.

Aruncând o privire ceasului de la mână, ea adăugă :

– Trebuie să plec, Kim. Îmi pare rău că nu mai pot rămâne cu tine.

– Te rog. Mai aştept încă cinci minute ca să aflu dacă au sosit cărţile lui Bart, şi plec acasă.

Imediat ce Susan ieşi din librărie, Rock se întoarse spre Kim. Îi puse în mână un volum şi aceasta nu avu imediat prezenţa de spirit să-l refuze. Cu un astfel de om, ar fi trebuit mereu să se ferească.

– M-am gândit că această lucrare îţi va fi de folos, spuse el, abţinându-se cu greu să nu râdă.

Fără să vrea, Kim privi coperta. Era scris cu litere aurite : „Marea carte a politeţii şi bunelor maniere".

– Eşti... îngrozitor ! spuse ea. Îi părea rău că nu găsise alte calificative mai tari.

– Cred că ai avea o satisfacţie extremă să mi-l arunci în obraz.

Kim îşi reveni repede şi răspunse :

– Într-adevăr, domnule Linton. Nu pot totuşi să-mi ofer o asemenea plăcere într-un magazin. Îţi înapoiez cartea şi-mi permit să-ţi sugerez a începe s-o citeşti dumneata.

Spre marea ei surpriză, Rock se amuză enorm de ironia ei, înşelându-i aşteptările. Ar fi vrut să-l scoată din fire, să-i demonstreze că nu numai femeile îşi pierdeau sângele rece din cauza unei remarci supărătoare, cum pretinsese el. Mai afirmase că el rămânea mereu stăpân pe sine şi rămăsese.

Rock luă cartea pe care ea i-o întinse cu o mână puţin tremurătoare.

– Kim, hai să nu ne certăm. Să facem armistiţiu de un sfert de oră. Te invit să bei un ceai.

Kim îl privi uluită, cu ochii mari. Nu-l mai recunoştea. Chiar şi vocea îi era schimbată. Nu mai era cea a arogantului Rock Linton care căuta cu orice preţ să câştige bătălia. Adoptase un ton convingător căruia îi era foarte dificil să-i reziste. Kim se surprinse spunând :

– Mulțumesc, domnule Linton...

El o întrerupse ducând spre ea un deget ce o amenința cu blândețe :

– Rock. Credeam că am fost de acord să ne spunem pe nume. Bart ar fi decepționat dacă te-ar auzi!

Totul era schimbat în el, chiar și expresia ochilor, în timp ce pronunța acele cuvinte. Nu mai înțelegea nimic din atitudinea lui.

– Mi-a venit greu să-ți... spun Rock, dat fiind agresivitatea relației noastre, mărturisi ea după o tăcere stânjenitoare.

– Îmi pronunți numele într-un fel incântător. Îi adresă o privire luminoasă care o făcea să se simtă straniu.

Inima ei începu să bată puțin mai repede și când el glumi pe seama relației lor, ea își dădu seama cu uimire că el nu voia să râdă de ea. De ce nu simțea nevoia să-i întoarcă sarcasmele și să se răzbune ? Se mulțumi doar să schimbe subiectul.

– Am venit să iau cărțile lui Bart. Vânzătorul s-a dus să vadă dacă le-a primit.

– Când au fost comandate ?

Aflând data, el se încruntă.

– M-ar mira să fi sosit deja. Ce gen de cărți erau?

– Una despre vegetația din Africa de Sus, dar nu știu subiectul celeilalte.

Vânzătorul intră în acea clipă în magazin și se scuză că nu avea încă lucrările.

– Puteți trece săptămâna viitoare ?

– Da, desigur.

– Cred că le voi avea până joi, sau cel târziu vineri.

– Pot să-i împrumut o carte despre vegetaţia din Africa de Sud lui Bart, se oferi Rock când ajunseră pe stradă. Vino cu mine, am să ţi-o dau.

– Este foarte drăguţ din partea ta, Bart va fi încântat.

Intrară într-o ceainărie unde Rock comandă cu autoritate şi prăjituri pe lângă băutura promisă. Când platoul asortat sosi, el luă doar un fursec. Kim însă, nu se putu stăpâni în faţa unei prăjituri superbe cu cremă.

– Nu te temi pentru silueta ta ?

Kim era aşezată în faţa lui, iar el îi studie trupul zvelt.

– Pot mânca orice fără să mă îngraş, spuse ea degajată şi înfipse cu lăcomie furculiţa în prăjitură.

Rock nu răspunse nimic, dar continuă s-o privească curios. Kim nu-l văzuse niciodată într-o dispoziţie atât de bună faţă de ea. Această nouă atitudine o nelămuri. Rock nu mai era bărbatul pe care-l detesta cu atâta violenţă şi această descoperire o impresionă. Pentru prima dată se simţi pe o poziţie nesigură. Până în prezent, chiar dacă nu reuşise prea des să marcheze puncte împotriva lui, simţise că era capabilă să-i ţină piept. Dar acum...

– La ce te gândeşti ? o întrebă el brusc.

– Îmi pun întrebări, răspunse Kim evaziv.

Rock scutură din cap.

– Îţi mulţumesc pentru acest răspuns, dar n-am înţeles prea mult.

Kim râse şi se justifică fără să mintă.

– Nu pot să-ţi spun decât o parte din gândurile mele.

– Fie, am să mă mulţumesc cu firimituri, răspunse el, ironizând-o fără răutate.

- Mă întrebam cărui fapt să-i atribui această schimbare de spirit, domnule... Rock.

- Care schimbare de spirit ? întrebă el ridicându-și sprâncenele.

- Ei bine, nu mai văd atitudinea ta obișnuită de superioritate. Este pentru prima dată când am impresia că nu sunt o biată detestabilă și mizerabilă femeie, bună doar de a fi redusă la sclavie.

Kim nu înțelese ce-o împinsese să-i vorbească astfel. Nu dorea totuși să provoace o dispută. Umbra unui zâmbet lumină trăsăturile interlocutorului ei.

- De ce-ți arăți dinții, Kim ? Nu știi să manevrezi ironia.

În loc de răspuns, Kim se ocupă de prăjitură.

- De altfel, adăugă el, doar un bărbat care nu se teme de nimic ar putea face din tine o sclavă.

Kim râse la auzul acestor cuvinte. Un fel de instinct o avertiza că veselia îi conferea un plus de farmec. Observă apărând o lumină diferită în acei ochi cenușii și reci. Râsul ei făcuse să apară acea lumină mai caldă.

- Bărbatul care mă va face sclavă nu s-a născut încă, afirmă ea pe un ton liniștit în timp ce-și termina prăjitura.

- Nu cumva ești prea sigură de tine ? întrebă el sfidător. Ia seama să nu-l tentezi pe diavol. Într-o zi, poate mai devreme decât te gândești, ai să-ți găsești stăpânul.

Kim îl privi pe cel ce îndrăznea să-i spună asemenea lucruri, iar bătăile inimii i se accelerară pentru a doua oară în acea după-amiază.

- După cum vorbești, ghicesc că armistițiul nostru ia sfârșit, comentă ea în loc să-i răspundă la impertinență.

– Baţi în retragere ! exclamă Rock afişând un dispreţ îngăduitor. Iată un comportament tipic feminin : te eschivezi când eşti pe punctul de a pierde. Şi pentru asta, draga mea, îţi repet că eşti prea sigură pe tine. Bărbatul care va şti să-ţi dea o lecţie, nu este probabil prea departe.

Chiar cu o zi înainte, Kim ar fi explodat auzind un astfel de discurs. Nu spuse nimic şi inspiră profund. Adoptă cel mai dulce ton, crezând că astfel îl va face pe Rock să-i fie ruşine că-i vorbise atât de brutal.

– Dovedeşti o atenţie foarte delicată împrumutându-i lui Bart o carte. Va fi încântat. Eşti sigur că nu te deranjează să mergi s-o cauţi acum acasă ? Pot să trec mâine dimineaţă, dacă-ţi convine mai mult.

Era foarte mândră că-i dovedise că putea să-i răspundă la atacuri cu politeţe şi amabilitate.

Din păcate, el păru să nu fi băgat de seamă şi se mulţumi să spună :

– Dacă m-ai fi deranjat astăzi, nu te-aş fi invitat să vii.

Din reacţia lui, Kim înţelese că răspunsul său era calculat. Voia să-i arate că farmecul ei nu avea priză la el, luând-o ca pe o tentativă aproape infantilă. Chiar când era hotărâtă să rămână calmă, omul acesta reuşea s-o înfurie. Ce tip exasperant ! Încercase totul, dar nu reuşise să obţină nici cea mai mică victorie asupra lui !

– Văd că ţi-ai terminat ceaiul. Eu sunt gata de plecare, spuse ea tăios.

– Ce te-a apucat aşa deodată ?

– Ce vrei să spui ?

Rock oftă cu zgomot.

– Nu mai eşti cea de acum câteva minute, spuse privind-o pătrunzător.

– Tot nu înțeleg despre ce vorbești, spuse ea cu încăpățânare.

Rock își țuguie buzele. Era evident că ar fi avut chef s-o scuture ca s-o facă să înțeleagă mai repede.

– Acum o clipă erai încântătoare, iar acum te arăți dezagreabilă. Aveam impresia că făceai un efort de amabilitate, dar caracterul tău neplăcut iese la iveală pe neașteptate.

Kim făcu ochii mari. Rămase tăcută și analiză aceste remarci stranii. Nu era și ea la fel de dezorientată de comportamentul lui ? Nici el nu se abținea deloc să treacă brusc de la un ton la altul, de la o atitudine la alta. Mai mult încă, devenea adesea de o grosolănie nescuzabilă față de ea. Expunându-și cinstit gândurile, ea aștepta un răspuns. Îl atinsese în sfârșit ? Nu, nici pomeneală. O expresie binecunoscută de amuzament amestecat cu șiretenie îi destinse trăsăturile și el îi spuse pe un ton suav, menit s-o înnebunească de furie și neputință.

– Dacă ești gata, să mergem.

O însoți până la locul unde-și parcase mașina.

– A mea este acolo, spuse el indicând locul cu degetul. Nu-ți rămâne decât să mă urmezi.

Așteptă până când ea se așeză la volan și adăugă :

– N-am să conduc prea repede.

Kim conduse în spatele lui pe drumul șerpuitor. Ca întotdeauna, întinderile câmpurilor brune îi atrăgeau privirea. Peisajul sălbatic o emoționa. În depărtare se vedeau colinele și mai departe, în zare, munții.

Ceața albăstruie a după-amiezilor africane învăluia câmpurile. În dreapta, apărură pădurile lui Rock, spații imense acoperite de mahoni și alte specii de esențe foarte prețioase.

Mașina lui părăsi drumul și o luă pe o alee mărginită de arbori de mango la capătul căreia se ridica o vilă de un alb imaculat. Bunicul lui Rock o botezase Lusaka. Kim încetini, ca și vehiculul din față. Un parfum de caprifoi o învălui chiar înainte de a coborî din mașină. Rămase mult timp nemișcată, cu mâna pe portieră, contemplând splendoarea vegetației luxuriante din jur. Coloritul fantastic era amețitor, iar mirosurile puternice o înnebuneau.

Recunoscu mulți arbori și multe flori. Erau portocali, bougainvillaea, acele tufe cu flori roșii, hibiscuși ale căror flori luminoase contrastau cu frunzele verzi. Crinii erau în vecinătatea trandafirilor urcători, susținuți de spaliere.

– Este magnific ! spuse ea cu răsuflarea tăiată, fără să-și mai poată lua ochii de la acel spectacol. Rock... N-am văzut niciodată ceva atât de frumos.

– Dacă vrei să intri în casă, am să-ți dau cartea, spuse el scurt, auzind exclamațiile ei încântate.

Kim reveni la realitate și urcă în urma lui cinci trepte de piatră, trecu pe sub un portal cu coloane pe care se cățăraseră flori violet. Rock o conduse într-un salon încântător ale cărui ferestre imense dădeau spre grădină pe de o parte, iar pe cealaltă spre o piscină. Frunzele palmierilor se legănau ușor deasupra apei albastre, în care se reflectau. Spre est, departe la orizont, se vedeau munții și tot terenul, între casă și munți, era acoperit cu hectare de pădure deasă, care-i aparținea lui Rock. Kim zări câțiva muncitori la lucru printre arborii cei mai apropiați.

După ce-i privi câteva clipe, își îndreptă atenția spre camera unde se afla. Recunoscu amenajarea luxoasă și rafinată de care-i vorbise Bart. Covoare persane acopereau o parte din parchetul lustruit cu ceară. Ale-

gerea mobilelor fusese făcută cu mare gust. Câteva buchete de flori ocupau vaze de cristal şlefuit. O pendulă mare bătu în colţul salonului şi ea îşi privi ceasul. Era deja târziu. Soarele asfinţea. După câteva momente, Rock reveni, cu o carte în mână.

– Mulţumesc, spuse ea punând cartea în poşetă şi pregătindu-se să plece.

– Bart se odihneşte destul în fiecare zi ? întrebă stăpânul casei.

– Da. Sunt plăcut surprinsă pentru că este foarte înţelegător.

Chipul lui Rock nu exprima nici un sentiment special.

– Ai grijă cum mergi pe drum, o sfătui calm. Ploile din ultimele zile au săpat adevărate şanţuri.

– Am să fiu atentă. La revedere, Rock, şi-ţi mulţumesc pentru carte.

La volanul maşinii lui Bart, Kim se îndepărtă de Lusaka. Îl văzu pe Rock în oglinda retrovizoare, nemişcat, în locul în care-l lăsase. El nu se clinti până când nu pierdu maşina din vedere.

CAPITOLUL IV

Kim se privi o ultimă dată în oglindă apoi se duse în hol unde-l găsi pe Bart. El o complimentă pentru ţinută. Purta o rochie de mătase albă, foarte decoltată. Corsajul era fix pe bust, iar fusta frumos evazată.

– Îţi place parfumul meu ? îl întrebă când termină de privit alura pe care i-o dădea rochia.

– E... Mmm, mi-ar plăcea să am cu patruzeci de ani mai puţin !

Kim fu încântată să-l vadă atât de vesel.

– Este parfumul pe care mi l-ai oferit săptămâna trecută. Îl ador !

Bart îi comentă elogios şi coafura, colierul şi brăţara asortată. Din discreţie, se abţinu să vorbească de superba poşetă aurie de seară pe care i-o făcuse cadou cu trei ani în urmă, de Crăciun.

– Mă întreb dacă Rock... începu el, dar nu-şi termină fraza.

Kim îl privi uluită.

– Ce vrei să spui ?

– O, nimic, spuse el făcând un gest cu mâna. Mă gândeam doar... Se întrerupse din nou apoi spuse, deschizând uşa :

– Dacă eşti gata, plecăm !

Kim se urcă în maşină lângă el, îl lăsă să pornească apoi să ajungă la şosea ca să repete întrebarea :

– Ce voiai să spui despre Rock ?

– Despre Rock ? repetă Bart, făcându-se că nu înțelege.

– Bart, ce-mi ascunzi ?

– Nu-ți ascund nimic, draga mea, nu te enerva pentru nimic. Schimbă viteza și continuă : Nici măcar nu mai știu ce spuneam. Mă întrebam, fără îndoială, dacă el va veni la club în seara asta.

– Nu vine în toate sâmbetele ?

– Da, dar... poate să fie ocupat cu altceva... Nu se știe niciodată.

– Este foarte important pentru tine să-l întâlnești astăzi ? întrebă ea, mirată de sine că insista astfel.

Comportamentul lui Bart o intriga. Avea impresia că umbla cu ascunzișuri.

– Da, doresc să-l văd în seara asta, încuviință el trecând pe cealaltă parte a drumului pentru a depăși o familie africană.

Erau tata, mama și trei copii mici ai căror ochi luciră în lumina farurilor. Se întorceau în satul lor de la marginea drumului pe care mergea Kim în fiecare zi cu Sammy.

– Vreau să vorbesc cu Rock despre cartea pe care mi-a împrumutat-o.

– Înțeleg. Dar în realitate nu înțelegea nimic.

Bart făcea pe misteriosul și atitudinea asta îi dădea puțin de gândit lui Kim.

Firul gândurilor ei se schimbă, când intrară în grădina clubului. Erau deja multe mașini în parcare. Kim o căută imediat cu privirea pe a lui Rock. Proprietarul de la Lusaka nu sosise încă.

Bart avea mulți prieteni printre membrii clubului. Curând fu despărțit de Kim care, la rândul ei, fu aca-

parată de Susan foarte curând. Era nerăbdătoare să-i prezinte în sfârşit faimoasa „zeiţă" blondă, despre vizita căreia îi vorbise. Ravella părea să fi ieşit dintr-o luxoasă revistă de modă.

Ochii săi, mari, albaştri, scânteiau ca stelele pe sub genele lungi. Un colier magnific, în care alternau diamante şi safire, îi împodobea gâtul graţios. Rochia ei din lame auriu, puţin mulată, îi arăta armonia perfectă a formelor. Era despicată până deasupra genunchiului, ceea ce lui Kim i se păru foarte feminin. Apoi privirea ei se opri pe degetele subţiri cu unghii impecabil lăcuite. Ravella purta două inele somptuoase : un diamant mare pe mâna dreaptă, iar pe mâna stângă un safir înconjurat de diamante mai mici. Vocea îi era în acord cu apariţia strălucitoare, constată Kim cu gelozie involuntară. Cum să rămâi insensibil la atâtea calităţi ce se găseau într-o singură persoană ? Doar cu vocea ei, Ravella ar fi putut cuceri orice bărbat. Susan n-o minţise !

Profitând de câteva secunde de singurătate cu Kim, Susan îi şopti :

– Mă amuză teribil reacţia bărbaţilor cărora le-o prezint pe Ravella.

– Pare deja să cunoască pe toată lumea, aţi venit de mult ?

– Da, am venit devreme.

Ravella reveni spre Kim şi verişoara ei.

– Susan, mi-ai spus că sunt tineri interesanţi aici. Nu văd nici unul !

– Şi Dick Fornham ? Este brun, înalt, frumos, ce-ai vrea mai mult ? replică Susan râzând puţin de Ravella.

Aceasta făcu o mutriţă încântătoare.

– Totul mă lasă indiferentă. În zilele noastre, bărbaţii nu mai au cu adevărat aspectul viril.

– Şi Val ? A, nu, am uitat că are slăbiciune pentru Kim.

Kim ridică din umeri cu dezinvoltură, dar roşi puţin.

– Suntem doar prieteni, declară ea, incapabilă să găsească ceva mai original.

– Pentru moment ! preciză Susan făcându-i răutăcioasă cu ochiul.

Da, Val îi plăcea, îşi mărturisi Kim. Dar se gândea şi la Bart căruia îi promisese că nu-l va părăsi atâta timp cât mai avea nevoie de serviciile ei.

– Îţi place Val ? o întrebă Susan pe Ravella.

Cu sprâncenele încruntate, ea îşi privi interlocutoarea ca pentru a evalua şansa acesteia de a atinge un bărbat mai remarcabil, apoi răspunse cu convingere :

– Da, nu este rău.

– Şi John Peterson ? continuă Susan fără să se lase descurajată. Are mult succes.

– Dar mi se pare ridicol cu vocea lui subţire de adolescent ! obiectă Ravella.

– Dacă înţeleg bine, îţi trebuie un bărbat puternic şi dominator, cu o siluetă de atlet şi voce gravă. Ei bine, iată-l !

Susan o invită pe Ravella să se întoarcă şi-şi continuă prezentarea pe un ton mai sec ce trăda o nuanţă de ciudă :

– Iată bărbatul care se apropie cel mai mult de perfecţiune. Este înalt, puternic, dotat cu o voce extrem de masculină... care poate avea accente de temut. Iată-l pe Rock Linton ! Priveşte bine, domnişoară dificilă.

Rock se opri o clipă. Parcurse asistenţa cu privirea, înainte de a înainta. Susan o conduse pe Ravella în calea lui, iar Kim le urmă.

– Rock, ți-am vorbit de verișoara mea. Ravella Spalding... Rock Linton.

Kim observă expresia noului-venit în timp ce el o măsura cu privirea pe Ravella, din cap până-n picioare. Îi întinse mâna și ea își lăsă degetele fine în mâna lui. Părea șocată de forța ce emana din el.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Spalding.

Vocea lui era rece și privirea dură. Un rid vizibil apăru pe fruntea Ravellei. Probabil că întâlnise primul bărbat din viața ei care nu cădea pradă farmecelor sale. Când ridică ochii la el, era ușor de ghicit că ea căzuse pradă farmecelor lui.

Rock însă, nu se mai interesa deja de ea. O zărise alături pe Kim și-i spuse pe cel mai impresionant ton posibil :

– Bună seara, Kim. Bart a venit cu tine ?

– Da, este acolo. Vorbește cu domnul și doamna Holt.

– Cum se simte ?

Rock nu uita niciodată să întrebe de sănătatea lui Bart. Liniștită de ameliorarea adusă de cele câteva săptămâni de odihnă, Kim spuse :

– Se simte bine, mulțumesc.

– Cu atât mai bine, spuse el, apoi aruncă din nou o privire prin sală și reperă o persoană pe care dorea s-o întâlnească.

Murmură o scuză și se îndepărtă. Ravella se întoarse spre verișoara sa, strâmbându-se.

– Nu este foarte amabil. Totdeauna se poartă astfel ?

Susan ridică ochii spre cer.

– Da, noi femeile trebuie să ne resemnăm. Rock Linton nu ne socotește demne de atenția sa. Îmi pare

cău, draga mea. Trebuie să-ți prezint un bărbat mai plăcut. Rock este un celibatar înrăit.

– E... fascinant, șopti Ravella, pierdută în gânduri.

– Are totuși treizeci de ani și nu l-am văzut niciodată să fie interesat de vreo femeie !

– De unde știi ?

– Trăiesc aici de când mă știu. Sunt la curent cu tot ce se petrece în regiune. Nici una dintre noi nu se poate lăuda că i-a reținut atenția. Nici măcar pentru puțină vreme.

Ravella o privi bănuitoare. Nu reușea să-și ia ochii de la misteriosul personaj care se ținea la o oarecare distanță, îmbrăcat într-un superb costum alb.

– Să nu-mi spuneți că acest bărbat nu cunoaște femeile ! Este evident că dragostea nu are nici un secret pentru el.

– Să ascultăm vocea experienței ! glumi Susan. Vino, vă ofer de băut, iar tu ai putea să ne uimești povestindu-ne multele tale experiențe sentimentale.

Toate trei izbucniră în râs, atrăgând asupra lor privirile lui Rock și ale interlocutorului său, Ralph Astbury, un comerciant din Tengaville. John Paterson veni la ele și împreună se îndreptară spre bar.

Rock își fixă privirea pe Kim și-i ordonă fără pic de ceremonie :

– Du-te să rezervi o masă.

Tonul său imperativ și mâna întinsă într-un gest autoritar indicau că nu se îndoia că va fi ascultat.

– Vezi dacă nu este una pe acolo, dincolo de mulțime.

Mirată că se arăta atât de docilă, Kim se execută imediat. Nu văzuse niciodată atâta lume la club. Înțelese că vestea sosirii Ravellei se răspândise repede. Toată lumea se deranjase să vadă „zeița blondă".

Găsi o masă şi-i făcu semn lui Susan. Accasta veni singură. Verişoara ei se lăsase acaparată de un bătrân celibatar care-i vorbea despre tinereţea lui şi de succesul la femei. Fără îndoială amuzată, ea se arătă încântată. Nici un bărbat, se gândea Kim, nu putea rămâne insensibil la felul cum părul ei auriu îi unduia pe umeri. Susan îi observă privirea admirativă şi spuse :

– Este frumoasă, nu-i aşa ?

– Foarte frumoasă.

– Ultima dată când am văzut-o, acum patru ani, o găseam încântătoare. Dar la douăzeci şi doi de ani, este şi mai şi.

– Nu s-a ataşat niciodată de vreun bărbat ?

– Nu, după câte ştiu. Este foarte exigentă, după cum ţi-am spus deja. De altfel, ai putut să-ţi dai seama singură. Nici una din persoanele pe care i le-am prezentat nu i-a plăcut.

– Ba da, Rock i-a plăcut, afirmă Kim.

Îl căută cu privirea. Era cu spatele la ele, comandând băuturile. Îi privi o clipă umerii laţi.

– L-a găsit fascinant, acesta este termenul pe care l-a folosit.

Cum putea să-l găsească fascinant pe Rock ? Aerele lui de superioritate, aroganţa şi prejudecăţile absurde faţă de femei au iritat-o întotdeauna.

Urmat de John şi de Ralph, el se apropia cu două pahare. Gura lui ironică o făcu pe Kim să ofteze agasată. El o auzi şi-i zâmbi provocator. Ravella reveni spre grup. Privirea ei se mută de mai multe ori de la Rock la Kim şi păru gânditoare. Apoi John îi vorbi şi ea îşi alungă gândurile întorcând spre el un chip luminos.

– Cât timp ne veţi face plăcerea să rămâneţi printre noi, domnişoară Spalding ?

– Voi rămâne şase săptămâni.

Ea îl privi din nou pe Rock şi adăugă cu voce melodioasă :

– Şase săptămâni sau poate mai mult. Depinde.

Toată lumea îi sorbea vorbele.

– De ce depinde ?

Ravella ridică din umeri într-un fel fermecător.

– Dacă viaţa de aici mi se va părea destul de atrăgătoare, îmi voi prelungi şederea.

Bătu din genele-i lungi care-i lăsau umbre pe obraji.

– Atrăgătoare ! repetă Ralph uluit. Ce vreţi să spuneţi ?

– Ei bine. Mă gândesc că trebuie să ne distrăm, mai ales în vacanţă. Susan nu poate să-mi acorde tot timpul ei, pentru că are mult de lucru acasă. Sper, deci, că voi reuşi să mă distrez altfel.

Privirea ei se opri pe chipul lui Rock cu insistenţă. Expresia lui era atât de indescifrabilă de parcă ar fi purtat o mască. Îşi luă paharul de pe masă fără să spună un cuvânt.

– Eu am mult timp liber, se grăbi s-o anunţe John. Aş fi încântat să-ţi arăt regiunea.

Nu era deloc propunerea pe care o aşteptase Ravella, iar Kim observă că nu era mulţumită. Fata îşi făcea iluzii dacă se gândea că-l va putea încânta pe acest celibatar înrăit. Ea îi răspunse lui John cu zâmbetul ei frumos.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar n-aş vrea să mă impun.

– Să vă impuneţi ! Draga mea domnişoară Spalding, dacă aţi accepta, aş fi cel mai fericit dintre bărbaţi.

Susan îşi muşcă buzele să nu izbucnească în râs, ca şi Kim, de altfel. Cu o privire severă, Rock îi adresă

un avertisment tăcut. Cu ce drept îşi permitea el s-o cheme la ordine ?

– Şi eu pot să vă însoţesc câteva zile, dacă doriţi, domnişoară Spalding...

– Spune-mi Ravella, te rog !

– Ei bine... Ravella, continuă Ralph, am să te duc unde ai să vrei.

– Mulţumesc, răspunse ea fără să manifeste entuziasm.

Kim pierdu reacţia lui Rock. Ceilalţi doi bărbaţi dovediseră atâta galanterie, încât el nu putea rămâne mai prejos. Mai întâi păstră tăcerea, apoi în timp ce dansa cu el, Kim riscă să comenteze :

– N-ai fost prea amabil cu Ravella. N-ai putut să-i propui o ieşire ? Bărbaţii din regiune au reputaţia de a fi ospitalieri şi serviabili.

– Sper că nu te-am decepţionat, glumi el.

– Ştii bine că nu vorbesc de mine.

– Nu, vorbeşti de zâna cu bucle de aur şi ochi de safir.

– Ce poet ! Mă uluieşti !

– Tot nu foloseşti bine ironia. Dacă ai fi sora mea, cred că te-aş trage de urechi din când în când.

Această replică o scoase din sărite şi se îndepărtă de partenerul său. Cu un braţ ferm, el o trase la piept. Kim deveni din plin conştientă de trupul lui puternic şi musculos, de mâna de oţel de pe spatele ei. Vru să vorbească, dar din gâtul ei nu ieşi nici un sunet. Inima îi bătea dezordonat lângă pieptul lui, iar el îşi dădea seama cu siguranţă de asta. Era atât de tulburată, încât nu mai reuşi să danseze.

– Îmi... cer scuze, se bâlbâi ea încercând să-şi revină. Am pierdut ritmul.

– Dacă nu te-ai fi enervat din nimic, nu s-ar fi întâmplat.

– Tu eşti cel care mă enervează !

– Eşti prea bănuitoare.

– Nu... numai cu tine mă enervez astfel.

– Este adevărat. Bart m-a asigurat că eşti amabilitatea şi blândeţea personificate.

– Vrei să mă scuzi ? Nu mai am chef să dansez. Aş prefera să mă duc să caut oameni bine crescuţi !

– Nu spune prostii, Kim.

Rock se aplecă spre ea şi o privi atent.

– Eşti roşie şi ţi-ai ieşit din fire. Ai nevoie de puţin aer. Hai afară !

Era vorba de un ordin, iar el, fără să se sinchisească de protestele ei, o luă de braţ şi o conduse pe terasă. În loc să se oprească acolo, o făcu să coboare treptele şi o constrânse să-l urmeze în parc. Dacă n-ar fi fost interminabilul du-te-vino de oameni care ieşeau şi intrau în sală, ea s-ar fi zbătut.

– N-am să-ţi înţeleg niciodată purtarea, spuse ea stăpânindu-şi vocea, deşi prin tot trupul simţea un curent de excitare.

– Nu ai nevoie să înţelegi, spuse el pe un ton suav.

Nu-i eliberase braţul dar o strângea mai puţin.

– Nu te simţi mai bine afară, la aer curat ?

– Ba da.

– Vezi, înăuntru ne sufocam. N-am văzut niciodată o asemenea mulţime de oameni la club.

El înainta încet, potrivindu-şi pasul cu al ei. Şi chiar cu acest mers lent se îndepărtaseră bine de club.

– Aveţi planuri pentru Crăciun ? o întrebă după o clipă.

– Rămânem la Katania Lodge. I-am propus lui Bart ca pentru câteva zile să plecăm, dar nu-l tentează deloc. S-a schimbat mult în ultima vreme. Doctorul mi-a spus să nu mă îngrijorez. Totuşi mi-a recomandat să nu uit măcar o dată de medicamentele lui.

– Nu-ţi face griji, mulţi oameni trebuie să ia medicamente.

Revenind la Crăciun, el adăugă :

– Eu dau o petrecere şi bineînţeles, sunteţi şi voi invitaţi.

– Mulţumesc, Rock. Nu mă aşteptam să...

– Nu uita că sunt prietenul lui Bart, i-o tăie el. Nu am intenţia să vă părăsesc în noaptea de Crăciun.

– Ai să faci un pom ? întrebă ea, curioasă să afle dacă va regăsi în Africa aspectul Crăciunului englez.

– N-am făcut niciodată.

Văzând sclipirea nostalgică din ochii ei, Rock avu un impuls de blândeţe.

– Accepţi să-l decorezi tu ?

Ce om straniu şi imprevizibil ! se gândi ea, uimită de această bunătate.

– Chiar ţi-ar plăcea să ai un pom ?

– Va fi ceva nou pentru mine. Prietenii care vor veni la petrecere se vor bucura şi ei.

– În cazul acesta, am să mă ocup cu plăcere. Bart are obiceiul să facă un pom de Crăciun. Este prima dată când nu suntem în Anglia la sfârşitul anului.

Vocea ei purta amprentele regretului. Sărbătorile de Crăciun aveau mare importanţă pentru ea. Cu Bart, ea se distra ca un copil, oferind şi primind cadouri. La prânz, luau o masă rece pregătită din ajun, apoi plecau la o plimbare tradiţională. Cu obrajii roşii, cu mâinile îngheţate, se bucurau la întoarcerea acasă. Focul ardea

în căminul din salon şi domnea o atmosferă dulce. Într-un colţ, scânteia bradul. Kim îl împodobea cu ghirlande luminoase, păsări, mici personaje pestriţe şi tot felul de obiecte în miniatură.

Seara, Bart invita câţiva prieteni. Masa era decorată superb şi pe fiecare îl aştepta un cadou sub brad. După cină, conversaţia se anima şi Bart punea muzică. La sfârşit, îşi luau rămas-bun în pragul uşii. Dacă, din întâmplare, ningea, plăcerea era completă. Nu avea să uite niciodată acele frumoase sărbători de Crăciun.

Rock o smulse din gânduri întrebând-o dacă-i plăcea plimbarea. Îl urî că-i întrerupsese gândurile atât de plăcute.

– Sunt mulţumită că am ieşit la aer, răspunse pe un ton sec. Ce voiai să ştii ?

– Nu eşti mulţumită că eşti cu mine ?

– Şi pentru care motiv ar trebui să fiu ? îl întrebă ea sfidătoare.

– Draga mea, spuse Rock calm, vreau să te învăţ politeţea şi să te fac să devii conştientă că eşti femeie.

Kim ar fi putut să-l pălmuiască pentru aceste cuvinte. Ghicind că le spusese cu scopul de a o provoca, îşi ascunse dorinţa de a se răzbuna şi schimbă subiectul. Vorbi despre Ravella şi de graba cu care John şi Ralph îşi oferiseră compania.

– Nu eşti şi tu un bărbat civilizat ca ei ? Ai fi putut şi tu să-i oferi compania.

– Pot s-o mai fac însă, răspunse el imediat, privind-o pieziş. Este poate mai amuzantă ca celelalte.

– Tu care disprețuieşti femeile, mărturiseşte că este de o frumuseţe extraordinară.

– Exact.

– Cel care se va căsători cu ea ar putea fi mândru.

– Încerci să mă faci să mă gândesc la căsătorie ? glumi el. N-ai fi prima, crede-mă.

– Încrezut personaj ! spuse Kim iritată.

Ar fi vrut să-şi elibereze braţul, dar el îi ghici intenţia şi o reţinu cu fermitate. Ea se înfioră din nou din cap până-n picioare, în timp ce o trăgea lângă el. Încetiniră pasul şi continuară să meargă unul lângă celălalt. Kim era conştientă de statura lui înaltă care o domina. Luna strălucea printre frunzele arborilor. Zgomotele misterioase ale nopţii şi parfumurile îmbătătoare sporeau farmecul clipei. O pasăre cânta. Bătăi ritmice de tam-tam primitiv răsunau în depărtare.

Kim uită de toate pentru a trăi aceste clipe. Se miră că era aici, singură cu Rock, bărbatul cu care mereu se certa, celibatarul înrăit care nu lăsase nici o speranţă femeilor din anturajul său. Ele nu încercau să-l seducă, ştiind că şi-ar fi pierdut timpul. Kim îi contemplă profilul. Trăsăturile ferme i se vedeau în lumina lunii.

– Acolo este o bancă. Vrei să ne aşezăm ? întrebă el, arătând cu degetul în partea stângă.

Kim încuviinţă cu o înclinare a capului. Atitudinea lui Rock o mira din ce în ce mai tare. Câteodată, părea că nu se putea împiedica de a fi amabil cu ea. Şi totuşi, avea un dispreţ amuzat, sau o răceală distantă, care-i lăsa impresia că în ochii lui este o cantitate neglijabilă. Dar în clipa aceea... Care era de fapt starea lui Rock ? Precis nu-şi dorise să se plimbe cu ea într-o atmosferă romantică. De ce o forţase să iasă din club ? Dacă-i era prea cald, putea să iasă singur.

Kim renunţă să înţeleagă. Pacea nocturnă, mirosurile îmbătătoare, luna argintie pe cerul african, toate acestea erau prea frumoase. Nu putea strica aceste clipe minunate, punând întrebări.

Când ajunseră la bancă, o aşteptă o nouă surpriză. Rock scoase o batistă şi şterse banca înainte de a o invita să se aşeze.

– Nu vreau să murdăreşti această rochie de vis.

– Mulţumesc, Rock.

Liniştea domni câteva clipe, apoi el îi vorbi din nou despre bradul de Crăciun pe care ea trebuia să-l împodobească.

– Eu am să procur pomul, dar te las pe tine să alegi podoabele. Ai să găseşti lucruri foarte drăguţe la Tengaville. Du-te şi cumpără tot ce va trebui ca să realizezi o splendoare.

– Îmi dai mână liberă ?

Cum el încuviinţă, Kim dădu negativ din cap.

– Nu îndrăznesc să accept, Rock. Risc să fac nebunii.

– Nu, răspunse el. O femeie ştie foarte bine să facă acest gen de lucruri.

Ocazia era într-adevăr prea frumoasă. Nu se putea abţine să nu profite.

– Deci, recunoşti că femeile se descurcă mai bine decât bărbaţii în unele situaţii ?

– Ia te uită !... Iar începi ? Draga mea Kim, eşti femeia cea mai insuportabilă pe care ghinionul mi-a scos-o în cale.

– Nu este prima dată când îmi faci un compliment de o asemenea natură.

– Fără îndoială, nici ultima.

– Atunci, nu te mira dacă-ţi răspund pe măsură.

Kim nu înţelegea nici ea de ce reacţiona astfel. Dintr-un motiv misterios, avea chef să trezească violenţa interlocutorului său.

– Nu te-ai gândit niciodată că te-aş putea pune să plăteşti pentru insolenţa ta... într-un fel care te va face să ţii minte multă vreme ?

Vocea lui conţinea un avertisment.

Întorcând capul, Kim descoperi pe chipul lui o expresie dură. Ar fi trebuit să se ferească şi să-şi modereze replicile. Împinsă de o dorinţă iraţională de a-l înfrunta, ea spuse înţepată :

– Chiar nu înţeleg ce ai putea face ! Până acum, acţiunile tale nu m-au deranjat şi...

– Este posibil ? întrebă Rock pe un ton ameninţător, ridicându-se de pe bancă. Nu înţelegi, draga mea. Ei bine, ar fi trebuit să mă asculţi mai atent când ţi-am spus că dacă erai sora mea, te-aş trage câteodată de urechi, dar nu eşti sora mea şi vreau să-ţi amintesc că eşti femeie.

Stând în picioare lângă ea, întinse mâna s-o apuce de încheietura mâinii. Kim se trezi brusc în picioare. Rock o strângea în braţe. Nu, mai degrabă o strivea.

El îi ridică bărbia şi ea îşi întoarse repede capul pentru a-i dejuca intenţia. Gestul ei nu făcu decât să-l provoace şi mai tare. Kim îi simţi mâna pe ceafă. O trase de păr cu atâta violenţă încât ea ţipă.

– Lasă-mă ! Eu...

Buzele lui dure înăbuşiră restul cuvintelor. Rock o sărută aproape cu sălbăticie, fără să se sinchisească de faptul că-i zdrobea gura. Ea încercă în zadar să se zbată. Nu putea lupta împotriva forţei lui. Îmblânzindu-se, rămase cu faţa spre el.

– Nu mai opui rezistenţă ? spuse el triumfător. Să-mi fi atins scopul ?

– Care scop ? întrebă ea cu răceală.

– Voiam să-ţi reamintesc că eşti femeie, răspunse el râzând.

– Ai putea fi mândru, te-ai purtat ca o brută !

– Atenție, draga mea.

Vocea lui era blândă dar plină de amenințare.

– Un sărut, sau două, n-ar putea constitui decât un început, prima lecție.

– Crezi ? întrebă ea dispreţuitoare.

– Da... Cred

Vocea lui devenise mai tăioasă.

– Şi fiecare lecție va fi mai grea decât precedenta.

– Vorbești în dodii, zise Kim cu dispreț. Te rog să mă duci înapoi la club. N-am nici un chef să discut cu tine.

– A, vorbesc în dodii ?

Mai întâi râse, apoi trăsăturile lui se întunecară.

– Draga mea, ești coaptă pentru o a doua lecție.

Kim n-avu timp să-i scape. O mână nemiloasă o strânse la pieptul lui, iar cealaltă coborî cu îndrăzneală de-a lungul gâtului. Buzele lui veniră peste ale ei cu aceeași brutalitate ca şi prima dată. Kim se zbătu cu furie, cu atât mai furioasă cu cât era învăluită de senzații necunoscute. Era pe punctul de a ceda violenței pasionate a inamicului său. Acesta se amuza de încercarea ei zadarnică de a scăpa. Râsul lui răsună în aerul parfumat, dar pauza fu scurtă. Buzele lui începură să-i sărute gâtul, apoi coborâră pe decolteu. De ce purta o rochie atât de decoltată ? În viața ei nu se va mai îmbrăca astfel !

– Destinde-te, murmură Rock. Lasă-te în voia instinctelor.

– Oprește-te ! O, cât te detest, Rock Linton ! Am să-i spun lui Bart ce fel de om ești !

– Cred că mai degrabă ai să păstrezi acest episod pentru tine, spuse el, deloc impresionat de amenințarea

ei. Cred că este ultimul lucru pe care ai să i-l spui lui, sau oricui altcuiva, de altfel.

Își bătea joc de ea. Își dăduse seama că ea plângea?

Lacrimile pe care încerca cu disperare să le rețină erau acum la marginea genelor, gata să curgă pe obrajii îmbujorați.

– Bart te stimează foarte mult. Am să-i demonstrez că se înșală. Am să-i spun că nu m-ai tratat cu respect, poți fi sigur !

– Ai să-i spui că mi-ai răspuns la sărutări ?

Kim strânse pumnii.

– Nu-i adevărat, minți !

Își înțelese greșeala, dar prea târziu. Rock va vrea acum să-i demonstreze că o avea în puterea lui.

– Am impresia că trebuie să trec la cea de-a treia lecție. Ești o elevă rea, Kim.

– Nu... te rog.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. În întuneric, Rock nu le văzu. În orice caz, nu s-ar fi lăsat impresionat. Se arăta atât de crud...

– Am să țip, îl avertiză ea.

– N-ai decât. Suntem atât de departe de club încât nu te va auzi nimeni.

Rock o luă din nou în brațe. Kim tremura și inima îi bătea să-i spargă pieptul. El o strângea la piept pentru a-i tăia orice tentativă de revoltă. Trupul fragil al lui Kim înțepeni o clipă, apoi se recunoscu învinsă. Se surprinse oferindu-i buzele cu o supunere care chiar pentru ea constituia o surpriză.

– Kim, vrăjitoare mică, șopti el cu voce vibrantă. Am deja chef să trec la a patra lecție.

Kim intră în panică, știind de acum la ce să se aștepte. Trezise în ea senzații pe care nu le mai trăise

niciodată, nici măcar cu Richard, logodnicul ei. Acest bărbat care trăia în Africa, în aer liber, în contact cu populațiile primitive, dovedea o ardoare devastatoare, aproape sălbatică. Susan fusese imprudentă când spusese că Rock nu știa nimic despre dragoste. Verișoara ei dăduse dovadă de mai multă perspicacitate. Brusc, el îi întrerupse gândurile, aplecându-se din nou spre ea.

– Nu, nu te zbate, altfel știi ce te așteaptă !

Gesturile și vocea lui erau poruncitoare. Kim nu încercă să se mai sustragă acestui comportament dominator. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce aștepta nemișcată sărutul lui Rock. Când el simți lacrimile, se îndepărtă de ea. Cu un deget, îi atinse pielea fină de sub ochi, iar această manifestare imprevizibilă de tandrețe o emoționă.

– Plângi, zise el, și toată brutalitatea dispăru.

Kim încercă să-și înghită nodul din gât.

– De ce ?

– Chiar trebuie să mă întrebi ?

– Nu uita că m-ai sfidat.

– Nu în asemenea măsură, murmură ea cu vocea tremurând.

Urmă o scurtă tăcere. Arogantul Rock Linton era incapabil să-și dovedească remușcările. Cu siguranță, nu se gândea decât să-și savureze triumful.

– Nu în asemenea măsură, este adevărat, recunoscu el în sfârșit.

– Cred... că ești... foarte mândru de tine.

După un alt moment de tăcere, o întrebă :

– Vrei să-mi cer scuze ?

– Nu ești genul, spuse ea cu amărăciune.

De ce nu-i dădea drumul din brațe ? Kim nu îndrăznea să se elibereze brusc și să fugă.

– Aş fi foarte mirată dacă ţi-ai cere scuze.

– Ei bine, miră-te ! Îţi cer iertare, Kim. Tu m-ai provocat dar nu trebuia să mă port astfel.

– Acum aş vrea să mă întorc.

– Lumea va vedea că ai plâns.

Din nou lacrimile ameninţau să-i inunde obrajii

– Nu... nu mă simt bine. Aş vrea să mă duc acasă.

– Este imposibil. Toată lumea se va întreba ce te-a apucat, iar Bart se va îngrijora.

– Atunci, ce să fac ? întrebă Kim pe un ton obosit.

Era descumpănită. Mai mult, era răvăşită ca şi când ar fi trăit evenimente extraordinare. Emoţii confuze se îngrămădeau în sufletul ei, iar tentativele inutile de a-i rezista lui Rock o epuizaseră.

– Începe prin a-ţi şterge ochii, o sfătui el. O să ne mai plimbăm puţin ca să ai timp să-ţi revii.

– Îţi mulţumesc, spuse ea, cu oarecare ironie în glas.

– Ai o batistă ?

– Nu. Este în poşetă şi n-am luat-o cu mine.

– Ia-o pe a mea.

Rock îşi scoase batista. Cum o folosise ca să şteargă banca, o desfăcu să vadă dacă nu era murdară. O strânse din nou şi-i ridică faţa cu blândeţe. Surprinsă, ea nu se mişcă în timp ce el îi ştergea lacrimile.

– Acum este mai bine ?

– Puţin, răspunse ea ca un copil. Nu se aranjează totul ca prin minune doar pentru că mi-ai şters lacrimile.

– Ascultă, Kim, îmi pare rău. Vino, să facem câţiva paşi.

El o luă de braţ fără brutalitate şi ea nu încercă să se elibereze. Contactul cu el o lăsa fără puteri. Se în-

depărtaseră şi mai tare de club şi ea nu întârzie să-şi exprime dorinţa de a se întoarce.

– Este timpul să ne întoarcem, cred că mi-am regăsit aspectul normal.

– Bine, dacă doreşti, acceptă el.

Regreta oare ? Îşi ceruse scuze, dar ea nu prea credea în remuşcările lui. Şi totuşi, atitudinea lui dovedea că voia să fie iertat. Ei bine, nu, nu-i va ierta niciodată comportamentul ! Niciodată ! Cât va trăi, îl va urî pe Rock Linton !

CAPITOLUL V

Când Kim şi Rock se întoarseră la club, se îndreptară imediat spre bufetul decorat foarte frumos cu flori. Ea privi în jur să vadă dacă oamenii o priveau curioşi. Nimeni nu băgase de seamă că ea plânsese.

– Totul este bine, Kim, nu ai urme de lacrimi pe obraji, o asigură Rock râzând.

Pentru a-i demonstra că nu-l iertase, Kim nu-i răspunse la zâmbet şi se întoarse.

Ravella se apropie în acel moment şi-şi strecură cu autoritate braţul sub braţul lui Rock. El se eliberă imediat şi se îndepărtă de ea. Reacţia teribilului celibatar nu o descurajă în aparenţă.

– Ce bufet minunat ! Rock, pot să stau la masa ta?

– Poţi să stai la masa noastră, spuse el, accentuând ultimul cuvânt.

– Măi ! Cine este cu tine ? întrebă Ravella uitându-se în jur.

– Kim, şi va veni probabil şi Bart.

Privind pe deasupra umerilor lui laţi, Ravella o zări pe Kim cu o farfurie în mână. Ignorând-o pe Ravella, Rock se îndreptă spre bufet şi o ajunse pe Kim.

– Nu mi-e foame, spuse Kim pe un ton obosit. Te rog să mă scuzi, dar mă duc să mă aşez într-un loc liniştit. Te las cu Ravella.

Se simțea rău și abia o mai țineau picioarele.

– Și ce trebuie să fac dacă nu am chef să iau masa în compania ei ?

Rock vorbise în șoaptă. Cu coada ochiului o urmărea pe Ravella, care terminase să se servească și vorbea cu un bărbat.

– De ce nu ți-e foame ? Cred că până acum ai uitat ce s-a întâmplat.

Ea ridică spre el ochii ce-i sclipeau de furie.

– Poate tu ai uitat, eu însă nu ! Nu mă simt bine deloc.

Rock o privi o clipă și se încruntă.

– Cred că ești puțin cam roșie, comentă el.

– Rock, nu ai nimic în farfurie ! spuse Ravella pe un ton vesel.

Ea îi întrerupsese și Rock făcu o mutră agasată. Se arătă totuși destul de politicos pentru a-i răspunde amabil.

– Nu prea mi-e foame.

– A, sunteți deja aici ! exclamă Bart. V-am căutat peste tot.

– Am ieșit puțin la aer, spuse Rock, fără să pară dornic să dea explicații mai ample.

Bart ridică ochii. Expresia lui o intrigă pe Kim. Părea încântat de gândul ce-i venise în minte.

– Ați avut dreptate. Ne sufocăm aici.

– Ați coborât în grădină ? întrebă Ravella fixând-o pe Kim cu o privire stranie. Este într-adevăr cald aici. Mi-ar fi plăcut dacă cineva mi-ar fi propus să ne plimbăm puțin pe afară.

– Sunt sigur că John n-ar fi cerut mai mult, spuse Bart cu blândețe. Am observat că nu te-a scăpat din ochi toată seara. Din păcate, nu l-ai încurajat. Ar trebui, draga mea. Este un tânăr plin de calități.

Kim se întoarse şi oftă, iar Bart deveni îngrijorat.

– Ce se întâmplă ? Nu vrei să mănânci ?

Regretând că-l îngrijorase, Kim se învioră.

– Nu prea mi-e foame, dar am să iau totuşi un sandviş.

– Bine. Rock, unde ne aşezăm ? Uite acolo o masă pentru noi trei.

El plecă spre masă, fără a le lăsă timp lui Rock şi Kim să-i spună că Ravella dorea să ia masa cu ei. Furioasă, cu obrajii în flăcări, Ravella se întoarse şi începu să discute cu John, care trecea tocmai atunci pe lângă ea.

Kim luă un sandviş, după cum spusese, Rock făcu la fel şi se duseră spre Bart.

– Aici vom sta liniştiţi, spuse acesta.

Rock încuviinţă din cap.

– N-am mai văzut asemenea înghesuială la club, decât de Crăciun.

Bart o privi cu atenţie pe Kim. Ea se întreba dacă el ghicea tulburarea pe care i-o provocase Rock. Putea oare să-şi imagineze comportamentul bărbatului pe care-l admira atât ? Privirea ei se mută pe Rock şi surprinse din nou acea jumătate de zâmbet pe care o cunoştea bine. Dintr-un motiv misterios, Bart era mulţumit.

Rock plecă să aducă ceva de băut. În lipsa lui, Kim o auzi pe Ravella spunând lângă ea :

– Ce înghesuială ! În scrisori, Susan spunea că trăieşte într-un loc foarte liniştit !

Însoţită de John, Ravella se trudea să găsească o masă liberă. Simţindu-se puţin vinovată. Kim îi şopti lui Bart :

– Ravella voia să ia masa cu noi. Nu putem să-i facem loc ei şi lui John ?

Bart făcu o figură care pe Kim o supără foarte tare. El îşi împinse totuşi scaunul, iar Kim îi făcu loc lui John.

– O, mulţumesc, spuse el, punându-şi imediat farfuria pe masă. Reuşi să mai găsească două scaune şi o dată aşezată, Ravella păru să fi uitat afrontul pe care-l suferise. Zâmbetul ei cucerito apăru din nou. Bineînţeles, Rock apăru doar cu trei cești de ceai. Se oferi galant să-i aducă şi Ravellei ceva de băut.

– Eu am să iau o cafea, te rog.

– Şi tu, John ?

– Ceai.

Câteva clipe mai târziu, erau cu toţii la masă. Ravella continua să zâmbească, arătându-i lui Rock dinţii perfecţi. Bătea cu cochetărie din gene şi-l privea printre ele. Pentru moment, el era insensibil la farmecele ei. Cât timp avea să reziste ? se întrebă Kim. Era curioasă să afle urmarea evenimentelor. Va reuşi Ravella să-l seducă pe teribilul Rock ? Dacă ar fi fost în locul ei cu Rock în grădină, s-ar fi lăsat de bunăvoie în braţele lui. Kim o privi şi-şi reaminti cuvintele lui Susan. Ea spusese că dacă Rock se va îndrăgosti, se va lupta împotriva propriilor sentimente. Acum oare se lupta ?

– Kim, tu nu mănânci, observă Bart, trezind-o din gânduri.

Trebui să facă un efort să zâmbească. Migrena ce începuse la întoarcerea la club devenise greu de suportat. Îi era cald şi se simţea slăbită.

Luă o îmbucătură ca să-i facă plăcere lui Bart. Rock o privea îngrijorat. Ar fi vrut să-l fulgere cu privirea ca să-i arate că nu uitase comportamentul lui, dar

nu avea putere nici măcar pentru asta. Visa să se poată culca în cearșafuri proaspete.

Văzând că ceașca ei era goală, Rock îi propuse să-i mai aducă ceai.

– Da, Rock, mulțumesc.

Ravella își terminase și ea cafeaua. Pentru că el n-o întrebase nimic, ea se grăbi să-i spună :

– Eu nu mai vreau nimic acum, Rock. Ai să-mi oferi mai târziu, la bar, un pahar.

Ea își scuturâ capul cu grație și părul auriu se mișcă pe umerii goi.

Rock nu-i răspunse. În timp ce el era plecat, Bart o studie pe Ravella și-și încruntă imperceptibil sprâncenele. Kim era sigură că el calcula șansele Ravellei de a învinge rezistența lui Rock. În aparență, nu-i dorea să reușească, iar ea nu înțelegea motivul ostilității lui. Bart n-ar fi pierdut prietenia lui Rock, chiar dacă acesta din urmă ar fi căzut pradă farmecelor „zeiței blonde".

După ce se întoarse Rock, Ravella nu mai vorbi decât cu el, neglijându-i total pe ceilalți. Deși el părea contrariat, manifesta totuși interes pentru Ravella. Cu ochii săi mari, mâinile pe care le agita într-o manieră adorabilă în timp ce vorbea, mina ei savantă, cum ar fi putut să-l lase indiferent ? Rock să se îndrăgostească nebunește de Ravella ! În clipa în care ea își dorea asta, un val de emoție o cuprinse la amintirea clipelor de abandon trăite în brațele lui. Sărutările și mângâierile lui o obsedau. Numai gândul la cele întâmplate o făcea să nu mai poată ridica ochii la cel vinovat de aceste emoții. Privirea lor se încrucișă și Kim fu conștientă că acestui om nu-i scăpa nimic. Dacă ar fi fost stăpână pe forțele ei, l-ar fi înfruntat cu dispreț. Reuși însă să întoarcă ochii, oftând de durere.

– Ai terminat ? întrebă Bart. Vă propun să eliberăm masa pentru cei ce aşteaptă.

Se ridică toţi cinci, ca să meargă să se aşeze lângă ringul de dans. Rock o invită pe Ravella la dans ; John se îndepărtă, iar Bart rămase cu Kim.

– Nu-mi place deloc fata asta ! Deloc ! comentă Bart.

Kim încuviinţă distrată. Avea gura uscată şi simţea o oboseală din ce în ce mai intensă, care-o făcea să nu mai reacţioneze. De ce se simţea atât de rău ? După câteva clipe, admise adevărul. Perspectiva de a-l vedea pe Rock împreună cu Ravella i se părea insuportabilă.

– Dansăm, Kim ? o întrebă Bart.

– Da... dacă vrei, spuse ea fără entuziasm.

În picioare, se simţi stânjenită de căldură. Un fel de ceaţă îi acoperea ochii. Picioarele i se păreau a fi de plumb şi Bart îşi dădu seama de starea ei.

– Ce se întâmplă, Kim ? Nu eşti deloc în formă.

– De când eram afară cu Rock, nu mă simţeam prea bine.

Bart o conduse cu abilitate printre perechile de dansatori.

– Vino pe terasă, aerul îţi va face bine.

Kim ar fi preferat să se întoarcă la Katania Lodge, dar nu spuse nimic, nu voia să-i scurteze seara lui Bart. Lui îi plăcea mult aici, să stea de vorbă cu prietenii. De altfel, afară, starea ei rea se mai diminuă. Bart o privi îngrijorat, dar ea îl linişti.

– Te vedeam deja în pat, zăcând de gripă, mărturisi el.

– Ce plăcut este ! spuse ea inspirând aerul proaspăt.

Rămaseră câteva minute pe terasă, iar chipul lui Bart deveni din ce în ce mai îngrijorat.

– Cred că ne întoarcem acasă.

– Dar...

– Mi se pare că te vei simți mult mai bine în pat, insistă el. Ești mai bolnavă decât mărturisești... Nu, lasă-mă să vorbesc. Te cunosc. Pun pariu că n-ai vrut să-mi strici seara cerând să pleci acum.

Abătută, Kim nu răspunse. Bart o lăsă o clipă și se duse să-i aducă mantoul și să salute pe toată lumea din partea ei.

– N-am putut să-mi iau rămas-bun de la Rock, spuse el când reveni. Dansează cu această... cu Ravella. N-am putut să îmbrâncesc pe toată lumea doar ca să-l anunț că plecăm.

*
* *

Ajunsă la Katania Lodge, Kim observă că-și uitase poșeta la club. Îi spuse lui Bart, aproape plângând :

– Este pe scaunul pe care am stat la masă. Nu înțeleg cum am putut s-o uit.

Își aminti că în timpul mesei, își concentrase toată atenția pe Rock și Ravella. Voia să știe dacă farmecul Ravellei avea să-l scoată pe Rock din convingerile sale. Puțin mai târziu, îi privise cum dansau. Fiecare în felul său, erau detalii cu calități excepționale și formau cuplul ideal. Multe priviri erau îndreptate asupra lor și nu-i fusese greu să ghicească ce gândeau oamenii.

– Nu te îngrijora din cauza poșetei, Kim. Precis a luat-o cineva și ai s-o găsești.

– Da...

Ar fi preferat totuși să se întoarcă imediat s-o caute. Bart rămase puțin cu ea, îi oferi o băutură pe care ea o acceptă ca să-i facă plăcere, și o sfătui să se culce.

– Acum, trebuie să dorm.i...

– Da, Bart. Mâine am să fiu din nou în plină formă.

– Sper, sper...

*
* *

Speranţele lui nu fură confirmate, pentru că ea se trezi bolnavă. Era transpirată şi o dureau toţi muşchii. Nu reuşi să-l strige pe Bart, atât avea gura de uscată. Din fericire, el se trezise devreme şi prima lui grijă a fost să vină să vadă cum se simte Kim.

– Eşti bolnavă ! spuse imediat.

Îi atinse fruntea cu palma şi constată că era fierbinte.

– Ce să fac ? se întrebă el, îngrijorat şi nehotărât. Doctorul ?... Spitalul ?... Rock ?... Da, Rock.

Ieşi repede din camera ei şi-l auzi pornind maşina cu viteză, ca niciodată.

În lipsa lui ea somnolă. Zgomotul portierelor închise o scoase din inconştienţă. O durea groaznic capul şi căută în zadar un loc răcoros pe pernă. Rock intră în cameră. Îl văzu aplecându-se asupra ei, punându-i mâna pe frunte, luându-i pulsul, apoi îi ridică pătura până sub bărbie.

– Mi-e prea cald, protestă ea slab, dar el o împiedică să se dezvelească.

– Mă duc să chem doctorul, spuse el adresându-i-se lui Bart care stătea retras, aşteptând verdictul. N-o lăsa singură şi ai grijă să nu se dezvelească. Are febră.

Bart se aşeză lângă ea. Îngrijorarea îl făcea să pară cu zece ani mai bătrân decât era. Îmbătrânise mult de

la o vreme. Aceste observații triste se amestecară în mintea ei cu pierderea poșetei. Brusc, această ultimă problemă luă proporții nemăsurate și ea începu să plângă.

– Poșeta mea ! Sunt de neiertat că am pierdut-o !

– Calmează-te, scumpa mea. Mă duc chiar azi s-o caut.

– N-ai s-o mai găsești, gemu ea, neconsolată.

Rock reveni în mai puțin de o oră și anunță sosirea medicului în curând. Imediat ce văzu lacrimi pe obrajii ei, întrebă care era motivul.

– Și-a uitat poșeta la club, aseară, și este convinsă că n-o va mai găsi, explică Bart.

– Mă duc după-amiază la Tengaville. Am să ți-o aduc, promise el.

Bart îi mulțumi cu însuflețire.

– M-am oferit eu să mă duc după poșetă, dar dacă mă scutești de acest drum, îți sunt recunoscător.

Bart o privi îngrijorat pe Kim.

– Prefer să n-o părăsesc nici o clipă.

Când medicul o examină, acesta se strâmbă. Kim îl auzi vorbind cu Bart.

– Ar fi mai bine s-o ducem la spital. Dar vom încerca să evităm transportul.

– Rock m-a asigurat totuși că boala nu este prea gravă, spuse Bart tărăgănat, din cauza îngrijorării.

– Nu este prea gravă, admise doctorul pregătind o injecție, dar zilele următoare vor fi cumplite pentru această tânără.

După injecție el continuă :

– În nici un caz n-o lăsați să se dezvelească.

– Contați pe mine, spuse Bart.

Spre seară, Rock aduse poşeta şi mulţumirile lui Kim au fost de aceleaşi proporţii ca şi lamentările din seara precedentă. El asculta cu răbdare manifestările ei de recunoştinţă. În sfârşit, el o sfătui să nu se mai agite, spre propriul interes.

– Este prima dată când o văd într-o asemenea stare, explică Bart, pufnind afectat.

– Nu este în pericol, spuse Rock.

– Ştiu, dar nu suport s-o văd suferind.

Kim urmărea conversaţia ca printr-o ceaţă groasă. Încă o dată, constată că Bart o trata ca pe propria fiică. Se îngrijora de soarta ei după ce el se va pensiona ? Ea ştia că el n-o va abandona cu răceală cerându-i să-şi caute o altă slujbă. Şi totuşi, nu avea de ales. O altă slujbă era unica soluţie. La acest gând, se simţi zdrobită, atât fizic cât şi psihic. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Draga mea, Kim, ce este ? întrebă Bart. De ce plângi ?

Ea gemu fără să vrea.

– Dacă... dacă te pensionezi... eu... eu nu ştiu... ce... am să fac.

– Delirează ? întrebă Bart, speriat.

– Nu, deloc. O îngrijorează viitorul, răspunse Rock pe un ton atât de tragic, încât ea izbucni în plâns.

Bart o consolă pe cât putu, apoi ceru prietenului său să meargă în camera de alături. Cei doi se îndepărtară, iar Kim adormi tulburată de gânduri. Bart părea că voia să discute în linişte cu Rock. Ce avea el atât de important de spus, de nu trebuia să audă bolnava ?

CAPITOLUL VI

Febra nu scăzu deloc timp de trei zile. Bart refuza să plece de lângă ea şi Rock, în timpul frecventelor sale vizite la Katania Lodge, îi făcea mereu reproşuri.

– Trebuie să te odihneşti puţin, îl auzi Kim spunând pe un ton imperativ.

Kim se trezise. Cei doi bărbaţi nu observaseră şi continuau să vorbească în linişte.

– Du-te să te întinzi. Rămân eu lângă ea ca să fii liniştit.

– Nu vreau să abuzez de timpul tău, Rock.

– Eşti epuizat, spuse el nerăbdător. Culcă-te, am să stau eu cu ea după-amiază.

După plecarea lui Bart, Kim se întoarse în pat şi încercă să se dezvelească. Rock trase păturile la loc.

– Mi-e prea cald, se plânse ea. Aş vrea să-mi iei măcar o cuvertură.

Ignorându-i cererea, el o întrebă :

– Cum te simţi astăzi ?

– Mai bine.

– Temperatura a scăzut aproape la normal. Doctorul mi-a spus adineaori.

– Te-ai întâlnit cu el ?

– Da. El pleca când am venit eu. Ce a fost greu a trecut.

Privirea lui atentă îi examină chipul şi ea ghici cu disperare că arăta rău. O frământa o întrebare.

– Am visat, sau ai venit de mai multe ori pe zi de când sunt bolnavă ?

Ea se miră că-i vorbea cu atâta uşurinţă. Rock îşi amintea cu siguranţă ce se întâmplase în grădina clubului. Pentru ea, dimpotrivă, scena părea să aparţină unei epoci imprecise. Ea considera că incidentul nu avea nici o importanţă, nici pentru el, nici pentru ea. Când va fi complet restabilită, relaţiile lor vor deveni ca înainte. Se vor certa din nou, căutând fiecare să adreseze celuilalt cuvintele cele mai dure.

– Nu te aşteptai să vin ? întrebă el, în loc să răspundă la întrebarea ei.

– Nu.

Kim oftă. În cursul vizitelor sale, el o văzuse în această stare jalnică şi mai ales o auzise delirând şi deci dându-i fără să vrea informaţii despre trecutul ei.

– Este drăguţ din partea ta că nu m-ai abandonat nici pe mine, nici pe Bart. Eu nu merit bunătatea ta, adăugă ea cu vocea puţin tremurată.

– N-am fost întotdeauna bun cu tine, recunoscu el cu tristeţe.

– O, am căutat-o şi eu puţin, mărturisi ea.

– N-ai să mai vorbeşti astfel când vei fi restabilită ! răspunse el râzând.

– Nu m-am purtat prea amabil cu tine, continuă ea, fără să ţină seama de remarca lui. Eram agresivă, dezagreabilă, nu-i aşa ?

Văzând-o abătută, el zâmbi.

– Nu te mai gândi. Eşti mai puţin vinovată decât mine.

– Prima dată când ne-am întâlnit, eu nu m-am purtat cum trebuia. Dacă aş fi recunoscut că era vina

mea, tu nu te-ai fi purtat atât de brutal. Trebuia să-mi fi cerut scuze că intrasem pe proprietatea ta.

Rock nu se putu împiedica să zâmbească auzind-o. Cu febra asta, nu ești în apele tale. Unde ți-e combativitatea ? Mă întreb dacă nu te preferam certăreață ?

– Mă simt încă foarte slăbită.

În realitate, nu mai avea chef să se certe cu Rock.

– Da, ești slăbită, spuse el cu seriozitate. Și ferește-te, febra te-a epuizat și riști să devii depresivă. Nu te agita pentru lucruri fără importanță. După o astfel de boală, nu mai vezi lucrurile la fel.

Kim primi avertismentul în liniște. Într-adevăr, în mintea ei obosită se învârtiseră tot felul de gânduri.

– Ai dreptate, fără îndoială. De exemplu, îmi fac atâtea griji pentru Bart. El...

Kim nu avu putere să mai vorbească. Evocarea acestei probleme schimbă expresia lui Rock. În aparență el își căuta cuvintele. Era uluitor din partea unui bărbat care-o asaltase mereu cu brutalitate.

– După părerea mea, nu trebuie să te îngrijorezi din cauza pensionării lui Bart, spuse el într-un târziu, pe un ton straniu. Este normal să se gândească să se oprească din muncă.

– Da, știu.

– A scris multe cărți.

– Douăzeci și nouă, mai exact. Cea pe care o scrie acum va fi a treizecea.

– Este admirabil.

– Da, mai ales că toate sunt excelente.

Kim căscă fără să vrea. Rock observă și nu mai îndrăzni să continue conversația. Când scoase mâna de sub pături ca să-și ascundă un nou căscat, el i-o băgă repede la loc.

– Nu te dezveli !

– Nu... nu... murmură ea ascultătoare.

Avea nevoie de somn. Era un mare efort să vorbească. Simțind privirea lui, îi veni să se ascundă cu totul sub pături, dar deja se sufoca de căldură.

– Mi-e somn, mărturisi după câteva secunde, suspinând.

*
* *

Când se trezi din nou, îl văzu pe Bart în locul lui Rock în fotoliul de lângă ea. Citea un pasaj dintr-un manuscris și făcu o corectură. Kim observă cu o strângere de inimă că mâna lui tremura. O cuprinse un presentiment. În viața ei se va produce o schimbare importantă. Nu avea încă nici o idee de forma pe care o va lua viitorul ei, iar slăbiciunea actuală o împiedica să gândească.

– Te-ai trezit, Kim, draga mea.

Bart îi zâmbi și afișă un aer fericit care-o intrigă. De ce părea el atât de mulțumit ? Poate că era mulțumit de ultimul capitol al cărții sale, presupuse ea.

– Ai avansat cu cartea ?

– N-am făcut mare lucru, mărturisi el. Cum te simți ?

– Mult mai bine. Rock mi-a spus că greul a trecut.

– Da, într-adevăr, într-o săptămână ai să te simți total restabilită.

– Doar n-am să mai stau în pat încă o săptămână !

– Vom vedea ce va hotărî mâine doctorul. Poate că-ți va da voie să te dai puțin jos din pat.

Rock trecu din nou în aceeaşi seară şi se aşeză lângă patul ei. Spre marea ei mirare, Bart părăsi camera câteva minute mai târziu. Fără să ştie de ce, se temea să rămână singură cu Rock. Chiar înainte de a se îmbolnăvi, compania acestui bărbat imprevizibil începuse să-i dea o stare de disconfort. În pofida perioadelor de inconştienţă, îi simţise prezenţa la căpătâiul ei în ultimele zile. Conversaţia pe care o avusese cu el în ultimele ore o marcase. El dovedise o blândeţe foarte mare faţă de ea, introducând o nuanţă de prietenie în relaţia lor. Şi fără să înţeleagă cu adevărat motivele temerilor sale, Kim se temea fără să vrea.

– Arăţi mai bine, spuse el amabil, privind-o cu o tandreţe pe care Kim n-o mai văzuse niciodată în ochii lui.

– Mă simt mai bine. Mâine am să-i cer doctorului permisiunea să mă dau jos din pat câteva ore.

El zâmbi când îi auzi intenţia.

– Cred, draga mea, că după o jumătate de oră ai să te duci singură la culcare.

„Draga mea"... Kim îl privi, cu nervii în alertă. Nu auzise bine ? Ochii cenuşii îşi pierduseră strălucirea batjocoritoare. Vocea lui nu mai avea intonaţii tăioase. Nu mai era nici urmă de dispreţ la adresa femeilor în comportamentul lui. Nu se mulţumea doar să ascundă acest dispreţ din milă pentru bolnavă. Dimpotrivă, o privea cu un fel de admiraţie.

– Eşti sigur că... voi fi obosită... după numai o jumătate de oră ?

Trebuia să-i vorbească, să spună ceva pentru a-şi ascunde emoţia provocată de incredibila atitudine a lui Rock şi de cele două cuvinte cărora nu le putea da crezare.

„Draga mea". De ce pronunţase oare aceste cuvinte ? Ce însemnau ? Îi veni o idee uluitoare, pe care o respinse imediat. Rock nu se putuse îndrăgosti de ea, mai ales în timpul cât fusese bolnavă. Avea o figură îngrozitoare.

– Da, răspunse el, îţi garantez că vei fi epuizată numai după o jumătate de oră.

– Ai avut şi tu o astfel de febră ?

– Bineînţeles !

Felul în care-i răspunsese o făcu să înţeleagă că el avusese şi forme mult mai grave.

– Este penibil, nu-i aşa ?

Kim continua să vorbească pentru a-şi ascunde tulburarea. Draga mea ! Aceste două cuvinte nu-i dădeau pace, iar blândeţea lui persista. De ce ? Era clar că el dovedise un mare devotament faţă de ea, în timpul bolii, dar acum era vorba de altceva.

Un zâmbet irezistibil lumină brusc trăsăturile lui bărbăteşti. Ei îi veneau în minte tot felul de amintiri. Îşi aminti tulburarea pe care el o trezise în ea în mai multe rânduri. Îşi amintea de umorul lui straniu din ceainărie. Sentimentul de ciudă, pe care-l simţise când îl văzuse dansând cu Ravella, îi reveni de asemenea în minte. Brusca emoţie ce-o cuprinsese când dansase cu el... Cu siguranţă că observase inima ei bătând dezordonat lângă pieptul lui. Apoi, cea mai de neiertat scenă se produsese în grădina clubului. Rock îi revelase senzaţii îmbătătoare...

– La ce te gândeşti, Kim ? întrebă el cu voce calmă dar poruncitoare.

Surprinsă în plină visare, Kim reveni la realitate şi dădu repede din cap.

– Nu pot să-ţi spun. Gândurile sunt doar ale mele.

În ochii cenuşii apăru o sclipire de înţelegere.

– Era vorba de tine şi de mine, afirmă el. Privirea ta era pierdută în amintiri.

Kim încercă să se apere.

– De unde ştii ? Poate că sunt amintiri foarte vechi.

– Sunt sigur că te gândeai la trecutul imediat. Evenimentele mai importante îşi pierd încet, încet din consistenţă.

– Rock, zise ea, gândindu-se că poate mai înainte delirase din cauza febrei, ştii ce s-a întâmplat cu părinţii mei şi cu logodnicul meu ?

– Da, Kim. Dar nu mi-a spus Bart, ci chiar tu în timp ce erai bolnavă.

– Am vorbit mult ?

– Da, mult.

Kim simţi că se topeşte văzând tandreţea şi compasiunea de pe chipul lui.

– Acum ştiu cât ai suferit, adăugă el.

Kim încuviinţă cu un semn din cap.

– Iar amintirile mele sunt foarte precise, contrar a ceea ce crezi tu.

– Sunt precise dar nu apar decât fugitiv.

Rock avea dreptate. Kim îl aprobă în tăcere, iar el repetă întrebarea :

– Te gândeai la mine, nu-i aşa ?

Kim schiţă un semn de încuviinţare şi-şi întoarse repede privirea. O părăsceau forţele şi se întinse din nou pe pernă.

– Da, mă gândeam la tine, murmură ea, foarte conştientă că avea să urmeze ceva de o importanţă capitală.

– Te gândeai la certurile noastre ? întrebă el cu umor.

– Nu, răspunse ea, incapabilă să-l privească.

Apropierea lui și o stranie așteptare o făceau fie nervoasă și încordată.

– Atunci, la ce te gândeai ?

Fără să-i lase timp să răspundă, el îi propuse s-o ajute să se ridice.

– Da, mulțumesc.

O ridică și o ținu rezemată de el cât timp îi aranjă perna.

– Gata.

– Mulțumesc, Rock.

Un nou val de tulburare se dezlănțui în ea, mai violent decât cele dinainte. Contactul mâinilor lui o electrizase. Avea răsuflarea tăiată și îndoiala față de sentimentele pentru bărbatul pe care până foarte de curând îl detestase, o cuprinse brusc.

– Te gândeai la clipe plăcute ? o întrebă din nou, urmându-și ideea.

Rock se așeză din nou în fotoliul său fără să-și ia privirea de pe chipul ei îmbujorat. O privea cu o insistență deosebită și din cauza întrebărilor lui din ce în ce mai insinuante, bătăile inimii ei se accelerară.

Kim înfruntă cu curaj ochii cenușii care-o fixau și mărturisi :

– Da, Rock, mă gândeam la clipe plăcute.

– Nu sunt prea multe, dar îți promit, draga mea, că vor fi foarte numeroase de acum înainte.

După o scurtă tăcere, el adăugă :

– Kim, accepți să te măriți cu mine ?

– Să mă mărit cu tine ?

Intonația ei trăda faptul că nu-i venea să creadă, deși în sufletul ei se bucura.

– Nu... prea știu ce să-ți spun.

Avea încă febră ? Nu era capabilă să reacționeze.

– Spune-mi doar că accepți să fii soția mea.

– Da, da, înțeleg bine.

Rock își ridică sprâncenele părând jignit.

– Ce răspuns romantic ! În sfârșit, eu sunt de vină. Ești prea obosită ca să dai dovadă de un entuziasm care m-ar flata.

Era o ironie, dar o spusese cu blândețe, iar în sinea sa era foarte serios. Continuă să fie blând când îi spuse hotărât :

– Kim, hai să te întinzi din nou. După o asemenea conversație ai nevoie să dormi.

El luă cele câteva perne în plus și Kim se culcă ascultătoare. Când îi întâlni din nou privirea, un zâmbet timid se contură pe buzele ei.

– Nu ți-am spus că te iubesc, nu-i așa ?

În pofida timidității sale, reuși să termine fraza.

– Nu, draga mea, dar am ghicit.

Kim țipă fără să vrea :

– Cum ?!

– Cum am ghicit că mă iubești ? zâmbi el amuzat. Au fost destule semne care să mă facă să-mi dau seama. Coafura ta, de exemplu.

– Coafura mea ? repetă Kim fără să înțeleagă.

– Nu aveai intenția să te tunzi ?

Kim roși în timp ce-și amintea.

– Mă plăceai cu părul lung, spuse ea.

– Într-adevăr. Și părerea mea te-a făcut să-ți păstrezi părul lung.

– I-am cerut coaforului să-l scurteze doar câțiva centimetri ! protestă ea ca să-l tachineze.

– Atenție, ai grijă ce spui, altfel ai să vezi tu !

Kim se ghemui de râs sub pături.

– Dacă ai intenția să fii un soț dominator, eu...

Rock n-o lăsă să termine ce avea de spus.

– Este exact ceea ce intenționez să fiu. Mai ai încă timp să refuzi.

O spusese cu atâta haz, încât ea izbucni în râs, cu toată oboseala.

– Nu, Rock, spuse imitând o supunere totală, nu refuz.

– Ești gata deci să mă asculți ? Foarte bine ! Să începem imediat. Se apropie noaptea, trebuie să dormi !

Rock se ridică și o sărută pe buze.

– Odihnă plăcută, draga mea. Am să trec din nou mâine dimineață.

Kim îl chemă înapoi de la ușă. Descoperi cu spaimă că nu se gândise la Bart. Emoția și epuizarea erau de vină, fără îndoială.

– Rock, nu vreau să mă mărit până când Bart nu se va pensiona. Am jurat să rămân cu el atâta timp cât va avea nevoie de mine. Cred că în curând va înceta să mai lucreze. Vrei să aștepți ?

– Nu-ți face probleme. Am vorbit cu el. A hotărât să se retragă după ce termină cartea la care lucrează.

– Adevărat ?

Kim se încruntă și-l privi gânditoare.

– Ai aranjat totul cu el. Voi doi ați combinat căsătoria cu pensionarea !

Își aminti de seara când Bart îl scosese pe Rock din cameră ca să discute doar ei doi. Îi apăru un rid pe frunte. O asaltară gânduri neplăcute, în pofida fericirii momentului. Era prea abătută pentru a porni cu Rock o discuție mai amănunțită.

– Ce curios fel de a prezenta situația ! spuse el cu o voce schimbată, care-o făcu să nu mai întrebe altceva. Într-adevăr, eu și Bart am discutat. Mi-a spus că

dorește să se pensioneze, iar eu i-am spus că voiam să fac din tine soția mea.

Urmă un scurt moment de liniște, prea scurt pentru a-i permite lui Kim să facă o remarcă și Rock adăugă :

– Și acum, draga mea, trebuie să te las.

Kim se forță să vorbească, cu toată teama pe care o simțea.

– Da, Rock, am să dorm...

Îl auzi închizând încet ușa, apoi se întoarse în pat, încercând să-și gonească îndoielile din suflet. Dorea mai mult decât orice să se mărite cu Rock, dar... De ce se simțea atât de rău ? O nemulțumea o problemă confuză pe care nu reușea nici s-o alunge, nici s-o clarifice.

– Doamne ! Boala asta m-a extenuat într-adevăr. Văd totul în negru. Când mă voi simți mai bine, am să fiu nebună de bucurie.

Închise ochii, cu această speranță în suflet, și căzu într-un somn fără vise.

CAPITOLUL VII

Vestea logodnei se răspândi foarte repede, urmată de o mulțime de felicitări. Apropiata căsătorie a celebrului celibatar din regiune uimi pe toată lumea.

– Mă întreb cum ai reușit să-l seduci pe Rock, spuse Susan, scuzându-se imediat pentru un comentariu atât de deplasat.

– Nu știu nici eu, mărturisi Kim, dezolată pentru prietena ei, pe care o compătimea.

– S-a hotărât în timp ce tu erai bolnavă, nu-i așa ?

– Da, așa este.

Kim se întâlnise cu prietena ei la Tengaville. Era tentată și să fugă, pentru a evita o conversație penibilă, și să stea câteva clipe cu o persoană a cărei companie o aprecia.

– Ai timp să bei ceva cu mine ?

Susan încuviință și porniră împreună spre cafenea, pe strada mărginită de palmieri. Când se așezară, Susan o întrebă :

– Când va avea loc căsătoria ?

– Înainte de Crăciun, răspunse Kim.

– Doamne ! Rock este într-adevăr grăbit !

Susan privi ochii mari și albaștri ai lui Kim, părul mătăsos și oftă.

– Rock Linton, celibatarul convins, îndrăgostit fulgerător. Nu şi-a reţinut sentimentele aşa cum am crezut. Râse puţin forţat, făcând inima lui Kim să se strângă.

Umbrele planau asupra fericirii sale. Nu era vorba doar de gelozia lui Susan. Kim era obsedată de îndoieli. Când în trecut Richard îi făcuse curte, totul fusese simplu. El venea s-o vadă în fiecarea seară în casa părinţilor ei, iar ea îl aştepta cu nerăbdare. Perspectiva căsătoriei o bucurase. Dar de data asta...

Căsătoria ei cu Rock îi inspira mai degrabă temeri. Îl iubea, răspundea cu pasiune sărutărilor lui şi prezenţa lui o îmbăta. Dar imediat ce el se îndepărta, ea avea impresia că nu cunoaşte tot adevărul.

O chelneriţă aduse băuturile şi Kim vorbi cu prietena ei despre căsătorie, de Ravella şi despre Crăciun. Deşi discuţia fu amuzantă, cele două fete se simţiseră totuşi stânjenite.

– Trebuie să plec, spuse Susan după o clipă de tăcere. Trebuie să curăţ coteţul găinilor...

– Nu este o muncă pentru tine !

– Ba da, fac câte puţin din toate la fermă. De altfel, tata îmi dă un procent bun din vânzări. M-a sfătuit să-mi deschid un cont la bancă şi să strâng bani în vederea...

Ezită o clipă, apoi continuă cu curaj :

– ...în vederea căsătoriei mele. Va veni şi asta într-o zi.

Kim îşi plecă ochii. După ce plătiră nota, ieşiră din nou sub cerul albastru. Susan se instală în maşină, iar Kim plecă după cumpărături. Bart o rugase să-i cumpere hârtie şi diverse alte articole de birou. Spre marea ei uimire, o întâlni pe Ravella în papetărie.

– Bună ziua ! Cum se face că nu eşti cu verişoara ta ? o întrebă Kim.

– Am venit cu Clive şi Jack Steyn.

Kim nu-şi putu ascunde mirarea. Fraţii Steyn erau cu câţiva ani mai tineri decât Rock, erau puţin sociabili, iar până acum fuseseră clasaţi printre bărbaţii care nu se vor căsători niciodată.

– Ai venit cu fraţii Steyn ! Ai noroc ! exclamă Kim.

– Nu cred, replică Ravella cu răceală. Când a plecat Susan, eu m-am plictisit şi am trecut pe la ei să le cer să mă ia şi pe mine, în caz că pleacă la Tengaville. Nu este nimic extraordinar în asta.

Tot vorbind, Ravella o privea întunecată pe Kim.

– Am auzit de logodna ta cu Rock.

Kim nu comentă.

– Au încercat să mă convingă că el disprețuia femeile dar eu nu m-am lăsat înşelată. Acest gen de bărbat sfârşeşte totdeauna prin a se îndrăgosti.

Fără să aprecieze deloc acreala comentariului Ravellei, Kim spuse pe un ton sec :

– Îmi pare rău că trebuie să te las, am cumpărături de făcut.

Ravella îi acordă o jumătate de zâmbet.

– Presupun că ai să mergi la dans sâmbăta viitoare.

– Sigur.

– Atunci, pe sâmbătă !

Ravella se răsuci pe călcâie. Părul ei auriu zbură graţios în jurul capului înainte de a-i cădea din nou pe umeri.

*
* *

Întoarsă la Katania Lodge, Kim fu izbită de figura trasă a lui Bart. În pofida oboselii, el părea absorbit de munca sa. Când îi dădu articolele de birou, el îi zâmbi slab.

– Mulțumesc, Kim, draga mea.

– Ești obligat să termini această carte ? întrebă ea puțin îngrijorată.

Bart scăpă un oftat dureros.

– Și ce ai să faci după aceea, Bart ?

– Am să mă întorc în Anglia, să duc o viață liniștită la țară, în casa mea.

Kim revăzu în minte conacul care era despărțit de câmpie de o parte de un râu, iar de cealaltă de o pădure.

– Vom veni în vizită, spuse ea.

– Am să vă primesc cu bucurie.

Bart întoarse brusc capul, iar ea se întrebă dacă el voia să-i ascundă o expresie de suferință.

– Ești bolnav, Bart ?

– Bolnav, repetă el privind-o din nou. Nu. Sunt doar obosit.

– Dacă ești bolnav și ai nevoie de mine, vom amâna data căsătoriei.

Bart își ridică sprâncenele mirat.

– Chiar crezi că Rock te va lăsa să schimbi data căsătoriei după cum vrei tu ? Copila mea, el nu este genul care cedează capriciilor unei femei.

– Vorbești de parcă ai fi chiar Rock, replică ea.

– În persoană ! zise el râzând.

Kim fu ușurată să-l vadă cum îl știuse întotdeauna, vesel și glumeț.

– Bart, nu mi-ai spus niciodată la ce servesc medicamentele pe care le iei.

– Este vorba despre un întăritor obişnuit, răspunse el evaziv şi nu mai dădu alte explicaţii.

Kim îl lăsă şi se duse să facă ceai. Lui Bart îi plăcea să-şi petreacă după-amiaza stând cu ea de vorbă la o ceaşcă de ceai.

– Rock vine în seara asta ? întrebă el când amândoi se instalară pe terasă.

O lumină orbitoare scălda grădina şi câmpia din jur. Era cea mai caldă perioadă a anului, iar Rock spusese că de Crăciun aveau să se sufoce.

– Da, trebuie să treacă pe aici în seara asta, spuse Kim.

Îşi reaminti din nou cu câtă nerăbdare aştepta vizita fostului său logodnic. Cu Rock, nimic nu era la fel. Nu fremăta la ideea de a-l revedea, nu visa la plimbări sub clar de lună. Îi scăpă un oftat şi-şi dădu seama prea târziu că Bart o privea.

– Nu străluceşti de bucurie, spuse el. Ce nu merge ?

– Fiecare dintre noi îşi face griji pentru celălalt.

– Nu văd de ce te îngrijorezi din cauza mea, spuse Bart.

Kim îşi puse ceaşca de ceai pe masă şi-l privi cu gravitate.

– În ultima vreme te-ai schimbat şi o ştii bine.

– Sunt obosit. Ţi-o tot repet de câteva săptămâni. Mi-a devenit foarte greu să muncesc. Nu trebuie să uiţi că am şaptezeci şi unu de ani.

Kim uitase totuşi. Energia şi tinereţea sufletească a patronului ei păruseră să sfideze până în prezent greutatea anilor.

– Da, ai dreptul să te odihnești, spuse ea, privindu-l cu afecțiune. Întotdeauna ai fost atât de dinamic, încât nu mi-am dat seama de vârsta ta.

– Acum accepți să crezi că nu sunt bolnav, ci doar obosit ?

– Da, Bart, dragul meu.

El luă o prăjitură de pe platou și schimbă subiectul :

– Ce-ai zice să vorbim despre căsătoria ta ? Rock părea dornic să se însoare cât mai repede cu tine. Eu nu văd nici un motiv de a aștepta. Dar tu ?

El privea cu admirație chipul frumos al lui Kim, albastrul intens al ochilor ei, conturul frumos al buzelor pline, pândind să-i audă răspunsul.

– Nu... nu văd nici un motiv de așteptare, recunoscu ea cu indiferență.

Expresia lui Bart căpătă o notă de îngrijorare.

– Nu-l iubești pe Rock ?

Privirea ei se lumină brusc.

– Bineînțeles că-l iubesc ! spuse cu entuziasm în voce. Dacă nu-l iubeam, nu mă măritam cu el.

– Dar atunci, ce te frământă ?

– Nu știu. Poate mă întristează ideea de a mă despărți de tine.

– Nu trebuie să te gândești la mine. Despre tine este vorba în acest moment. Eram disperat când mă gândeam ce se va întâmpla cu tine când...

El se întrerupse brusc din dezvăluirea îngrijorării sale pe care se ferise cu grijă s-o discute cu Kim. Cuvintele lui nu contribuiră decât la mărirea îndoielilor ei.

– Nu asta voiam să spun, draga mea, adăugă el cu scopul evident de a-și repara greșeala. Iată ce se întâmplă când discuți despre un lucru gândindu-te la altul.

– La ce te gândeai când vorbeai ?

– Mă întrebam dacă n-ar trebui să consacru două capitole ale cărții mele insectelor.

Kim îl privi neîncrezătoare și-și plecă ochii. Încurcată, începu să se joace în farfurie cu resturile prăjiturii.

Deci el fusese „disperat"... Din cauza acestui cuvânt, Kim rătăcea prin labirintul întrebărilor. Se lăsa oare antrenată de imaginație ? Rock o prevenise că după boală, va avea tendința de a exagera importanța anumitor detalii și că va vedea totul în negru. Trebuia să lupte împotriva acestor simptome de depresiune nervoasă, mai ales când era vorba despre căsătoria ei.

Ea îl privi din nou pe Bart și cuvântul „disperat" îi veni din nou în minte, hărțuind-o. El însuși regreta că-l pronunțase, totuși nu era nici un motiv de a dramatiza o mică stângăcie de exprimare. Kim își luă ceașca de ceai și o goli, hotărându-se să învingă pesimismul de care suferea în urma febrei.

*
* *

Rock sosi seara. Îmbrăcat cu un sacou alb și pantaloni bleumarin, evoca perfecțiunea masculină. Kim simți o bucurie profundă la gândul că el o alesese pentru toată viața. Ce norocoasă era ! Toate femeile din regiune visaseră la el. Ea era cea pentru care el renunța acum la libertatea de celibatar. Era un miracol !

– Mi se pare că te simți mult mai bine astăzi, draga mea, spuse el instalându-se în fotoliul din fața ei.

Bart plecase să se schimbe și nu se întorsese încă din camera lui. Kim era singură cu Rock și înainte de

a se aşeza, el o sărutase. Mai avea încă senzaţia buzelor lui pe gura ei.

– Da, mi se pare că te simţi mult mai bine, repetă el.

Kim încuviinţă cu un zâmbet.

– Mă mai simt câteodată slăbită, dar sunt aproape total restabilită.

– În curând vom fi căsătoriţi şi voi putea veghea asupra ta, spuse el cu voce tandră, la fel de tandră ca lumina din ochii lui cenuşii. Am discutat cu Bart şi ne-am pus de acord. Ai să vii aici în fiecare zi să lucrezi cu el, până când îşi va termina cartea. Îţi convine acest aranjament ?

– Bineînţeles. Ştii că nu pot să-l părăsesc.

– Ţi-am cerut-o eu vreodată ?

Rock se ridică şi luând-o de mâini o ridică din fotoliu.

– Trebuie să te mai sărut o dată. Cu atât mai rău dacă ne surprinde Bart !

Fremătând de plăcere, Kim se lăsă în braţele lui. Uită toate îndoielile când îi oferi buzele. Mai întâi el o sărută cu tandreţe, apoi din ce în ce mai pasionat. Ardoarea lui o făcea să-i curgă foc prin vene. Ea descoperea dragostea, o forţă care se ivea din profunzimea ei, la fel de sălbatică precum aceste locuri africane. Abandonându-se cu voluptate îmbrăţişării lui pline de ardoare, Kim uită cu totul unde se afla. Dar Rock, recăpătându-şi nu fără dificultate controlul, o lăsă în sfârşit şi-i privi ochii luminoşi şi obrajii înfierbântaţi...

Zâmbind, el îi spuse, fără să-i pese că-i adânceşte tulburarea :

– Dorinţa este exprimată de obrajii tăi, dragostea mea. Vreau să devii soţia mea cât mai curând. Ţi-am

mai spus deja de câteva ori. Când ne vom căsători ? Acum, pretind să-mi spui o dată.

Kim îi zâmbi, aproape cu timiditate, dar nu mai ezită. Nu mai dorea decât un lucru : să fie cu Rock, în braţele lui, în voia mângâierilor lui şi a sărutărilor lui.

– Data ta va fi şi alegerea mea, spuse fericită. Nu ai spus că va fi înainte de Crăciun ?

– Înainte de Crăciun ! Cu siguranţă ! Crezi că voi aştepta mai mult ? Este o croitoreasă la Tengaville. Va lucra zi şi noapte dacă va fi nevoie, ca să-ţi facă o rochie de mireasă în cele mai mici detalii.

– Da, o cunosc.

– Ei bine, du-te la ea mâine şi...

Rock se întrerupse la sosirea lui Bart. Acesta tuşi foarte tare în prag, să-şi anunţe prezenţa, apoi intră în cameră.

– Bună seara Bart, ce mai faci ?

– Bine. Bei un aperitiv ?

Privirea lui atentă observă imediat tulburarea lui Kim, obrajii roşii şi felul nervos în care-şi frământa mâinile. Îl privi apoi pe Rock şi constată imediat contrastul. Acesta era în picioare, la câţiva paşi de logodnica lui, calm şi stăpân pe sine. Din atitudinea lui emana o siguranţă de sine vecină cu aroganţa. Kim îl văzu pe Bart încruntându-şi sprâncenele la acest spectacol. Putea pune pariu că Bart se întreba : „Ar putea mica mea Kim să fie fericită cu un astfel de bărbat ?".

Ieşiră toţi trei pe terasă, iar după ce-şi luară aperitivul, Bart propuse :

– Vrei să iei masa cu noi, Rock ?

El acceptă cu plăcere. Încântată, Kim dispăru imediat să se schimbe. Cu câteva zile mai devreme, Rock

o complimentase pentru parfumul ei, pe care-l folosea din abundență.

– Ce parfum este ? o întrebase el.

Când ea îi spuse numele, Rock o privise mirat și o întrebase :

– Nu este cel mai scump parfum din lume ?

– Într-adevăr. Bart mi l-a oferit, se grăbise ea să-i explice. Cum se face că-i cunoști prețul ?

– Cred că l-am văzut într-o revistă de modă.

– Adevărat ? Nu-mi vine să cred !

– Le citesc și bărbații câteodată, ca să știe ce le place însoțitoarelor lor.

Unde era disprețul cu care Rock tratase până de curând toate femeile ? Privindu-se o ultimă dată în oglindă înainte de a se întoarce la ei, Kim se minună de schimbarea care se petrecuse în el. Dragostea îl metamorfozase.

Când ajunse pe terasă, Bart se ridică să-i ofere de băut, iar Rock o privi îndelung.

– Ești încântătoare, spuse zâmbind.

Îmbujorată, Kim deveni brusc timidă și murmură :

– Mulțumesc.

Conștient de tulburarea ei, Bart se grăbi să umple liniștea ce urmă.

– Sper, draga mea, că ai să te conformezi tradiției și ai să te căsătorești îmbrăcată în alb.

– Bineînțeles.

Fără să vrea, privindu-și logodnicul, Kim se gândea la un alt bărbat, la bietul Richard, care-și găsise moartea atât de tragic, la douăzeci și patru de ani. O umbră îi întunecă o clipă strălucirea ochilor.

– Ne vom căsători în cincisprezece zile, spuse Rock. Kim tresări.

– În cazul acesta, nu-mi mai rămâne mult timp, spuse ea cu voce ezitantă.

În vocea ei se simțea totuși încântarea, iar Rock zâmbi amuzat.

– Vă veți căsători cu câteva zile înainte de Crăciun. Este o idee bună, aprobă Bart.

– O să facem o nuntă cum n-a mai văzut nimeni în regiune, spuse Rock. Când i-am cerut lui Kim să facă bradul de Crăciun, nici nu mă gândeam că va deveni soția mea înainte de sfârșitul anului.

– Erați atât de agresivi unul cu altul, spuse Bart gânditor.

– Nu era cu răutate, nu-i așa, Kim ?

– Nu într-atât încât să ne compromită viitorul, în orice caz. Trebuie să mărturisesc că încercam în permanență să te enervez.

– De ce ?

– Pentru că, într-o zi, mi-ai spus că femeile își dovedesc inferioritatea enervându-se pentru nimicuri. Ai mai spus că, dimpotrivă, tu rămâi mereu stăpân pe reacțiile tale. Voiam să-ți demonstrez că aveai o părere prea bună despre tine !

– Înțeleg, spuse el izbucnind în râs.

Cuvintele care au urmat, au înfiorat-o totuși pe Kim.

– Nu te sfătuiesc, Kim, să mă scoți din sărite. Ai să regreți, îți garantez.

Bart îi făcu cu ochiul.

– Cu un astfel de discurs, ai s-o înnebunești pe biata mititică !

Kim se forță să zâmbească, dar știa că Rock nu glumise. Știa la fel de bine că nu trebuia să-l înfurie.

După cină, Bart se scuză. Dorea să mai lucreze la carte. Rock și Kim ieșiră să se plimbe în grădină, mână

în mână, iar acest simplu contact o tulbură. Razele argintii ale lunii treceau printre frunzele palmierilor, lăsând pe iarbă pete de lumină ca un mozaic mişcător. Rock se opri şi o trase la piept. La început tandre, buzele lui deveniră din ce în ce mai insistente, iar ea fu subjugată de mâinile lui care-i explorau trupul şi de sărutările ce-i acopereau gâtul.

– Kim... cât te doresc ! şopti el cu voce gravă şi vibrantă. O strângea aproape s-o sufoce.

– S-ar zice că ar trebui să aştept cincisprezece zile. Nu, te vreau înainte !

Speriată de cuvintele lui, Kim încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar era ca un copil în braţele unui uriaş. Când nu o mai sărută, reuşi să şoptească :

– Rock... mă doare !

El slăbi imediat strânsoarea, şi ea putu din nou să respire. Furtuna de senzaţii pe care Rock i le provocase se calmă încet, încet.

– Iartă-mă, draga mea, spuse el cu blândeţe şi se aplecă s-o sărute uşor pe buze, cu tandreţe.

Când începură din nou să meargă, el îi păstră mâna în a lui. Traversară în linişte grădina, fiecare fiind absorbit de propriile gânduri. Kim nu se mai îndoia acum nici de Rock nici de sine. Degetele logodnicului său îi mângâiau uşor mâna, iar profilul lui, în lumina lunii, i se păru mai puţin sever decât înainte.

– Eşti la fel de fericită ca mine ? o întrebă Rock când ajunseră în fundul grădinii. Acolo începea natura sălbatică şi misterioasă. Impresionată de această imensitate, Kim se strânse lângă el.

Cu capul rezemat de umărul lui Rock, se întreba cum se putea măsura fericirea.

– Explodez de bucurie, afirmă ea, apoi izbucni în râs. Formula nu este prea romantică, nu-i aşa ?

– Deloc, iubirea mea ! Sper să te străduiești, data viitoare !

Încetând s-o mai tachineze, o întrebă cu voce gravă :

– Te mai gândești încă la prima ta logodnă ?

Kim ridică fața și-i răspunse cinstit :

– Da, chiar în această seară, mi-a revenit în minte imaginea lui Richard. Ochii ei frumoși, luminați de lună, îi susținură privirea lui Rock. Nu-mi amintesc cu exactitate figura lui, adăugă ea cu oarecare tristețe. De altfel, și trăsăturile părinților mei îmi scapă. Dacă nu aveam fotografiile, nu mi-ar mai fi rămas nimic.

– Mi-ar plăcea să le văd !

Kim fu impresionată de dorința lui.

– Am să ți le arăt, bineînțeles. Părinții mei erau niște oameni minunați.

Rock îi privi chipul frumos cu admirație.

– Tu ești dovada, afirmă el.

– Erau tineri când au murit.

Pe chipul lui Rock apăru o expresie de profundă compasiune.

– Cât trebuie să fi suferit !

– Fără Bart, nu știu ce aș fi devenit. Îl iubesc ca pe un tată.

– Și el te iubește.

Pronunțând aceste cuvinte, Rock oftă aproape dureros, ceea ce o surprinse pe Kim.

– Vino, draga mea, trebuie să ne întoarcem.

– Rock... Ce se întâmplă ?

– Nimic. De ce te-ai îngrijorat deodată ? Nu este absolut nimic.

El îi vorbise atât de calm, încât Kim își reproșă că fusese, din nou, jucăria propriei imaginații.

– Te iubesc, Rock ! spuse ea, parcă pentru a împrăștia toate umbrele.

– Și eu te iubesc !

Rock își strânse brațul în jurul umerilor ei, făcând-o să se simtă bine și în siguranță.

CAPITOLUL VIII

Nunta era pe sfârşite la salonul clubului. Kim şi Rock amânaseră data plecării în călătorie de nuntă ca să nu fie plecaţi de sărbători. Radioasă în rochia ei albă, Kim se pregătea să plece cu soţul ei. Intimitatea de la Lusaka îi aştepta la sfârşitul acestei zile mari. Ea n-ar fi îndrăznit niciodată să-i ceară lui Susan să-i fie domnişoară de onoare dacă ea nu s-ar fi oferit cu atâta generozitate.

– Nu ai prietene apropiate aici, îi spusese Susan. Nu ezita să faci apel la mine dacă pot să-ţi fiu de ajutor.

Puţin surprinsă, Kim îi spuse fără să se gândească :

– Ai accepta să fii una din domnişoarele mele de onoare ?

Susan răspunsese foarte simplu :

– Cu siguranţă că ţi-ai dat seama, ca toată lumea, că-mi plăcea Rock, dar am ştiut totdeauna că nu era pentru mine. Să ştii că mi-ar face plăcere să fiu domnişoara ta de onoare.

Cealaltă fu Linda, iar Clive Steyn fu unul din cei doi fermecători cavaleri de onoare.

– Ai observat că Susan îl interesează pe Clive ? îşi întrebă Kim soţul în timp ce mergeau cu maşina spre Lusaka.

– Eu nu aveam ochi decât pentru încântătoarea mea soție, afirmă Rock galant. Nu, draga mea, n-am observat nimic. Nu încerca să-i căsătorești. Clive este un celibatar înrăit.

– Și tu erai la fel !

– Eu ? întrebă el uluit.

– Clive și Susan se potrivesc foarte bine, susținu ea.

– Îți spun eu, Clive nu se va căsători niciodată.

– De ce ?

– Nu știu, dar așa este.

– Faci afirmații pe care nu le poți justifica, îi reproșă ea.

– Încerci cumva să declanșezi o ceartă ?

– Nu, dragul meu, nu în noaptea asta.

Pronunțând aceste cuvinte, Kim se îmbujoră, iar Rock observă imediat.

– Roșești ?

– Nu !

– Nu minți, te văd prea bine.

– Rock, încerci cumva să declanșezi o ceartă ? întrebă ea, făcând pe severa.

– Adu-mi aminte să-ți dau o bătaie bună la fund, imediat ce vom ajunge ! glumi el.

– Ca să revin la Clive, mie mi s-a părut încântător, dar sunt sigură că se va căsători.

– Poate ai dreptate, draga mea, spuse Rock, evitând o groapă pe drum.

– Ce noapte frumoasă ! exclamă Kim.

– Da, cu imensa lună africană ce luminează cerul. N-o să tragem perdelele, dragostea mea.

Kim roși din nou. Era atât de emoționată încât nu putea vorbi. Restul drumului îl parcurseră în liniș-

te. Rock vorbi doar când o ajută să coboare din mașină.

– Îți doresc o viață lungă și fericită, îi spuse, apoi o luă în brațe. O duse până în camera lor, o cameră magnifică, reamenajată într-un timp record. Kim și Bart nu înțeleseseră cum de reușise Rock să aducă mobilierul atât de repede de la Johannesburg.

– Kim... șopti el, lăsând-o pe pat și privindu-i trupul armonios. Niciodată nu a fost o mireasă mai încântătoare ca tine.

O trase la piept și o sărută cu pasiune. Mâna lui se așeză apoi pe spatele ei, iar ea simți cum îi alunecă fermoarul. Materialul alb alunecă la pământ.

– Dragostea mea, șopti el, mirosindu-i părul parfumat, momentul pe care-l așteptam a sosit în sfârșit.

Kim își înlănțui brațele pe după gâtul lui și-l sărută cu tandrețe.

– Îți mulțumesc că mă iubești, dragul meu, răspunse cu vocea vibrând de emoție și dorință.

Kim își înfundă fața la pieptul lui. Inima lui bătea cu putere. Începând din această noapte, avea să cunoască fericirea de a dormi în brațele lui.

*
* *

Sosi ziua de Crăciun. Kim și Rock se treziră devreme, luară micul dejun pe terasă și apoi se duseră la Bart. Rock avusese ideea bună de a-l duce să-și desfacă cadourile o dată cu ei, la Lusaka. Kim era impresionată de atenția delicată a soțului ei. Acesta ghicise că ea dorea prezența prietenului lor în acea clipă de fericire.

– Ce splendoare ! se extazie Bart văzând pomul de Crăciun. Kim, draga mea, te-ai întrecut pe tine anul acesta.

Bart părea încântat și arăta bine. Kim se simțea mulțumită de viață.

– Vino să vezi cadourile.

El se îndreptă spre pom și începu să desfacă pachetul pe care Kim îl legase cu o panglică roșie.

Imediat, urmă un torent de exclamații. Kim îi cumpărase lui Bart o statuetă de jad reprezentând o dansatoare, pe care Bart o admirase mult. Din partea lui Rock, primi o ediție de lux a unei cărți bogat ilustrate. Iar Bart îi oferi lui Kim un ceas superb de aur, iar lui Rock, o agendă legată în piele. Cele două sticle de lichior, din cristal cizelat, pe care Kim le găsise într-o prăvălie prăfuită din Tengaville îi făcură mare plăcere lui Rock. La rândul său, Rock îi dăruise o brățară, cercei și un colier.

Rock prevăzuse ca prânzul să fie luat pe cursul râului ce-i traversa proprietatea. Masa fu veselă și plăcută în timp ce barca aluneca pe apele liniștite. Cerul era de un albastru intens. Din fericire, coroanele arborilor de pe marginea râului îi apărau de razele puternice ale soarelui. Kim nu va uita niciodată această zi minunată, parfumul vegetației luxuriante de pe maluri, culorile minunate ale orhideelor și cântecele de Crăciun pe care Rock le pusese la casetofon. Era un rai, iar seara, Rock dădea o petrecere care avea să fie o nouă ocazie de bucurie.

Câteva ore mai târziu, Kim și Rock erau în pragul casei din Lusaka. Ultimii invitați plecau, iar ei vedeau ultimele mașini dispărând la capătul aleii.

– Ai fost la fel de fericită ca și mine, draga mea?

– A doua zi extraordinară. Ai observat cât de mulţumit a fost Bart ? Mi s-a părut că a întinerit cu zece ani.

Spre marea ei mirare, Rock nu-i împărtăşi imediat mulţumirea. Avu o clipă de ezitare, apoi spuse pe un ton bizar :

– Da, mi s-a părut că era într-o stare bună.

Kim se întoarse şi-l privi în ochi.

– Rock, ce-mi ascunzi ?

– Nimic, răspunse el, strângând-o în braţe. Pui întrebări ciudate, draga mea. Vino să bem un ultim pahar.

* * *

A doua zi, urmă un bal la club. Ravella, care se hotărâse să rămână şi de sărbători, continua să fie în centrul atenţiei. Cu rochiile ei elegante, bijuteriile şi zâmbindu-i fermecător de fiecare dată când Rock se ducea să aducă băuturi, ea se purta dezagreabil cu Kim.

– Ai petrecut un Crăciun frumos ? o întrebă Ravella. Ai fost obligată să-ţi inviţi patronul. Eu, în locul tău, n-aş accepta să fiu invadată astfel în luna de miere.

În pofida iritării, Kim îşi păstră calmul. Îi spuse Ravellei că va pleca în călătorie de nuntă peste câteva zile şi o întrebă la rândul ei cum îşi petrecuse Crăciunul.

– Foarte bine, mulţumesc. Susan şi cu mine am fost invitate de fraţii Steyn.

– Credeam că nu invită pe nimeni, niciodată, se miră Kim.

– Clive este foarte interesat de Susan, răspunse Ravella sec.

Kim nu se putu abține să zâmbească încântată.

– S-ar zice că vestea îți face plăcere.

– Poate, răspunse Kim evaziv, sperând ca Rock să nu mai întârzie cu băuturile.

– Nu sunt deloc potriviți, nu mai mult ca tine și...

Ravella se întrerupse brusc, dar știa foarte bine că Kim înțelesese. De altfel, asta și dorise. Atâta răutate o șocă pe Kim. Din fericire, Rock reapăru în acea clipă. Îi întinse lui Kim un pahar și văzând-o pe frumoasa Ravella, o întrebă politicos :

– Pot să-ți ofer ceva de băut ?

– Nu, mulțumesc, răspunse aceasta tăios și se îndepărtă fără să adauge un cuvânt amabil.

Kim nu reuși să-i uite cuvintele răuvoitoare. Acestea îi treziră îndoielile pe care le avusese în timpul convalescenței. Reușise să le îndepărteze, dar iată că o asaltau din nou. Complimentul pe care i-l făcu Rock reuși să-i schimbe ideile.

– Ești o frumusețe în seara asta, draga mea Kim. Să mergem la Susan și Clive. Încep să mă întreb dacă tânărul acesta nu va ajunge să se căsătorească.

– Eu ți-am spus deja ! îl atacă Kim.

– Îți permit să-ți savurezi victoria ! glumi el.

Imprevizibila Ravella apăru imediat în grupul lor. Brusc, deveni încântătoare, ca și cum și-ar fi regretat comportamentul de mai devreme.

– Rock, dacă oferta ta mai este valabilă, aș vrea să beau ceva.

– La ordinele tale, răspunse el galant.

Ravella se întoarse spre Clive și-i adresă cel mai frumos zâmbet. Își îndepărtă cu o mână o șuviță de

păr auriu. Unghiile ei, se gândi Kim, ar fi fost demne de o reclamă pentru ojă.

– Clive, n-ai dansat încă cu mine, micuță Ravella.

Susan se încruntă și-i aruncă lui Kim o privire plină de înțeles. Clive era pe punctul de a dispărea și a le lăsa singure pe cele trei, dar probabil că-și reamintise că Ravella era invitata lui Susan și-i spuse cu delicatețe :

– Am să îndrept această greșeală... Îmi acorzi dansul următor ?

– Cu mare plăcere.

Imediat după plecarea lor, Susan își exprimă nemulțumirea :

– Abia aștept să plece. A început să mă agaseze. Brusc, păru că se rușinează de propriile cuvinte.

– Nu trebuia să vorbesc astfel, dar de față cu tine nu mă jenez.

– Când pleacă ? întrebă Kim.

– Numai bunul Dumnezeu știe ! Am impresia că a pus ochii pe Clive.

– O, nu ! exclamă Kim, regretând imediat această ieșire.

– Va fi al doilea bărbat care-mi place și pe care n-am să-l am, declară Susan cu resemnare. Și niciodată nu sunt doi fără să fie trei !

Lui Kim îi părea rău pentru prietena ei.

– Nu spune asta, Susan.

– Nu te necăji din cauza mea. Totdeauna am știut că Rock nu era pentru mine. Iar Clive îmi era indiferent. De la o vreme însă, am stat mult de vorbă și am început să-l cunosc. Cred că în seara asta a venit să mă vadă. Știi că până acum nu frecventa clubul și...

Susan se opri în mijlocul explicației și-l indică pe Rock cu degetul.

– A uitat băutura Ravellei. Uite, stă de vorbă cu Bart.

Kim privi în direcția celor doi.

– Se înțeleg foarte bine. Când Bart se va întoarce în Anglia, îi va duce dorul lui Rock.

– Am auzit că vrea să se pensioneze.

– Da, vrea să se instaleze definitiv în casa de la țară.

– Cred că ai să mergi în vizită la el cu soțul tău.

– Bineînțeles !

– Mi-ar plăcea să merg în Anglia... Dar ce face Ravella ? spuse Susan uluită.

– Dansează cu Clive, răspunse Kim.

– Nu, nu dansează...

Susan era atât de uluită, încât nu mai termină fraza. Mirarea se întipări pe chipul lui Kim când o văzu pe Ravella lângă Bart și Rock. Cei doi bărbați erau cu spatele și nu observau că ea le asculta conversația. Ravella nu părea deloc jenată de indiscreția ei.

– Cum îndrăznește să se poarte astfel ?! exclamă Kim.

– Discuția lor pare să fie pasionantă. Mă întreb ce-și povestesc, zise Susan.

În acea clipă, Clive veni lângă ele și le explică :

– Brusc, Ravella n-a mai avut chef să danseze. O însoțeam la bar când m-am întâlnit cu John Peterson. Este încă acolo. Așteaptă probabil ca Rock să-i ia ceva de băut.

În timp ce ei vorbeau, Bart și Rock se despărțiră. Făcând pe nevinovata, Ravella se îndreptă spre verișoara ei. Rock sosi câteva minute mai târziu.

– Vrei să dansezi ? o întrebă pe Kim.

Ravella o privea fix, cu un aer straniu. Brusc, Kim se simți stânjenită, iar soțul ei observă imediat schimbarea expresiei.

– Ce este, draga mea ?

– Nimic... nimic...

– Nu pari prea convinsă.

Rock se opri la marginea ringului de dans și strângându-și brațul în jurul taliei lui Kim, repetă :

– Ce este ?

– Nimic, spuse ea cu fermitate.

Fusese incapabilă să-i spună ce o deranjase de fapt. Putea să-i spună că Ravella îi stricase seara cu comportamentul ei ?

În timpul mesei, Kim își dădu seama că Ravella îi făcea curte lui Rock fără să se ferească.

Rock observă și el, dar nu păru uimit ca Susan și Clive. De fiecare dată când el vorbea cu soția sa, Ravella se interpunea. Pentru prima dată, Kim simți arsura geloziei. Furioasă și pe Rock și pe Ravella, ea începu să discute cu Val, care se așezase lângă ea. Tânărul fusese decepționat când aflase de logodna ei cu Rock, dar îi mărturisise cinstit că el nu depășise stadiul de prietenie.

Acum, era mulțumit să stea de vorbă cu ea. Nu se îndoia de tristețea care umbrea fericirea lui Kim.

La sfârșitul mesei, Kim își ascultă impulsul de a ieși în grădină. Îi reveniseră toate îndoielile. Sufletul îi era invadat de incertitudini oribile. Merse drept înainte, incapabilă de a aprecia natura care-o înconjura. Brusc, auzi voci dincolo de gardul viu. Susan și Ravella discutau...

– Am văzut că ascultai conversația lui Bart cu Rock, zise Susan. Nici nu mă gândeam că Bart mai are doar câteva luni de trăit.

Câteva luni ! O durere îngrozitoare îi sfâșie pieptul lui Kim. Bart ! Omul care-i ținea loc de părinți, care se purtase cu ea ca un tată ! Crezu că se va prăbuși.

– Este bolnav de inimă, explică Ravella. Doctorul l-a prevenit, dar el era foarte îngrijorat pentru Kim. Rock i-a făcut un mare serviciu căsătorindu-se cu ea. Cred că l-a implorat s-o facă, pentru ca ea să nu rămână singură pe lume.

– Nu cred că Rock ar fi mers atât de departe, chiar din prietenie, afirmă Susan. Sunt sigură că o iubește pe Kim.

În comparație cu tonul acru al Ravellei, vocea ei exprima compasiune.

– Te înșeli, Susan. I-am auzit, poți să mă crezi. Bart îi mulțumea lui Rock că s-a căsătorit cu Kim, așa cum i-a cerut el. A dat toate dispozițiile ca ea să-i moștenească toată averea, dar el crede că banii nu sunt suficienți. Datorită lui Rock, el poate muri liniștit pentru că Kim nu va rămâne singură. Exact așa spunea, Susan. Și a adăugat că nu dorea ca ea să afle vreodată de înțelegerea lor.

– Și Rock ce zicea ? întrebă Susan.

Urmă o tăcere stranie. Kim se întreba dacă Ravella nu o zărise acolo, dincolo de gardul viu. Ce idee absurdă ! Fata răspunse câteva clipe mai târziu :

– A respins mulțumirile lui Bart, spunând că era timpul să se recăsătorească pentru a avea un moștenitor. I-a spus lui Bart că-i convenea Kim la fel ca oricare altă femeie.

Aceste cuvinte se implantară ca pumnalul în inima lui Kim. Îi convenea ca oricare altă femeie ! Deci, Rock

nu ținea deloc la ea. Se servea doar de ea pentru a avea un fiu! Acum totul se limpezea! Ceea ce spusese Ravella o ajuta să completeze piesele lipsă din joc. Bart folosise cuvântul „disperat" când vorbise de îngrijorarea lui pentru viitorul ei. Când ea era bolnavă, Bart ieșise din camera ei ca să discute cu Rock.

Descoperi îngrijorată că cei doi bărbați puseseră cu grijă la cale afacerea. La început, presupuse ea, Rock refuzase să se căsătorească cu ea, apoi se mai gândise... Nu avea curajul de a-și lăsa prietenul să moară cu asemenea griji. Cum, mai devreme sau mai târziu îi trebuia o femeie, se resemnase. Toată tandrețea de care el dădea dovadă nu era decât o comedie odioasă. Nu-i venea să creadă și totuși era adevărat.

Totul devenea perfect clar... și oribil.

Proiectele, speranțele și fericirea ei se năruiseră. Soțul ei n-o iubea, Bart avea să moară. Izbucni în lacrimi. Destinul se dezlănțuia asupra ei. După accidentul care-i omorâse părinții și logodnicul, o copleșea o nouă dramă.

– Este prea mult, murmură ea. Nu-l pot pierde pe Bart! Nu Bart!

Susan și Ravella își continuară conversația. Kim reuși să se îndepărteze cu pași șovăitori.

O mai auzi pe Susan spunând:

– Biata Kim! Numai de n-ar afla vreodată că această căsătorie a fost aranjată!

Câteva zile după aceea, Rock se hotărî să poarte o discuție cu soția sa. O privi aspru, plin de mânie.

– Ce se întâmplă? murmură el. Ai refuzat să plecăm în călătorie de nuntă! Pretinzi că ești bolnavă și insiști să dormi singură! Nu vrei să mai ieși cu mine...

Se opri o clipă, apoi continuă mai calm:

– Cauţi toate mijloacele ca să mă eviţi.

– Chiar îţi doreşti compania mea ? întrebă Kim pe un ton plat.

Suferise mult de când surprinsese acea conversaţie. La început, crezuse că va putea să-şi ascundă suferinţa şi va continua să ducă o viaţă normală. După o săptămână însă, durerea o împinse să ia aceste hotărâri. După sărbătorile de Anul Nou, ea pretinse că era prea obosită pentru a mai pleca în călătorie de nuntă. Apoi, nemaiputând suporta intimitatea fără dragoste, se mutase în altă cameră. Pentru început şi în pofida unei vizibile nemulţumiri, Rock se abţinuse de la orice comentariu. Pentru ea, situaţia era fără ieşire. Era încă îndrăgostită de el dar, fiind înşelată, simţea faţă de el un fel de ură.

– Dacă doresc compania ta ? repetă el uluit. Ţi-ai pierdut minţile, Kim ? Sunt soţul tău !

Ce bine îşi juca rolul, se gândi ea. El se apropie şi-i privi chipul răvăşit.

– Kim, ce se întâmplă, scumpa mea ? De ce nu-mi răspunzi ?!

Ea îl lăsă s-o ia în braţe, chiar să-i sărute buzele fără culoare.

– Destăinuieşte-te, insistă el.

– Nu pot.

– Deci, este ceva.

Kim se mulţumi să încline capul.

– Kim, trebuie să-mi spui totul.

Kim se îndepărtă de el şi nu se întoarse până când nu-i despărţi lărgimea camerei. Brusc, avea chef de răzbunare, să-l facă să sufere în măsura în care suferea ea. Îi spuse sec, fără să se gândească la consecinţe :

– Nu te iubesc, Rock. Asta-i tot.

În cameră se aşternu o linişte îngrozitoare.

– Tu nu...

Culoarea ochilor lui cenuşii deveni aproape neagră.

– Nu te cred ! Este vorba de altceva !

La fel de palidă ca şi bluza ei albă, Kim scutură din cap cu încăpăţânare.

Pentru că nu-i putea spune adevărul, se hotărâse să-l convingă că nu-l iubeşte. Nu voia să tulbure ultimele luni de viaţă ale lui Bart. După moartea lui, va putea să vorbească.

– Totdeauna ne-am certat, nu-i aşa ? Căsătoria noastră este o nebunie, trebuia să fi ştiut de la început. Eram bolnavă când m-ai cerut în căsătorie. Atribuie acordul meu regretabil pe care ţi l-am dat, stării în care mă aflam...

– Taci ! urlă Rock.

Furia îi făcea colţurile gurii să tresară. Kim îşi aminti că el o sfătuise să nu-l scoată niciodată din fire. Nu-i mai era frică. Putea s-o bată, dacă voia. Suferinţa ei atinsese un asemenea nivel, încât nimic nu mai avea importanţă.

– Încetează să mă mai minţi şi spune-mi, ce nu merge ?

Cu preţul unui efort imens, el reuşi să se mai stăpânească. Era ziuă şi scena se petrecea în salonul de la Lusaka. Kim fu uşurată fără să vrea. După această scenă, şi-ar fi petrecut noaptea în intimitate...

Dar noaptea sosi şi ea intră în camera ei după ce făcuse baie şi îmbrăcase o cămaşă de noapte încântătoare care-o făcea irezistibilă. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise cu violenţă, şi Rock apăru. Kim văzu imediat că era furios.

– În această după-amiază ai luat ceaiul cu Val ! spuse el ameninţător.

– Şi ce dacă ? În ultima vreme te-ai distrat foarte bine cu Ravella la club.

– Nu-i adevărat !

Kim nu găsi nimic de răspuns. Trebuia să admită că Rock nu era violent. Ştiind că nu-şi iubea soţia, Ravella încerca din nou să-l seducă. Viaţa de aici îi plăcea foarte mult, pentru că nu manifesta nici o dorinţă să plece acasă. Mai întâi pusese ochii pe Rock, apoi pe Clive. Încântat de a fi apreciat de o fată aşa de frumoasă ca Ravella, Clive o lăsă pe Susan pentru ea. Nu-şi dădea seama că Ravella se servea de el ca să-şi petreacă timpul cât Rock nu era acolo s-o distreze.

Rock era sever şi aştepta explicaţiile pe care, până la urmă, ea reuşi să le şoptească :

– Ceea ce se petrece între tine şi Ravella, după toate aparenţele, nu are nici o importanţă. Ea m-a văzut cu Val după-amiază. Este sigur că ea te-a pus la curent. Ai vorbit cu ea în seara asta.

Fuseseră să bea un aperitiv la familia Paterson şi, ca întotdeauna, Ravella se folosise de farmecul ei pentru a-i reţine atenţia lui Rock.

– Nu vreau să mai fii singură cu Val, ai înţeles ?

Rock o fixă cu o privire strălucitoare, iar Kim roşi intimidată, ca înainte de căsătorie. De câteva nopţi, ea nu mai dormise cu el, iar Rock îi contempla curbele armonioase ale trupului, vizibile prin ţesătura fină a halatului.

– Am să iau ceaiul cu cine-mi place ! afirmă ea cu voce calmă. Vrei să mă laşi, sunt obosită.

– Obosită, într-adevăr.

Din doi paşi, el ajunse în mijlocul camerei. Kim se trase înapoi cu teamă, până când ajunse cu picioarele lângă pat.

– Vino aici ! îi ordonă el.

Kim îşi ţinu respiraţia. În pofida furiei ce deforma chipul soţului ei, ea se simţea împinsă spre el de un val de iubire. Dar trebuia să se abţină, să reziste dorinţei care-o asalta... Şi totuşi... Visa să se arunce în braţele lui şi să se abandoneze mângâierilor lui.

– Te-am rugat să ieşi.

Kim se miră că găsise puterea de a pronunţa aceste cuvinte. Pe de o parte îl ura pe Rock, pe de alta îl iubea până la punctul de a-i ceda dintr-o clipă în alta.

Rock se strâmbă de nervi.

– Crezi că am să plec acum ?

Privirea lui se plimbă cu o insistenţă obraznică pe silueta ei frumoasă.

– Sunt soţul tău. Vino aici ! Te sfătuiesc să mă asculţi, Kim. Nu glumesc !

Kim izbucni în plâns. Se gândea la Bart şi regreta că nu putea petrece cu el ultimele lui luni de viaţă. Era obligată să-l părăsească pentru a rămâne lângă soţul ei, un bărbat care nu o iubea. Un val de revoltă se ridică în ea şi-şi înălţă capul. Nu, nu va ceda, nu se va lăsa impresionată. Îl privi cu asprime, printre lacrimi, şi ţipă :

– Ieşi ! Nu vezi că nu te vreau ?

În urma cuvintelor sale se aşternu liniştea. Brusc, Rock parcurse distanţa ce-i despărţea. Kim ţipă când el întinse braţele, o apucă şi o trase cu brutalitate la piept. Mâinile lui se plimbară cu îndrăzneală pe corpul ei în timp ce o săruta cu pasiune. În pofida supărării sale şi a reţinerilor, era sensibilă la aceste gesturi menite s-o recucerească. Când o lăsa, ea tremura. Îl văzu dezbrăcându-se de halat, revenind spre ea şi stingând lumina. El o luă în braţe din nou şi o duse spre pat.

* * *

A doua zi, Kim se duse la Katania Lodge ca în fiecare zi. Bart îi zâmbi şi ea se forţă să-i răspundă la zâmbet. Cu preţul unor mari eforturi, Kim reuşea să se prefacă fericită în faţa lui, să joace rolul îndrăgostitei când venea cu Rock în vizită. Trebuia să se arate fericită de apariţia ultimei lui cărţi, deşi ştia că el va muri înainte. Trebuia să râdă şi să pară entuziastă, când de fapt îi venea să plângă.

– Ce este, Bart ? întrebă ea rămânând cu degetele pe claviatura maşinii de scris.

– M-am hotărât să fac o călătorie în parcurile naţionale din ţară.

Kim făcu ochii mari.

– O călătorie ! repetă ea, gândindu-se la sănătatea lui care nu-i va permite să-şi realizeze un proiect atât de obositor.

Pe de altă parte, Bart îşi exprimase de mai multe ori dorinţa de a vedea animalele sălbatice în cadrul lor natural. De ce nu şi-ar satisface această dorinţă ?

Kim era totuşi îngrijorată. Ce va face în lipsa lui ? Mai avea de lucru pentru câteva zile, dar apoi ? În fond, nu contau decât ultimele dorinţe pe care Bart şi le putea îndeplini. El părea hotărât, iar ea nu îndrăznise să-l contrazică.

* * *

După-amiaza sosi şi Rock, iar Kim trăgea cu urechea la discuţia lor. Ar fi putut să jure că Rock ştia de

proiectul lui Bart, dar se prefăcea că atunci auzise vestea.

Să fi fost un nou complot ? Ce-i mai ascundeau ? Înțelesese că Bart dorise să-i ascundă gravitatea bolii sale. Nu-i purta pică pentru minciunile spuse. Pretindea că medicul îl găsise doar foarte obosit și se mulțumise să-i recomande să se odihnească. Datorită indiscreției Ravellei, ea aflase că medicamentele pe care le lua erau pentru inimă. Rock însă, știuse de la început. Kim nu-l învinuia pentru că el păstrase tăcerea la dorința lui Bart. Dar toate acestea nu explicau acest nou mister. Rock nu părea deloc foarte surprins de proiectul lui Bart. Era evident că discutaseră deja despre el... dar el nu-i spusese și ei nimic.

Credea probabil că relațiile lor nu o priveau. De altfel, pe măsura trecerii timpului, între ei se adâncea prăpastia. Kim avea impresia că nu va putea depăși această încercare. Amărăciunea avea s-o zdrobească. Știa deja ce avea să facă după moartea lui Bart. Va părăsi Africa și pe bărbatul care se căsătorise cu ea doar cu scopul de a avea un moștenitor.

– Când vrei să pleci în călătorie ? întrebă Rock zâmbindu-i prietenului său.

Înainte de a se așeza în fotoliu, el o sărută pe frunte pentru a salva aparențele.

– În curând, Rock, foarte curând, răspunse Bart, privind cu satisfacție această dovadă de tandrețe pe care Rock o arătase față de Kim.

– Și cartea ta ?

– Poate să mai aștepte. Kim va trebui să facă niște cercetări pentru mine. Va avea timp să pună totul în ordine până la înoarcerea mea.

– Cât timp ai să lipsești ? întrebă Kim, încercând să-și ascundă cât mai bine îngrijorarea.

Era atât de pesimistă, încât nu ştia dacă-l va mai vedea viu. La acest gând, o cuprinse o durere vie. Datoria şi sentimentele faţă de Bart îi spuneau că trebuie să meargă cu el.

– Am să lipsesc cincisprezece zile... dacă totul merge bine, răspunse el.

O tăcere apăsătoare urmă după aceste cuvinte. Bart şi Rock schimbară priviri stranii. Oare ce puneau la cale ?

Kim inspiră adânc şi spuse cu hotărâre :

– Bart, fiind secretara ta, cred că ar trebui să merg cu tine. Rock nu va avea obiecţiuni, nu-i aşa, scumpule ?

Scumpule ! Acest cuvânt o costase un efort imens. Se aştepta la o replică ironică din partea lui Rock dar, spre marea ei uimire, văzu consternarea întipărindu-se pe chipul lui... la fel şi pe al lui Bart !

– Nu, zise Bart, aproape cu brutalitate, este imposibil !

– De ce ?

Kim era hotărâtă să insiste; să-i forţeze pe cei doi să-şi dezvăluie secretele.

– Pentru că eşti căsătorită, draga mea.

– Tocmai ţi-am spus că Rock este de acord.

– El nu şi-a dat încă acordul.

Bart îi aruncă din nou o privire bizară lui Rock, iar acesta spuse cu voce calmă, dar plină de autoritate :

– Eu prefer să nu pleci cu Bart.

Această preferinţă o înfurie, dar se abţinu să n-o vadă Bart.

– Bart are nevoie de mine, insistă ea. Ştii foarte bine că este foarte obosit în ultima vreme.

Kim pretinse că va veghea asupra lui ca să nu-şi iroscască forţele. Se abţinu cu greu să nu le strige că

era la curent cu tot. Reuşi cu greu să-şi ţină gândurile ascunse.

– Nu am nevoie de tine, afirmă Bart. Te rog, draga mea, nu te încăpăţâna. Vreau să plec singur... Trebuie să plec singur.

Kim îl privi cu atenţie şi ajunse la concluzia că el aşa gândea. Nu dorea compania ei... Rock, nici el nu părea s-o vrea într-adevăr în preajma sa. Pentru a doua oară în viaţă, Kim se simţi complet abandonată, într-o lume indiferentă.

CAPITOLUL IX

Sâmbăta următoare, Kim se pregătea să meargă la club. Nu voia să iasă, dar Rock insistase, pretinzând că avea nevoie de distracție.

– Ți-ai petrecut toată săptămâna în fața mașinii de scris, spuse el. Îți va face bine o schimbare.

– De ani de zile îmi petrec săptămânile în fața mașinii de scris. Este munca mea, obiectă ea.

Rock oftă agasat.

– Eu știu ce spun, te-ai surmenat în ultima vreme.

– Crezi ce vrei, răspunse ea ridicând din umeri.

Rock avea totuși dreptate. Aceste ultime zile o epuizaseră. Ca Bart să poată pleca liniștit, ea muncise enorm. Din nefericire, capitolul la care lucra acum punea numeroase probleme. El făcuse multe modificări în text, iar ea fusese obligată să-l dactilografieze de mai multe ori. Observase îngrijorarea și enervarea lui Bart și ținea să-i prezinte un capitol impecabil înainte de a pleca.

Rock și Kim trecură să-l ia la Katania Lodge. De cum ajunse la club, el se amestecă într-un grup de prieteni, lăsând-o pe Kim singură cu soțul ei. Acesta se oferi să danseze cu ea, pe un ton rece și impersonal. Mai târziu, când dansa cu Ravella, era plin de farmec. Îi zâmbea tot timpul, vorbeau cu vioiciune în timp ce mer-

geau prin sală, iar toate privirile se îndreptară spre cuplul de o frumusețe ieșită din comun. Rock își găsise o pereche pe gustul său, iar Kim era ușurată că nu trebuia să-i mai suporte prezența. Totuși, văzând cum lumea o privea cu milă, se hotărî să se consoleze cu Val. El nu cerea mai mult decât să danseze și să ia masa împreună cu ea, apoi să se plimbe în grădină. Deși șocat de purtarea lui Rock, el nu comentă nimic. Totuși, Susan spuse încet :

– Ravella este o adevărată ticăloasă ! Din fericire, Kim, tu nu ești geloasă.

În spatele zâmbetului ei, Kim observă compătimirea. Fără să vrea, oftă din adâncul sufletului, dorindu-și să-i spună prietenei sale toate frământările care nu-i dădeau pace de la o vreme.

Clive se îndreptă spre ele și o invită pe Susan la dans. Ea îi urmări cu privirea, zâmbind gânditoare, apoi îi zâmbi lui Val.

– Ești pierdută în gânduri.

– Mă gândeam la Susan și la Clive.

Val ridică privirea.

– Se pare că se plac.

– Eu sunt foarte mulțumită.

– Până în prezent, Clive nu s-a arătat prea sociabil, iar fratele lui nici atât.

– Cum se face că doi bărbați atât de tineri au în posesie o exploatare atât de mare ? întrebă Kim.

– Părinții lor s-au retras din afaceri ca să se instaleze la Johannesburg și le-au lăsat lor ferma. Lui Clive îi place mult genul acesta de viață, dar Jack ar prefera o ocupație mai intelectuală.

– Ca tine, afirmă Kim, amintindu-și că Val dorea să scrie cărți.

– Într-adevăr, n-am renunțat la proiectle mele. Bart mi-a dat sfaturi foarte prețioase.

Kim privi câteva clipe la Susan și Clive.

– După părerea ta, întrebă ea, Jack își va vinde partea lui din exploatare lui Clive, dacă acesta se va căsători ?

– Este foarte probabil.

– Susan este născută ca să trăiască la o fermă, preciză Kim.

– Știu. Tatăl ei îi dă din ce în ce mai multe responsabilități la fermă.

Tânărul tăcu o clipă, observând siluetele armonioase ale lui Rock și Ravellei.

– Cred că Susan așteaptă cu nerăbdare plecarea verișoarei sale.

– Ravella este aici de multă vreme.

– Da, răspunse Val privind-o. Este mai degrabă periculoasă...

– Nu te-ai lăsat sedus ca ceilalți ? întrebă Kim părând detașată, dar Val nu se lăsă înșelat.

– Nu, nu eu, o asigură el. Nu merită toată această admirație.

Kim nu răspunse și puțin după aceea se îndreptă spre ringul de dans însoțită de prietenul ei. Trecând pe lângă Rock, care nu schimbase perechea, îi întâlni privirea care-i strălucea de ironie. Rock se distra cu Ravella, fără să-i pese că-i vede.

Și totuși, când ajunseră acasă, puțin după miezul nopții, el abordă acest subiect :

– Am impresia că nu te-ai plictisit în compania cavalerului tău.

Expresia îi era indescifrabilă. Kim îi răspunse cu mai mare ardoare decât ar fi dorit :

– Nici tu nu te-ai plictisit cu Ravella.

– Este adevărat, recunoscu el.

– Totuși nu reușește să orbească pe toată lumea, spuse ea fără să se mai poată abține.

– Să presupun că faci aluzie la Val ?

Kim înclină capul. Stătea în picioare în fața ferestrei deschise și contempla peisajul nocturn.

– Da, la el mă gândeam. El nu o consideră demnă de interes.

Rock veni și el lângă fereastră.

– Deci, prietenul tău nu-mi împărtășește gusturile ?

– Se pare că nu.

– Atunci... ați vorbit de mine ?

– Numele tău n-a fost pronunțat nici măcar o dată, spuse Kim sec.

– Kim, spuse el după o scurtă tăcere, ce s-a întâmplat ? Sunt sigur că nu te-ai fi căsătorit cu mine dacă nu m-ai fi iubit !

Rock vorbise foarte calm, dar ea simțise o undă de îngrijorare în vocea lui.

– Ți-am spus deja, începu ea să vorbească, părând foarte agasată, că eram bolnavă când am acceptat să mă căsătoresc cu tine. Nu eram în starea mea normală, altfel n-aș fi acceptat să mă mărit cu tine.

– Nu ai nimic de adăugat ? întrebă el pe un ton brutal. Nu regreți ?

– Nu, bineînțeles, spuse ea întorcându-se spre el. Ba da, regret că m-am măritat cu tine !

– Dumnezeule !

Chipul lui Rock era la fel de palid ca al ei.

– N-aș fi crezut niciodată că într-o zi vei pronunța asemenea cuvinte ! Ce ar trebui să facem, după părerea ta ?

Era resemnat ? Dorea divorțul ? Să divorțeze ! La acest gând, lacrimile îi umplură ochii. Pentru ea, căsătoria reprezenta un angajament etern. A fost totdeauna convinsă că nu va lua în căsătorie un bărbat pe care nu-l va iubi din toată inima și cu tot sufletul. Ea așa îl iubea pe Rock. Și totuși, prin greșeala lui, legătura lor era condamnată. El o înșelase, făcând-o să creadă că era îndrăgostit de ea... Cât îl ura pentru această necinste ! După ce dragul de Bart va dispărea, îi va spune despre conversația pe care-o surprinsese între Susan și Ravella. Dar acum, Rock era cel care vorbea, repetând întrebarea :

– Ce trebuie să facem, Kim ?

– Nu este decât o singură soluție, replică ea sec.

Rock părea cuprins de emoții puternice. Kim crezu că îi vede buzele tremurând, dar nu era sigură. Poate că el era contrariat de faptul că planul său nu se derula așa cum prevăzuse.

– Te gândești la o separare ? întrebă el.

– Cer divorțul.

– Nu vom ajunge până acolo.

– Am să trec peste acordul tău. Sunt hotărâtă.

– Tu...

Rock strânse din dinți, dar Kim îi înfruntă furia fără să se clintească. Se obișnuise de acum cu violența lui. După moartea lui Bart, nu va mai fi obligată s-o suporte. Bart ! Dacă ar putea petrece cu el ultimele momente ale vieții lui, să se prefacă a fi fericită cu Rock. De ce-o lăsase Bart să se mărite cu un bărbat care n-o iubea ? Era incredibil și totuși adevărat ! I se părea că mai aude încă vorbele rostite de Ravella. Rock o alesese cum ar fi ales orice femeie...

Brusc, toată această poveste i se păru stranie. Dacă Rock îi spusese cu adevărat lui Bart : „Kim îmi

convine la fel de bine ca orice altă femeie", Bart n-ar fi fost niciodată de acord cu această căsătorie. Nu, era inadmisibil. Bart ţinea prea mult la ea, o considera ca pe propria fiică. Să fi mințit Ravella ? Cu ce scop ? Dacă i s-ar fi adresat direct ei, ar fi avut cel puţin plăcerea de a se răzbuna pe cea care avusese norocul să se mărite cu Rock. Dar Ravella vorbise cu verişoara ei şi se îndoia că aceasta îi va spune ceva lui Kim.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât descoperea mai multe anomalii. Nu cumva Ravella o văzuse ieşind în grădina clubului ? Nu cumva în mod intenţionat o adusese pe Susan de partea cealaltă a gardului viu ?

– Kim, la ce te gândeşti ? întrebă Rock deodată.

– Caut să înţeleg ceva, mărturisi ea încruntându-se.

– Spune-mi, ce ? insistă Rock.

Kim dădu negativ din cap.

– Este inutil, n-ai putea să mă ajuţi.

– Să încercăm, încercă el s-o convingă.

– Îţi aminteşti să fi stat de vorbă cu Ravella, la balul de Crăciun de la Club ? întrebă ea.

– Nu văd unde vrei să ajungi !

– Nu are importanţă.

– Ba da, este foarte evident că pentru tine e foarte important. Despre ce vorbeşti, în mod exact ?

– De conversaţia ta cu Ravella din timpul mesei !

– În timpul mesei... Da, eram cu Ravella, iar tu în faţa mea, cu Val.

– Exact. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat când am plecat de la masă ?

– Ai plecat foarte repede şi...

– Nu este vorba despre mine. Ce a făcut Ravella după aceea ? întrebă cu oarecare nervozitate.

– Ravella ?

Rock o privi foarte straniu, ca și când s-ar fi temut că nu era în toate mințile.

– Nu s-a ridicat de la masă imediat după mine ?

– Kim, ce vrei să dovedești ?

Kim oftă, regretând că spusese prea mult.

– Voiam să știu dacă Ravella s-a ridicat de la masă imediat după mine, repetă ea.

– Trebuie să ai un motiv foarte serios dacă insiști atât asupra acestui lucru...

– Da... Da, într-adevăr.

Rock o privi pătrunzător.

– Nu vrei să-mi dai mai multe explicații, Kim ?

Ea refuză cu un gest al capului.

– Vreau să știu dacă Ravella a ieșit cu Susan în grădină la puțin timp după ce eu m-am ridicat de la masă. Nu pot să spun mai mult.

– Pentru numele Cerului, încetează să faci pe misterioasa !

– Îți cer scuze, spuse ea, întorcându-și din nou fața spre fereastră. Era foarte tulburată. Cum putuse da crezare cu atâta ușurință celor spuse de Ravella ? Acum, i se păreau lucruri cel puțin ciudate. Încercă să reconstituie scena ca un detectiv. Ravella se ridicase de la masă imediat după ea. O luase pe verișoara ei în grădină spunând că voia să vorbească cu ea. Deci, de ce-l părăsise pe Rock a cărui companie o aprecia atât de mult ? Acesta uitase în aparență incidentul, dar până la urmă, Kim nici nu avea nevoie de mărturia lui. În sfârșit, ghicea ce se întâmplase, dar adevărul o înghețа de spaimă. De fapt, micul discurs plin de venin al Ravellei îi fusese destinat. Totul se potrivea. La un moment dat, lui Kim i se păruse că Ravella, în ura ei, o spiona. Acum, nu i se mai părea absurd, dimpotrivă !

Ravella nu vorbise pentru verişoara ei, ci pentru Kim ! Manevra ei fusese abilă. Dar de ce ? Acum, Kim înţelegea şi putea să răspundă la această întrebare. Ravella pusese ochii pe Rock. Ascultând conversaţia lui cu Bart, aflase că Rock se căsătorise cu Kim pentru a-i face un serviciu prietenului său şi cu aceeaşi ocazie, să aibă un moştenitor. Descoperind că Rock nu-şi iubea cu adevărat soţia, începuse din nou să spere că-l va seduce. Ca să-şi asigure maximum de şanse, se gândise s-o facă pe Kim să-şi urască soţul. Cum putea să se poarte într-un fel atât de monstruos ?

Nu, nu era posibil, îşi zise ea, consternată de propria descoperire. Deşi, acum era sigură de interpretarea sa. Ravella îşi presărase conversaţia cu propriile convingeri. Ştiind că ea o asculta, deformase ceea ce auzise ca s-o jignească. Probabil că Rock nici nu spusese că ea îi convenea la fel de bine ca oricare altă femeie. Aceste cuvinte avuseseră scopul de a o umili, de a-i provoca revolta...

– Kim, spuse Rock cu blândeţe şi gravitate, spune-mi la ce te gândeşti, te rog. Am convingerea că dacă vei accepta să vorbeşti, vom putea lămuri această situaţie.

El avea dreptate. Din păcate, ea nu se simţea în stare să i se destăinuie. Pentru a-l proteja pe Bart, cea mai scumpă fiinţă de pe lume, trebuia să tacă. Trebuia să lase acest om minunat să moară în pace. Dacă vorbea cu Rock, îşi asuma un risc. Nu-l putea el avertiza pe Bart că ea era la curent cu aranjamentul lor secret ?

În realitate, nu-şi putea permite să acţioneze atât de neîndemânatic, pentru că punea liniştea lui Bart deasupra oricăror interese. Nu îndrăzni să rupă tăcerea. De altfel, ce avea de câştigat dacă-i povestea lui Rock ce aflase ?

*
* *

Se scurse încă o săptămână. Luna ianuarie fu deosebit de caldă şi căzuseră ploi torenţiale în mai multe reprize, distrugând plantele cele mai fragile din grădină. Bart se pregătea de plecare. Kim îi ceruse explicaţii şi fu mirată de imprecizia răspunsurilor.

– Nu mi se pare că eşti prea entuziasmat, spuse ea. Ai aranjat toate amănuntele călătoriei ?

La vederea figurii lui trase şi a cearcănelor de sub ochi, Kim fu cuprinsă de disperare. Ce dramă ! Dar... Dacă doctorul se înşelase ? Nu, dacă Rock n-ar fi avut încredere în diagnosticul lui, l-ar fi convins pe Bart să consulte alt medic. Prietenia lui pentru Bart l-ar fi împins să facă imposibilul.

– Rock se ocupă de toate în locul meu, zise Bart pe un ton ezitant. Mi-a adus un pliant al agenţiei de voiaj din Tengaville. Unde l-am pus ?... A, da, în sertarul de la birou. Vrei să-l iei, Kim ? Îl vom vedea împreună. Abia aştept să plec.

Lui Kim i se păru mai degrabă abătut, decât nerăbdător să plece, dar nu făcu nici un comentariu şi se duse să aducă plicul. Bart îl deschise pe masă.

– Uite ! Plec cu avionul la Johannesburg. Bineînţeles, mă va duce Rock până la aeroport. Cred că ţi-a spus ?

Kim se mulţumi să încline capul. Se gândea la valiza pe care Bart începuse să şi-o facă. El nu voia să ia decât o valiză. Îi vor ajunge lucrurile pentru cincisprezece zile ?

– Plec deci la Johannesburg, de unde grupul pleacă a doua zi. Vom călători în jeepuri ca în această fotografie, vezi ? spuse el vesel. Vom descoperi în aceeaşi

zi primele animale sălbatice. Iar a doua zi... Ţine, citeşte singură pliantul.

– Aş prefera să vin cu tine, spuse Kim fără să privească pliantul pe care Bart îl împinsese spre ea. Nu-mi place să te ştiu plecat singur, departe de aici.

– N-am să fiu singur ! Este vorba despre o excursie organizată.

Kim îl privi stânjenită.

– Tot nu sunt liniştită, Bart.

Totul ar fi fost atât de simplu dacă ar fi putut să-i spună că ştia despre boala lui de inimă şi că voia să rămână alături de el până la sfârşit. Din nefericire însă, trebuia să tacă. Bart îşi dorise foarte mult s-o ţină departe de amărăciune. El conta pe Rock să-i susţină moralul când el va muri.

– Nu este deloc cazul să te îngrijorezi, Kim. Voi avea grijă de mine.

Bart îşi privi ceasul.

– Acum trebuie să pleci, altfel Rock mă va acuza că-ţi dau prea mult de lucru. Ţi-ai dat toată silinţa în ultimele zile şi-ţi mulţumesc. Am terminat în sfârşit capitolul şi voi pleca liniştit.

Spunând acestea, el căzu pe gânduri, părând să fi ajuns deja departe, printre animalele sălbatice, departe de Katania Lodge.

– Ai dreptate, este timpul să plec, spuse ea, ascunzându-şi cu grijă tristeţea.

Şi totuşi, simţea o durere imensă. Încercase să discute din nou cu Rock problema divorţului. El se enervase într-atât, încât ea se resemnase pentru moment. Plănuise să-şi părăsească soţul şi să-şi rezolve această problemă după ce se va întoarce în Anglia.

– La revedere, Bart, spuse ea, părăsindu-l cu regret pe cel care-i fusese ca un tată.

Se îndreptă spre țarcul lui Sammy și-i vorbi cu dragoste :

– Ce drăguț ești, Sammy !

Mângâie gâtul calului și încălecă. Se îndepărtă de Katania Lodge cu ochii plini de lacrimi.

*

* *

Când sosi la Lusaka, Rock era pe terasă. Când întoarse capul spre ea, Kim își ținu respirația. Cât de frumos era, cu trăsăturile lui clare și silueta înaltă ! Ea se duse la pieptul lui, imediat ce el îi întinse brațele. Îi ajungea lui Rock până la bărbie.

– Am să mă ocup de Sammy, se oferi el.

Sări peste treptele terasei și o întrebă :

– Ești obosită ?

– Nu. N-am lucrat mare lucru astăzi și Bart este mulțumit că a terminat ultimul capitol.

– Cu atât mai bine !

Rock se îndepărtă cu Sammy. Cu inima strânsă, Kim îl urmări cu privirea. De ce n-o iubea atât cât îl iubea ea ? Cu siguranță, el se purta foarte prevenitor și dacă ea n-ar fi aflat adevărul, ar fi dus o viață foarte plăcută împreună. Fără indiscreția Ravellei, Kim ar fi fost încă fericită. Comportamentul lui Rock o lăsase să creadă că el n-o iubea cu adevărat. Nu, văzându-l, avea mai degrabă impresia că o adora. Îndrăznise chiar să i-o spună de mai multe ori. Ce actor ! Când reveni, ea îl întrebă :

– Aș vrea să plec cu Bart, este posibil ?

Rock scutură cu fermitate din cap.

– Nici nu intră în discuție !

Tonul lui inflexibil și expresia dură o copleșiră pe Kim. Ea regreta amarnic că nu era liberă să ia singură deciziile.

– Sunt îngrijorată, spuse cu voce tremurată. Nu... nu trebuie să uite să-și ia medicamentele...

Tăcu, de teamă să nu se trădeze.

– Se va gândi să-și ia medicamentele, nu ai nici un motiv să-ți faci griji.

Deloc liniștită, Kim mai insistă.

– Dar a devenit atât de distrat !

Kim își imagină consecința fatală a unei omisiuni. Dacă va cădea victima unei crize cardiace, Bart nu se va mai întoarce din călătorie. Ridică ochii plini de lacrimi spre Rock și văzu că-i era milă de ea. Dacă ar fi luat-o în brațe în acea clipă, ea ar fi început să plângă și i-ar fi mărturisit că știa totul. El însă nu se mișcă, rămânând lângă balustrada terasei, cu buzele strânse și trăsăturile împietrite.

– Pot doar să-ți repet că nu ai nici un motiv de îngrijorare, spuse el într-un târziu, oftând.

Rock își întoarse grăbit capul, parcă pentru a-și ascunde expresia feței. Kim deschise gura să-i vorbească, dar în clipa aceea el o întrebă repede :

– Ai chef să luăm masa la club ?

– Da, răspunse ea șoptit.

– Atunci, du-te să-ți pui rochia lila care-ți vine atât de bine.

Înainte de a intra în casă, Kim își privi soțul. Pentru o clipă, i se păru că vede dragoste în ochii lui, o dragoste profundă și sinceră. În clipa următoare, îi văzu doar profilul dur și enigmatic.

Kim făcu o baie, se îmbrăcă și se parfumă. Cu poșeta de seară preferată și mantoul de catifea, se instală

în salon să-l aştepte pe Rock. El apăru câteva clipe mai târziu, îmbrăcat cu pantaloni albi şi un sacou albastru-deschis...

– Eşti încântătoare, spuse el, privindu-i ţinuta elegantă şi părul mătăsos.

Tonul lui părea reţinut, de parcă nu îndrăznea să-şi exprime prea tare admiraţia.

Maşina mergea aproape fără să facă zgomot pe şosea, farurile străpungând întunericul. Rock nu scoase nici un cuvânt, iar ea începu să regrete că acceptase să iasă. Existenţa ei se derula total diferit decât îşi imaginase. Ar fi trebuit să se ferească, să nu cadă cu atâta naivitate în capcana căsătoriei. Da, căzuse într-o capcană ! Rock fusese nerăbdător să se însoare cu ea. În realitate, el nu se gândise decât să-l liniştească pe Bart cât mai repede posibil.

Ajunşi la club, Rock parcă maşina, o ajută să coboare şi-i păstră braţul sub al său în timp ce intrau în club. Cum era lume puţină, îşi putură alege masa în restaurant.

– Pe aici, propuse Rock indicând un colţişor izolat de plante înalte.

Această intimitate, această masă luminată de lumânări şi decorată cu flori, argintăria scânteietoare şi paharele de cristal o emoţionară. Îi veni să-şi plângă fericirea pe care ar fi putut-o avea şi pe care n-o va avea niciodată.

Se aşezară şi-şi aleseră meniul. În timp ce Rock făcea comanda, Kim se gândea dacă va avea timp să pună în practică un plan atât de îndrăzneţ.

– La ce te gândeşti ? întrebă Rock, întrerupând-o în mijlocul gândurilor.

– Mă gândesc la Bart şi la călătoria lui. Ai reţinut locul cu mult timp înainte ?

– Nu, era inutil. Ar fi putut să se înscrie în ultima clipă. Plecarea lui se apropie.

– Da, zise Kim gânditoare. Va fi mulţumit să vadă în sfârşit animalele sălbatice în cadrul lor natural. Visa la asta de mulţi ani.

Rock o aprobă cu un gest al capului şi continuară astfel să vorbească timp de zece minute. Masa fu plăcută. Kim îşi ascunse perfect grijile şi Rock se purtă extrem de amabil.

*
* *

Întorcându-se spre noaptea africană profundă de la Lusaka, Kim înţelese că va suferi când va părăsi ţara. Începuse s-o iubească. În timpul unei scurte perioade de fericire crezuse că aici îşi va petrece viaţa.

– Eşti mulţumită de această seară ? o întrebă Rock.

Intonaţia lui trăda îngrijorare. Părea convins că ea se plictisise în compania lui.

– Foarte mulţumită, răspunse ea.

– Cu atât mai bine ! spuse el, privind-o în ochi. Draga mea, dacă aş şti ce te îndepărtează de mine...

Când ajunseră la Lusaka, Kim spuse pe un ton cam sec :

– Noapte bună, Rock. Pe mâine.

El păru să ezite. Nu mai dormiseră împreună de mai multe nopţi. În clipa aceasta, Kim îşi dorea mai mult decât orice să fie la pieptul lui... dar el n-o iubea. Nu va mai fi niciodată a lui, decât prin violenţă.

– Noapte bună, răspunse el într-un târziu. Somn ușor, Kim.

Rock se întoarse și intră în camera lui. Tânăra lui soție rămase o clipă în locul unde o lăsase. Lacrimile îi jucau pe gene și dintr-o clipă în alta, avea să izbucnească în hohote de plâns.

CAPITOLUL X

A doua zi dimineața, Kim se duse foarte devreme la Tengaville. Mai întâi plecase călare la Katania Lodge, apoi îi ceruse voie lui Bart să plece la cumpărături înainte de a se apuca de lucru.

– Bineînțeles, draga mea, du-te la cumpărături, îi spuse el cu generozitate.

Kim luă mașina, o parcă la club și alergă la agenția de turism.

Persoana care o primi fu doritoare s-o servească și-i promise că-i va face rezervarea în aceeași excursie cu Bart. Îi ceru să vină a doua zi pentru întocmirea documentelor.

– Vă rog să nu spuneți nimănui că plec cu domnul Nash, spuse Kim. Vreau... să-i fac o surpriză.

Bărbatul o privi uimit, dar chipul hotărât al clientei sale îl făcu să nu întrebe nimic.

– Foarte bine, răspunse el, puteți conta pe discreția mea.

– Mulțumesc.

Kim plecă gândindu-se la problema bagajelor și găsi repede o soluție.

– N-o să-ți ajungă o singură valiză, îi spuse ea mai târziu lui Bart. Am să-ți mai pregătesc una.

– Nu este nevoie, te asigur ! spuse el cu o expresie stranie pe care crezu că o va ascunde întorcându-se.

Kim se prefăcu că nu observase nimic.

– Bart, insist ! Te cunosc, ştiu că-ţi place să te schimbi des.

– Bine, fu el de acord după o clipă de ezitare, mai fă una, dacă doreşti.

*

* *

Sâmbăta următoare când Kim şi soţul ei veniră să-l ducă pe Bart la aeroport, îi aşteptau două valize.

– Două valize ! zise Rock încruntându-şi sprâncenele.

– Da, răspunse Bart pe un ton apăsat. Kim a ţinut să-mi iau mai multe lucruri.

Imediat ce sosiră la aeroport, înregistrară bagajele, apoi Rock îi duse la bar. Kim era nervoasă şi îngrijorată. Abia ţinea paharul fără să-l verse. Va reuşi oare să-şi pună planul în aplicare ? Văzuse adesea oameni care se prezentaseră în ultima clipă la îmbarcarea într-un avion. De ce n-ar face şi ea la fel ?

– Eşti palidă, Kim, observă Bart. Am să fac o călătorie frumoasă, nu-ţi face griji.

– Nu prea mă simt bine, răspunse ea fără să-i privească pe cei doi. Să nu vă mire dacă dispar brusc la toaletă.

– Dumnezeule ! Îmi pare rău ! strigă Bart. Cum ai ajuns într-o asemenea stare ? Nu ai nici un motiv să fii bolnavă !

– Nu este nimic. Nervii îmi joacă feste, nimic mai mult, zise ea.

Nervii ei erau într-adevăr puşi la grea încercare. Concepuse un plan dificil de realizat. Reuşise să se înscrie în aceeaşi excursie cu Bart. Lucrurile şi le împachetase într-una din valizele lui, care deja se afla acum în avion. Reuşise să evite ca Bart să verifice valizele.

– Totul este bine aranjat, îi spusese ea. Nu ai nevoie să te uiţi. Nu lipseşte nimic.

– Foarte bine, eşti mult mai sigură de când te-ai măritat !

A doua parte a planului prezenta cele mai mari dificultăţi. Kim ştia foarte exact ce avea de făcut. După ce-şi terminară băuturile, ea spuse :

– Noi vom pleca imediat ce te vor chema la îmbarcare, Bart. Am oroare să asist la decolări şi la aterizări, mă ştii doar !

– Da, plecaţi, zise el, iar Rock încuviinţă şi el.

Până aici, totul se petrecuse bine. Când Bart îi va părăsi, Kim nu avea decât să pretindă că-i era rău şi să dea fuga la toaletă. Rock se va duce s-o aştepte la maşină.

*
* *

Kim parcurse de două ori la rând întregul avion, fără să-l repereze pe Bart. Stătea cu capul aplecat şi pălăria trasă pe ochi, pentru a se urca în avion fără să fie recunoscută. Ştia totuşi că el n-ar fi observat-o, pentru că o dată instalat la locul său, Bart s-ar fi apucat de citit. Nu recunoscuse niciodată, dar nu suporta decolarea şi prefera să aibă o ocupaţie în timpul acesteia. Unde se găsea el acum ?

Kim se hotărî să se aşeze. De data asta îi era rău cu adevărat. Încercând să se liniştească, îşi spuse că Bart intrase la toaletă în timp ce ea se uita în partea cealaltă. Încercă să se calmeze. Rock, de acum găsise mesajul pe care-l lăsase pe bordul maşinii. Cu atât mai rău, pentru că era important să fie cu Bart. Dar unde era Bart ?

Până la urmă se adresă unei stewardese. Aceasta plecă să verifice lista pasagerilor şi reveni să-i spună că numele lui Bart nu figura.

Kim făcu ochii mari.

– Nu este la bordul avionului ? Dar este imposibil !

– Vă asigur că nu este aici, susţinu stewardesa.

– Dar nu putea să greşească avionul ! exclamă ea.

– Nu, răspunse interlocutoarea sa. Sunteţi sigură că s-a îmbarcat pentru acest zbor ?

– Da...

Kim fu cuprinsă brusc de îndoieli cumplite.

– L-am condus, soţul meu şi cu mine, adăugă ea. L-am lăsat în clipa în care pasagerii pentru zbor au fost chemaţi pentru îmbarcare.

– Deci, nu puteţi afirma că s-a urcat în avion !

– Nu, murmură Kim, gânditoare.

Stewardesa, solicitată de alţi pasageri, se scuză şi plecă. Kim era pradă unei confuzii teribile. Bart nu pregătise decât o singură valiză pentru călătoria de cincisprezece zile, ceea ce nu era deloc în obişnuinţele sale. Un bagaj atât de modest i-ar fi ajuns doar pentru o săptămână.

Trecând din nou pe lângă ea cu un cărucior cu băuturi, stewardesa o scoase din gânduri şi Kim profită ca s-o întrebe din nou :

– Mai sunt avioane care au decolat la aceeași oră cu acesta ?

– Nu mai era decât un zbor pentru Durban. Știți, este un aeroport mic.

Durban ! Nu, Bart nu s-a dus cu siguranță la Durban. De ce i-ar fi spus că pleacă la Johannesburg dacă n-ar fi fost adevărat ? Problema unicei valize pe care el voia s-o ia, o neliniștise. Și alte detalii ciudate începură să-i revină în minte. Bart nu citise nimic pentru a-și pregăti călătoria. De obicei citea mult despre regiunile pe care urma să le viziteze. Și Rock fusese foarte mirat când descoperise că până la urmă pleca cu două valize. Era evident că nu se aștepta să vadă decât una. De ce ?

Teama se instală în sufletul ei. În ultima vreme existența ei fusese tulburată de o serie de mistere. Călătoria lui Bart ascundea ceva. Acum era convinsă. Chiar dacă fusese posibil, el niciodată n-ar fi greșit avionul.

*
* *

Ajunsă la Johannesburg, Kim se duse la hotelul unde trebuiau să se întâlnească membrii excursiei. Fără să vrea, credea încă într-o minune și spera să-l regăsească pe Bart. Intrând în holul hotelului, ea se adresă recepționerului. Acesta îi arătă ghidul responsabil cu călătoria, care aștepta la ușa principală. Era un african foarte înalt care vorbea o engleză impecabilă. După ce ascultă explicațiile, el consultă lista și dădu negativ din cap. Kim înțelese înainte de a auzi răspunsul.

– Nu văd pe nimeni cu numele de Bart Nash, declară el. Aș putea să vă ajut ?

– Trebuie să mă întorc acasă, anunţă Kim cu voce stinsă.

– Renunţaţi la călătorie ? Aţi plătit, domnişoară Mason. V-aţi răzgândit prea târziu ca să vă recăpătaţi banii.

– Cu atât mai rău, răspunse ea.

După atâtea emoţii, Kim se simţi foarte obosită. În sfârşit, îşi dădea seama că Bart şi Rock acţionaseră fără ştirea ei. Bart cu siguranţă că nu era în pericol acolo unde plecase, îşi spuse ea ca să se liniştească. Nu avea însă nici o raţiune să plece în excursie fără el.

– Trebuie să mă întorc acasă cât mai repede, repetă ea.

Avea intenţia să-l someze pe Rock să-i povestească totul de data asta. Cei doi bărbaţi se purtaseră foarte urât faţă de ea. O înşelaseră. Pentru prima dată, avea impresia că nu era decât o angajată pentru Bart. El nu era obligat s-o ţină la curent cu faptele şi gesturile sale şi acum o dovedise.

– Bine, domnişoară Mason, dacă sunteţi hotărâtă să vă întoarceţi, am să mă interesez când are loc zborul următor.

– Mulţumesc, sunteţi foarte amabil, spuse ea privindu-l cu recunoştinţă.

– Sunt dezolat că n-am reuşit să vă conving să faceţi această călătorie.

Din fericire, el nu mai insistă asupra acestui subiect şi se mulţumi să adauge :

– Veţi fi totuşi obligată să vă petreceţi noaptea aici.

*
* *

Kim urcă direct în camera ei. Nu coborî la cină şi avu un somn foarte agitat. A doua zi dimineaţa, află că nu avea avion decât peste trei zile.

– Peste trei zile ! exclamă ea îngrozită.

– Până atunci nu sunt locuri, m-am interesat, explică ghidul.

Kim îşi puse mâna la gură ca să nu-şi dea frâu liber fricii şi furiei. Unde era Bart ? Rock ştia cu siguranţă !

– Îl detest ! spuse cu voce tare, după ce intră din nou în cameră. Cum a putut să mă înşele într-o asemenea măsură ?

Ridică receptorul şi ceru centralistei numărul satului său. Câteva clipe mai târziu, obţinu legătura. Nu era în stare să se concentreze.

– Unde este Bart ? întrebă ea, nebună de furie.

– Nu-ţi face griji, eu...

– Unde este ! ţipă ea în aparat.

Neprimind răspuns, se alarmă brusc.

– Ce s-a... E... ?

Nu, cu siguranţă nu i se întâmplase nimic.

– Spune-mi, unde este Bart ?

– Kim, vin la tine în seara asta, spuse Rock apăsat. Eram pe punctul să te sun. Am obţinut un loc la avionul următor pentru Johannesburg şi...

– Unde este Bart ? Poţi să rămâi la Lusaka, n-am nevoie să vii după mine. Nu te deranja, am deja un bilet pentru zborul care va fi peste trei zile. Nu vreau să te văd, vreau să-l văd pe Bart. De ce faci pe misteriosul ?! urlă ea aproape isteric. Unde este ?

– Bine, am să încalc promisiunea pe care am făcut-o. Cred că împrejurările o justifică... Bart este internat la spitalul din Durban pentru... a se opera de inimă.

După o tăcere lungă, Kim repeta tremurând din toate încheieturile :

– La spital ? De ce nu... nu mi-ai spus ?

– Bart nu voia să-ţi spună. Noi urma să ne căsătorim şi el se temea să nu-ţi umbrească fericirea.

Urmă din nou o tăcere lungă, apoi Rock adăugă :

– Ascultă, Kim, am să-ţi explic totul diseară. Am să fiu cu tine la cină.

– Bine.

Kim închise telefonul.

Imediat după aceea, sună la spitalul din Durban. I se spuse doar că operaţia lui Bart va avea loc a doua zi.

*
* *

Rock sosi la ora şapte şi jumătate. De cum o văzu pe Kim în holul hotelului, exclamă :

– Proastă mică ! Cum ai putut să mă îngrijorezi astfel ?

Kim îl fulgeră cu privirea.

– Cu ce drept vorbeşti tu de îngrijorare ? Eu sunt cea îngrijorată ! Ţi-ai bătut joc de mine !

– Nu putem continua această discuţie în camera ta ? i-o tăie el pe un ton glacial. Poate pe tine te amuză să te dai în spectacol, pe mine însă, nu !

Kim se îndreptă furioasă spre lift. Câteva clipe mai târziu, făcea faţă soţului ei în cameră.

– Dacă aș fi știut ce complotezi, te-aș fi încuiat cu cheia ! mormăi el.

Palidă și tulburată, Kim îi replică imediat :

– Îți faci iluzii ! Crezi că mă poți ține prizonieră ? Aș fi reușit să scap, poți fi sigur de asta !

Rock se întoarse cu nerăbdare și-și aruncă pardesiul pe pat.

– Vrei să știi de ce s-a hotărât să se internezе ? întrebă el pe un ton neutru.

– Da, bineînțeles.

Kim se așeză la fereastră pentru a-și ascunde lacrimile. Rock nu trebuia sa vadă cât suferea ea din cauza stării actuale a relației lor. Îl așteptase o oră în hol. În pofida a ceea ce simțea, sperase ca întâlnirea lor să fie plăcută. Își propusese să fie indulgentă, să asculte explicațiile lui Rock pentru a-și scuza comportamentul. Dar în loc să-și ceară scuze, el intrase în hotel ca un nebun, cu furie și... spusese „proastă mică". Nu se putuse împiedica să riposteze cu aceeași violență. Dacă cineva avea motive de supărare, atunci ea era aceea.

– De ce s-a hotărât Bart să se internezе ? repetă ea întrebarea.

Câteva clipe se făcu o liniște apăsătoare. Rock începu în sfârșit să vorbească și ascultându-l, Kim simți cum o părăsește furia. Uluită și confuză, făcu inconștient câțiva pași spre soțul ei.

– Deci, n-ai avut încredere în diagnosticul medicului din Lengaville și ai luat legătura cu un specialist din Durban ! Ai pus totul la care încă de la început !

Rock ridică ochii. Stătea drept și cu mâinile în buzunare. O expresie sumbră i se așternu pe chipul cu trăsături frumoase.

– Dar când l-a văzut un specialist ? continuă Kim cu întrebările.

– Într-o zi când Bart te-a trimis la Tengaville să faci cumpărături. Specialistul venise cu avionul şi l-am găzduit eu la Lusaka. Cum ţi-am spus, Bart nu voia să te îngrijoreze. Eu l-am condus pe specialist la Katania Lodge şi acesta l-a examinat. El a spus că Bart avea o şansă de vindecare, cu condiţia să se opereze. Pe de altă parte, riscă să nu reziste la operaţie.

Rock ridică din umeri.

– Restul îl ştii. Ţi-am povestit tot.

Uluită, Kim murmură aproape ca pentru sine :

– Asta s-a petrecut înainte de căsătoria noastră.

– Evident, răspunse el, privind-o fără să înţeleagă motivul acestei remarci. La ce te ajută ?

Kim mai făcu un pas spre el şi inspiră adânc.

– Deci, ştiai înainte de a ne căsători că Bart avea şanse de vindecare.

– Da, spuse el încruntându-şi sprâncenele. Sper că nu ai de gând să începi iar o anchetă de neînţeles.

Dacă situaţia ar fi fost mai puţin gravă, Kim ar fi zâmbit. Regăsea bărbatul pe care-l cunoscuse înainte de a se căsători, cu bruscheţea lui, cuvintele sfidătoare şi acrul superior.

– Am aflat că Bart te-a rugat să te căsătoreşti cu mine, spuse ea fără să-şi piardă calmul.

– Ai aflat ! Dar cum ?

– Am să-ţi explic mai târziu. Spune-mi mai întâi din ce motiv ai făcut-o ?

O clipă, Rock păru surprins, apoi mări ochii de parcă făcuse o descoperire uluitoare.

– Ştii că Bart mi-a cerut să mă însor cu tine, asta este ?

El ridică autoritar mâna când ea vru să vorbească şi continuă :

– Pun pariu că în biata ta minte mititică, ți-ai imaginat că m-am căsătorit cu tine ca să-i fac un serviciu lui Bart.

Rock izbucni într-un râs atât de zgomotos, încât ea își duse mâinile la urechi.

– Am eu aerul unui bărbat care comite astfel de prostii ?

– N... nu, recunoscu ea, lăsând mâinile în jos. Rock...

Mai făcu un pas spre el, dar el nu se mișcă. Părea teribil de sever.

– Cred... că... am făcut o...

Kim încercă să-și înghită nodul din gât, dar în zadar, terminându-și fraza pe nerăsuflate :

– O greșeală de neiertat.

Rock își încrucișă brațele și o privi amenințător, în timp ce ea își pleca ochii.

– Apropie-te ! ordonă el.

Pentru că ea rămăsese pe loc, el repetă :

– Apropie-te... dacă nu, am să mă supăr. Vino aici !

Kim îl ascultă imediat, roșind violent.

– Îmi pare rău...

– Îți pare rău ! i-o reteză el. Crezi că poți șterge cu o vorbă toate grijile pe care mi le-ai făcut ? Te previn, Kim, am intenția să te învăț să fii rezonabilă, imediat ce ne vom întoarce la Lusaka. Povestește-mi imediat cum ai aflat că Bart mi-a cerut să mă căsătoresc cu tine.

De data aceasta, Kim se execută imediat. În timp ce vorbea, fu obligată să-i înfrunte privirile, căci Rock îi ținea fața ridicată spre el.

– După un timp, am înțeles că Ravella aranjase ca eu să aud conversația cu verișoara ei, spuse ea ca să termine.

Nu îndrăzni să încerce să se întoarcă, pentru că el avea o expresie teribilă.

– Cât te admir că i-ai ghicit intenţiile Ravellei ! spuse el ironic. Ai putea să-mi explici de ce nu mi-ai spus imediat ce a făcut ? Nu ţi-a venit ideea să clarifici situaţia ? Eu te-am rugat de mai multe ori să te destăinuieşti. Ai fi evitat multe suferinţe.

– Da... ai dreptate. Acum... regret.

Kim ţipă, pentru că Rock, în furia lui, nu se putuse abţine să n-o scuture cu brutalitate.

– Povesteşte-mi tot ! ordonă el.

– Dar ştii tot, se bâlbâi ea.

Lacrimile îi jucau pe gene.

– Voiam... să te părăsesc, când Bart...

– Să mă părăseşti ?

Rock o scutură din nou. Kim îşi aminti de avertismentele lui, dar era prea târziu.

– Voiai să mă părăseşti ! bombăni el. Crede-mă, Kim, te-aş fi regăsit şi te-aş fi făcut să-ţi treacă cheful să-mi joci o asemenea festă !

Kim se trase înapoi auzindu-l.

– Dacă continui să mai fii atât de violent, nu mă întorc cu tine la Lusaka, declară ea, regăsindu-şi curajul de a se apăra.

– Chiar doreai să ne despărţim ?

Să se despartă de Rock ! Să nu mai trăiască în preajma lui ! Zăpăcită, Kim îşi muşcă buzele, dar Rock nu-i dădu timp să găsească un răspuns. Socotind că o pedepsise destul, o trase la piept şi o sărută tandru.

– Nebună mică ! murmură el, adorabilă proastă mică !

O sărută din nou, cu o pasiune care-i împrăștie toate îndoielile și confuziile lui Kim.

– Kim, scumpa mea... ce mă fac eu cu o soție ca tine ?

– Iubește-mă, spuse ea pe nerăsuflate.

Puțin mai târziu, se instalară în cel mai izolat colț al restaurantului hotelului. Acolo, terminară explicațiile. Bart, într-adevăr, îi ceruse lui Rock să se însoare cu Kim. Dar ea înțelese că el n-o făcuse doar din prietenie. Rock era îndrăgostit de ea.

– Trebuie să mărturisesc că la început m-am luptat cu dorința de a mă căsători cu tine, spuse el zâmbind, privind-o emoționat. Duceam o viață de celibatar foarte comodă și plăcută. Nu voiam să renunț la ea din cauza unei femei. Mi-am dat seama foarte curând că nu mă puteam despărți de tine. Am luptat, deși știam că bătălia era dinainte pierdută.

Kim râse încurcată și roși.

– Sunt foarte fericită că ai pierdut bătălia.

– Și eu, scumpa mea.

– Dacă Bart s-ar putea vindeca...

O clipă rămase fără voce, apoi adăugă :

– ...Fericirea mea ar fi completă.

– Trebuie să ai speranță, spuse Rock pe un ton grav. Dacă operația nu va reuși, am să fiu aici ca să te consolez. Începând de acum, voi fi mereu lângă tine, în toate împrejurările.

Kim îl privi și-i zâmbi cu încredere.

– Știu, Rock. Și tu vei putea mereu să contezi pe mine.

După cină, se plimbară puțin prin parcul hotelului și apoi adormiră unul în brațele celuilalt.

*
* *

O săptămână mai târziu, erau liniștiți. Operația lui Bart reușise.

– Arată bine, nu-i așa ? spuse Kim când ieșiră din camera de spital unde era Bart. Și asta, datorită ție, Rock ! N-aș putea să-ți mulțumesc îndeajuns.

– Nu-mi mulțumi, dar dă-mi dragostea ta pentru totdeauna, răspunse Rock din adâncul inimii.

La ușa spitalului, fură întâmpinați de soarele african. Răspunsul lui Kim se ridică în aerul parfumat :

– Va fi cea mai dulce datorie a vieții mele să te iubesc.

– SFÂRȘIT –

THE BEST

Secretară particulară a lui Bart Nash, autor celebru al unor lucrări despre natură, Kim străbate lumea și mai ales țările exotice. Sejurul în Africa de Sud se anunța foarte agreabil dacă nu țineai cont de Rock Linton, vecinul și prietenul lui Bart. Celibatar convins, arogant și foarte pretențios, acesta nu acorda femeilor decât un interes foarte vag. Adeseori este suficient să-și fixeze ochii asupra unei tinere fete, pentru ca aceasta să se viseze doamna Linton...

Va rezista Kim farmecului său?

Își reaminti din nou cu câtă nerăbdare aș-tepta vizita fostului său logodnic. Cu Rock, nimic nu era la fel. Nu fremăta la ideea de a-i revedea, nu visa la plimbări sub clar de lună.

ISBN 973-580-166-3

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000